ERIC VAN LUSTBADER

SĂRUTUL FRANȚUZESC

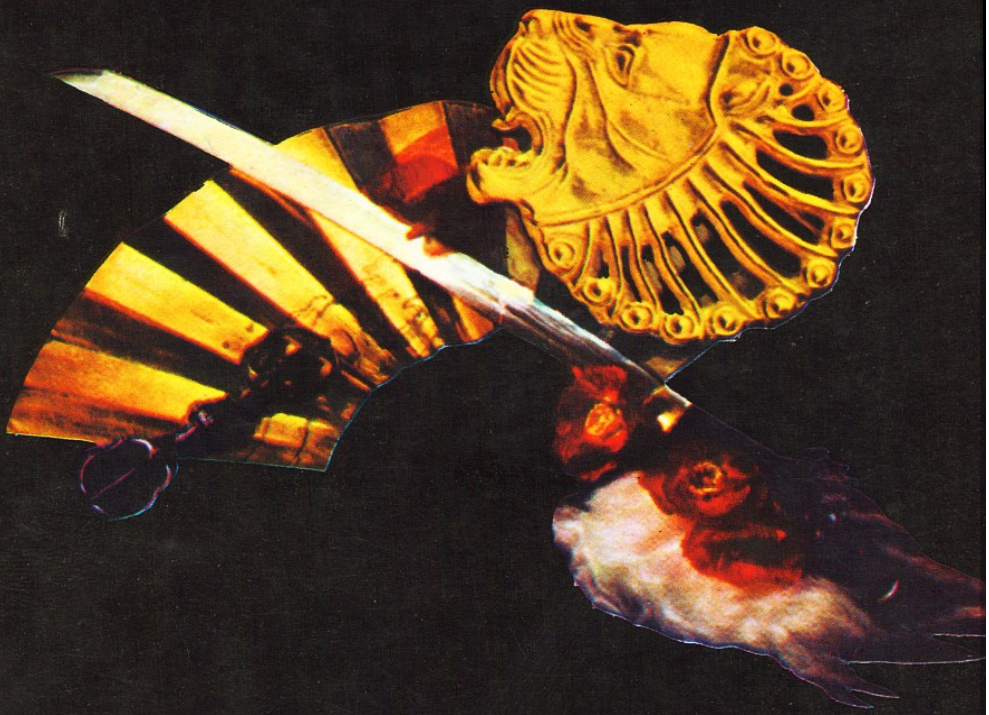

Eric Van Lustbader

V.1.0

SĂRUTUL FRANŢUZESC

VOLUMUL 2

Traducere de Mihaela Şerbănescu
Coperta: Valentin Tănase

Editura COLOSSEUM

Bucureşti. 1995

Van Lustbader
FRENCH KISS © 1988

1969, VARA.

BAN ME THUOT, VIETNAM/HINTERLAND, ANGKOR, CAMBODGIA.

Când Seve Guarda a ajuns în groapa cunoscută sub numele de Vietnam, a fost doborât de duhoare. Crescut pe străzile Bucătăriei Iadului, cunoştea bine duhoarea sărăciei: mizerie, jeg, transpiraţie stătută de săptămâni, gunoi ne ridicat de luni de zile, cauciuc ars, şobolani morţi şi putreziţi. Însă nici asta nu l-a pregătit pentru miasmele Vietnamului.

Sunt pretutindeni; în aerul încărcat, în hainele pătate de sânge pe care le poartă, în mâncarea adesea imposibil de identificat pe care o mănâncă, în lichiorurile şi berea apoasă pe care le bea.

Numai muzica amuţeşte izul morţii, doar îndepărtându-l, pentru că ritmurile de rock-and-roll ameţeau simţurile suficient pentru a da uitării ceea ce-i invadează în mod constant nările.

Aude din tonomat măsurile familiare ale începutului melodiei lui Rolling Stones, „Gimme Shelter”. Într-o clipă, vocea lui surprinzător de bine formată cântă împreună cu cea a lui Jagger.

Dansează cu o fată pe care nu o cunoaşte şi pe care nu o s-o cunoască niciodată, un misterios atom al războiului, un trup cald reprezentând o cultură pierdută printre ruine şi dezastru.

În această colibă făcută din tablă ondulată luată de la deşeuri şi cutii de Coca-Cola, în acest loc pierdut de civilizaţie, unde Seve vine să scape de duhoare, unde poate să scape de sine însuşi, îl întâlneşte pe Magician.

Seve este impresionat de Magician. Seve nu este uşor

impresionabil; are o fire mult prea suspicioasă pentru aşa ceva.

După şapte luni, Seve a devenit un soi de anomalie. Natura sa a fost turnată în cazanul războiului. Aici, viaţa este ca o afacere. Bărbaţii sunt trimişi ca să se ucidă unul pe altul, iar femeile – ei bine, ele sunt prin preajmă, paturile între misiuni.

Într-o asemenea atmosferă de iad, nu este surprinzător că fiinţele omeneşti îşi pierd valoarea Viaţa se reduce la o marfa, eşti cumpărat şi vândut, eşti posedat sau terminat. Inimile se împietresc repede, încât mizeriile existenţei nici nu mai pot fi percepute.

Dar, nu se ştie cum, Seve a reuşit să-şi păstreze inima nealterată de ororile născute de război. Oricât este de sălbatic în luptă, oricât ar urla beat în oraşe mizere, unul după altul, este invariabil amabil cu femeile. De fapt, este o obsesie de-a lui. Unicul mod în care poate să se convingă că jungla nu i-a luat totul este ca, atunci când se întoarce în ceea ce vietnamezii numesc ironic civilizaţie, să se culce cu câte o fată din zonă. Aşa se poate asigura că, indiferent de câţi VC a omorât, cât de mult sânge are pe mâini, e încă Seve.

Cu o lună înainte de a-l întâlni pe Magician, fratele lui Dominic este repartizat la unitatea lui. Dom este orfan, supravieţuitor al unui detaşament de comunicaţii al Forţelor Speciale masacrat de VC[1] în timp ce-şi schimbau cartierul general. O săptămână înainte de întâlnirea cu Magicianul, el, împreună cu Dominic şi căpitanul Bork, comandantul lor, au plecat la un chef de două zile, fără oprire. Ei trei au zdrobit o patrulă de VC vampiri din cele temute, trupe de şoc care treceau liniile frontului noaptea, omorând soldaţii în timpul somnului.

Este pur şi simplu răzbunare. Jumătate din unitatea iniţială a lui Bork fusese recent dezmembrată de *Bouncing*

[1] VC – prescurtare de la Viet Gong, nume dat Vietnamului de Nord, comunist, în timpul războiului cu SUA (1965 – 1975), precum şi forţelor de gherilă din Sud, susţinute de cele din Nord şi membrelor acestora. (n.t.).

Betty[2]*,* un exploziv născocit de VC, care exploda din pământ când unul dintre oameni călca pe sârma capcană. Seve gândea că a fost bizar când s-a întâmplat, pentru că această unitate, ca toate celelalte de aici, nu a fost trimisă în masă acolo. Cei şase membri ai ei au fost desemnaţi individual. În consecinţă, nu se cunoşteau, între ei nu exista camaraderie, sentimentul de familie, de apartenenţă ori de protecţie.

Jumătate din timp stăteau prin preajmă şi beau lichior de proastă calitate sau aruncau cu pietre prin iarba dinamitată, pentru că se plictisiseră de mutrele lor. Cealaltă jumătate, erau atât de înspăimântaţi că ar putea călca pe o mină îngropată de Charlie, încât paralizau adesea de frică.

În ciuda tuturor acestora – ori, poate, din cauza lor – Bork voia să facă mai mult decât să distrugă patrula: voia să facă din ei un exemplu, să arate inamicului de ce erau ei capabili.

I-au spânzurat pe cei opt VC de picioare. Atârnau, muţi, uitându-se ca iepurii în cursă. Împotriva obiecţiilor lui Seve şi Dominic, Bork le-a ordonat să-i taie pe VC de la gât la pubis, o linie a umanităţii decăzute şi putrezite, un testament pentru puterea urii omeneşti şi corupţia sufletului, ultimul şi adevăratul rău pe care-l face războiul participanţilor săi.

Mai târziu, fireşte, sunt obligaţi să se salveze ei înşişi, poate, de nebunie, ori de la a savura ceea ce au făcut. Alcoolul are grijă de aşa ceva, măcar pentru patruzeci şi opt de ore. Până atunci se întăresc ca o carapace de broască ţestoasă. Executarea eliberării din viaţă cerea acest alt gen de eliberare.

Plângând, Dominic este terminat imediat. Seve este împreună cu fata, o vietnameză mlădie de vreo paisprezece ani. Îi dezmiardă blând părul des şi negru ca noaptea, îşi plimbă mâinile bătătorite peste trupul ei catifelat cu atâta tandreţe, încât ea se ridică de pe salteaua de paie şi-l sărută recunoscătoare pe gât.

Seve aude un urlet din camera alăturată, unde se află

[2] Bouncing Betty – Betty cea săltăreaţă (n.r.).

Bork împreună cu fata lui. Gândindu-se la vietnamezi, îşi ia în viteză cuţitul şi aleargă la comandantul său. Ceea ce vede îi îngheaţă sângele în vene. Bork a legat-o cu un cablu metalic, atât de strâns, încât carnea se umflă în mod obscen între porţiunile prinse. Ici şi colo, unde metalul a pătruns mai profund, începuse să sângereze.

Bork, în pielea goală, o loveşte cu o nuia de bambus. Se vede că este în erecţie, roşu şi tremurător.

Seve se înfurie, smulge bambusul din mâna căpitanului şi-l loveşte fără nici un sens. Apoi dezleagă cu grijă cablul din jurul fetei care plânge.

— Ce se întâmplă? întrebă fata lui Seve, din prag. Ce faci?

— Tu ce crezi? Uită-te la tot sângele ăsta.

— Nu e nimic. Se întâmplă mereu, răspunde ea.

Întinde o mână.

— Ce-i cu tine? Vino înapoi în pat; pierdem vremea.

Seve, cu fata lui Bork agăţată de el, sângerând, contemplă acea copilă cu ochi închişi la culoare printre umbre. Şi este copleşit de relevarea completei zădărnicii a vieţii.

Are nevoie să uite, aşa că dansează în cârciuma Coca-Cola, ziua următoare, cu o altă copilă. Sunt interşanjabile, descoperise profund îngrozit, atomi plutind fără ţintă, ai unei civilizaţii dispărute, fantome care păşesc spre incineratorul care devenise viaţa.

Sam & Dave urlă şi zdrăngănesc pianul lor micuţ R&B şi un zid sonor se înalţă între Seve şi duhoarea atotprezentă. La mijlocul dansului, Magicianul îl bare pe umăr.

— Cară-te, îi spune Seve, cu figura îngropată în părul mirosind a iasomie şi numai vag a moarte.

— Hei, prietene!

— Cântă la altă masă.

— Eşti în rahat până-n gât, am auzit..

Se dansează încă pe melodia lui Sam & Dave şi (pianul lor Stax), de departe mai bună ca jazzul, adevăratul suflet al Americii. Fetele se învârtesc.

— Ai dreptate, răspunde Seve. Nenorocitul ăsta de război este cel mai mare rahat în care puteam să intru.

— Vorbesc despre Curtea Marţială.

Şi, pentru prima oară, Seve se uită la chipul Magicianului:

— Te cunosc de undeva?

— Mă cunoşti acuma, spune Magicianul, adresându-i un rânjet larg. Îţi iau ceva de băut?

Seve lăsă să plece trupul aromat, o gâză îmbrăcată în *ao dai* prin imensitatea obscură. Magicianul îl conduce la o masă dintr-un colţ, unde este aşezat un alt bărbat care bea încet dintr-un pahar.

— Aud că Bork este la spital cu patru coaste fracturate, o claviculă şi o încheietură rupte şi aşa mai departe.

— Da?

Magicianul confirmă cu o mişcare a capului:

— Din câte am auzit, tu eşti responsabil.

— Chiar aşa?

Magicianul se aplecă, exagerându-şi înălţimea formidabilă:

— Hei, amice, Bork e pornit împotriva ta. Dacă poate, te duce pe scaunul electric.

— N-am auzit aşa ceva.

— Nu mă miră, făcu Magicianul. E posibil să am contacte pe care tu nu le ai.

Acum Seve se plictiseşte:

— Ce vrei?

Magicianul râde. Este prea întuneric pentru ca Seve să vadă ce face celălalt bărbat de la masă.

— Mai degrabă ce vrei *tu.* Eu fac nişte recrutări. Mă cheamă Virgil, dar pe aici sunt cunoscut ca Magicianul.

Întinde un deget ca o gheară în direcţia celuilalt:

— Butcher, cel de colo, mi-a dat porecla asta şi mă aranjează.

Ia o gură de bere:

— Treaba este că Butcher adună o echipă. O echipă de supravieţuire, poţi să-i spui. Scopul nostru este să supravieţuim mizeriei ăsteia şi eventual să ne punem şi puţin unt pe pâine, dacă tot suntem aici.

— Nu vorbeşti despre dezertare sau chestii de genul ăsta?

— La dracu’, nu. Dacă vrei să-i ucizi pe Charlie, ai o

groază de ocazii. Numai că o să ne asigurăm că o facem aşa cum vrem noi.

Continuă, mormăind:

— Dacă aş fi crezut că cei de la putere au o soluţie ca să câştige războiul, aş fi fost băgat până în gât. Cristoase, să fii foarte sigur că aş fi sărit primul la aşa ceva.

Dar singurul lucru pe care Nixon pare să-l creadă este o clară slăbire a puterii. Păşeşte pe urmele lui Westmoreland. Concret, unica urmare a acestui „război de uzură" în care am fost băgaţi este că ne târăşte *pe noi* în jos. Să fiu al naibii dacă am de gând să mor pentru un asemenea om.

— Dar Nixon spunea…

Figura Magicianului se strâmbă batjocoritor:

— Dă-mi voie să-ţi povestesc despre iubitul nostru preşedinte. Are mai multă putere decât voinţă. Orice-ar spune, o face pentru a se scoate din încurcăturile în care ne vârâ ordinele lui.

Îl ţii minte pe Fred Allen, actorul de pe vremuri? El a spus o dată că succesul este ca şi cum ai vrea s-o scoţi la capăt cu puştiul tău sau să-ţi înveţi nevasta să conducă. Mai devreme sau mai târziu, vei sfârşi la circa de poliţie.

Ei bine, Nixon e pe cale să ne pună în aceeaşi situaţie, iar eu n-am de gând să-l urmez. Suntem într-o cu totul altă poziţie. Cum ţi se pare?

Totul i se părea rezonabil lui Seve. Era ca şi cum Magicianul ar fi fost singura persoană capabilă să se descurce în această conjunctură ostilă.

— Interesant. Dar este imposibil să mă transfer ca să ajung aici.

— Greşit. E un fleac.

— Şi Bork?

— Lasă-l în seama mea, spune Magicianul. Nu mai este problema ta, Dansatorule.

— Nu-i de mirare că ţi se zice Magicianul, zâmbeşte Seve. Trecuse atât de multă vreme de când nu a mai surâs, încât se simte ciudat, de parcă acei muşchi începuseră să se atrofieze.

— Dar cum de ai ajuns să mă vrei neapărat pe mine?

— Suntem interesaţi să avem câţiva oameni buni,

intervine Butcher, ieşind în cele din urmă din umbra în care stătea.

„E un tip care arată bine”, remarcă Seve, „ceva mai tânăr decât Magicianul, se pare, dar războiul are proprietatea de a deforma timpul”.

— Am un raport de mâna-ntâi despre ce ai făcut în bordelul ăla.

Seve aproba cu o mişcare a capului.

— Destul de corect, întinde mâna.

Terry Haye, Măcelarul, bate palma, spunând:

— Bine-ai venit în unitatea SLAM.

Când Seve îl întâlneşte pe Trangh, e de asemenea impresionat de el, dar din alte motive. Lui Seve i se pare înfricoşător. Pare că este cel care a inspirat numele unităţii, un golem în sensul literal al termenului, un trap cald, înzestrat cu viaţă, fără o conştiinţă sau un suflet. Privind în ochii negri ai lui Trangh, Seve gândeşte: „e ca şi cum ai contempla infinitul: nu înţelegi ce vezi, nu ştii decât că n-ai de ce să te uiţi în acea direcţie”.

Dar Trangh este mâna dreaptă a Magicianului, exact cum Mun pare a fi mâna dreaptă a lui Butcher. Aceşti asiatici, remarcă Seve, sunt ceva mai mult decât sclavii, dar un pic mai puţin decât prietenii. Sunt, mai degrabă, legaţi de corespondenţii lor americani printr-un element alchimic care nu se află în vocabularul lui Seve.

Îşi aduce aminte de tatăl său, un spaniol mândru care a venit în America pentru a face avere; sărmanul salahor, care munceşte atât de mult, fiind dispreţuit de colegii săi, care răspund efortului său de a lucra paisprezece ore pe zi numindu-l cioroi.

Virgil şi Butcher nu-i numesc „galbeni” pe asiaticii din unitatea SLAM, dar, din punctul de vedere al lui Seve, ar fi putut.

— Mun şi Trangh lucrează pentru mine, îl aude fără să vrea pe Virgil spunându-i lui Butcher. Când le zic să sară, sar. Îmi sunt datori, prietene, îmi datorează totul. Orice ai avea de gând cu Mun, renunţă mai bine de pe-acum. Îmi aparţine – ca toţi mercenarii SLAM – şi aşa va fi întotdeauna.

Dar într-o zi, când ploua atât de tare încât până şi unitatea SLAM avea probleme, aude iarăşi o conversaţie care îi schimbă opinia.

Trangh şi Butcher discută în timp ce-şi verifică armele. Aparent, trăncănesc, însă Seve se apropie de ei, devine clar că atitudinea lor este dezminţită de ceea ce vorbesc.

— Familia ta este pe undeva pe-aproape? întrebă Terry.

— Nici aproape, nici departe, răspunde Trangh. În Vietnam nimic nu este vreodată departe de locul unde te afli.

Ştergea ţeava armei AK-47, continuând:

— Mai ales războiul.

— Le simţi probabil lipsa.

— Abia dacă îmi mai amintesc cum este să fiu împreună cu mama, cu familia.

Înălţă din umeri, lustruind arma:

— Aşa cum Mekong este cel care dă şi ia viaţa, războiul o înlătură cu totul. Acum sunt ca într-un vis. Uneori, când dorm, mă întorc în satul meu.

Verifică mecanismul armei:

— Dar când mă trezesc, sunt pătat de sânge.

— Războiul, spuse Terry, aşa e războiul. Trangh se opreşte, priveşte în ochii lui Terry, ca hipnotizat. După un timp înclină capul, spunând:

— Da.

Seve, uitându-se şi el tot la Butcher, revede ochii blânzi ai tatălui său, îi aude vocea aspră, cu accent pronunţat, zicând: „Tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca tu şi cu Dom să reuşiţi în viaţă”, în timp ce zăcea bolnav, cenuşiu la faţă, într-o cameră mizeră de spital. „Pentru mine nu reprezintă nimic; pentru voi, este totul. Dar acum, prea târziu, cunosc secretul succesului. Este lupta.”

La o lună după moartea tatălui său, îmbătrânit şi frânt înainte de vreme, Seve părăseşte şcoala şi, luându-l pe Dominic, se înrolează în armată, absolvind cursurile pentru Forţele Speciale. Vrea să-l facă pe tatăl său mândru de ei. Dar, mai mult, vrea pentru ei ceea ce tatăl lor nu a putut avea niciodată. Avea impresia greşită că luptând pentru patria lor adoptivă, atunci când se vor întoarce acasă vor fi

numiţi eroi. Crede că atunci îi vor aparţine şi ei.

Seve, care nu-i aparţine propriei sale ţări, care încă nu se simte bine printre oameni pe care toţi ceilalţi îi cred americani, are impresia că poate pricepe situaţia în care se găseşte Terry însuşi. În ciuda poreclei sale, Butcher, nu este deloc asemănător lui Virgil. Felul în care Seve îl vedea pe Terry se datora imposturii lui Butcher. La început, Seve era convins că principiile directoare ale unităţii SLAM sunt simple: constau în ideea că Magicianul şi Butcher erau împotriva tuturor celorlalţi. Acum, pare a fi Magicianul împotriva lui Terry, Mun şi Trangh. Seve îşi dă seama că-şi doreşte foarte tare să afle mai multe despre personalitatea complexă a lui Butcher.

Sub cerul rău-prevestitor de culoarea migdalei, Terry şi Trangh stăteau ghemuiţi în umbra mişcătoare a colibei arse în întregime. Îşi înghiţi pilulele de sare deodată cu mâncarea. Butcher îşi ridică privirea când Seve se lasă pe vine lângă ei; nici unul dintre ei nu spune nimic.

Unitatea SLAM este amplasată undeva în interiorul graniţelor ţării, în spatele frontului (într-un război fără front, Seve renunţase de mult să mai întrebe unde anume în Vietnam se află; pur şi simplu nu contează), odihnindu-se după o misiune, chiar în timp ce se pregăteşte pentru o alta.

Trangh este ocupat înfulecând orezul dintr-un bol crăpat, pe care-l ţine la nivelul bărbiei. Butcher, deşi mănâncă mult mai încet, face acelaşi lucru.

Seve îi priveşte, conştient de apropierea lor clandestină, invidiindu-le prietenia.

— Ştii unde urmează să mergem în continuare? îl întrebă pe Butcher.

Terry înălţă din umeri:

— Depinde.

— Depinde de ce? De vreme?

— Nu. De locul unde putem pricinui mai multe pagube.

Râzând, spune:

— Magicianul se ocupă cu prognosticarea pagubelor. Îşi scoate cât ai clipi din ochi masa de spiritism sau globul de cristal. Şi suntem deja pe drum.

Îi aruncă o privire lui Trangh, în timp ce roade o căpăţâna de peşte.

— Tu nu ai nimic de spus în afacerea asta? se interesează Seve. Credeam că asta e unitatea ta.

Butcher zdrobeşte oasele de peşte între dinţi:

— Sunt ca un doberman. Magicianul indică ţinta, iar eu o distrug. Într-un fel, suntem cu toţii aşa, nu Trangh?

Seve se minunează. Oare Terry glumeşte? Nu prea se simte ca un câine răspunzător la comenzile Magicianului. Şi în ultima replică a lui Terry există Un dedesubt neplăcut, mânios, de parcă ar fi fost o admonestare, mai degrabă decât o glumă.

Seve se întreabă ce este între Terry şi Trangh şi dacă nu cumva este ceva mai complicat decât ştie el. Lui Seve i se pare că Butcher nu numai că îl urăşte pe Virgil pentru modul în care-i tratează pe asiatici, dar, într-o oarecare măsură, îl dispreţuieşte pe Trangh pentru că se acomodase cu situaţia.

În faţa lor, o echipă de-a televiziunii urmăreşte pas cu pas consecinţele unui incendiu, camerele de luat vederi rulează, rumegând comentarii compuse la faţa locului. O mare parte a războiului este asemeni unui vast platou insalubru de la Hollywood, gândit de Cecil B. Demille. Adesea Seve îşi închipuie că este chemat: „Hei, soldatule, putem să mai reluăm atacul ăsta, ca să-l prindem pe casetă?”

Echipa de televiziune se întoarce. Merg pe urmele unităţilor care se retrag cu greu în incendiu. De când revista *Life* a publicat acum două luni fotografii ale celor două sute patruzeci şi doi de soldaţi americani ucişi în bătălia care *i* durat o săptămână ca să cucerească munţii Apbia, mass-media – în special televiziunea, cei mai rapace culegători de ştiri – au descins în lumea războiului de parcă ar fi fost un orfan pierdut demult.

Dar, din păcate, munţii Apbia au devenit o metaforă pentru inutilitatea războiului. Un obiectiv nefolositor, Hamburger Hill, cum a ajuns să fie numit, a fost recucerit de nord-vietnamezi la o lună după ce trupele americane au udat cu sânge acele meleaguri. Prea adesea în acest război

victoriile americane au ajuns la acelaşi rezultat final.

— Într-o zi, spuse Seve, vrând să fie optimist, toate astea se vor sfârşi.

Trangh încetează să mai mănânce: se uită la Seve.

— Nu se va sfârşi niciodată. De secole, aici a fost război, într-o formă sau alta. Voi, americanii, nu puteţi schimba nimic; francezii n-au putut şi nici ruşii. Voi încercaţi să ne zdrobiţi, fiecare în felul său, după cum vă dictează ideologiile voastre. Credeţi că, dacă ne-aţi subjugat acum şi atunci, ne-aţi înfrânt. Aşa au crezut şi francezii când au fost aici.

Se întoarce, iar Seve vede pe braţul lui tatuat un *phung hoang,* pasărea mitică a vietnamezilor despre care se spune că are puteri supranaturale, inclusiv capacitatea de a răspunde la orice întrebare. Este mică, dar minunat redată de un maestru în această artă. Acum i se pare un simbol adecvat pentru vasta prăpastie culturală dintre ei.

— Voi toţi vreţi acelaşi lucru, continuă Trangh; să ne învăţaţi. Să ne învăţaţi ce? Să fim mai buni decât suntem deja? Să ne măriţi averea, sănătatea, fericirea? Asta e ce-am auzit. De la francezi, de la americani, de la ruşi. Dar tot ce vreţi cu adevărat este să ne modelaţi după imaginea voastră.

Trangh priveşte fix în camera de televiziune pe când se apropie de figurile disperate, de ochii îndureraţi ai băieţilor extenuaţi:

— Mă întreb adesea de ce sunteţi aici.

Încordat, Seve cade într-o tăcere adâncă. Butcher, care este şi el interesat de discuţie sau doreşte să ridice moralul lui Seve, intervine:

— De ce te-ai obişnuit cu asta? Înseamnă atunci că ne urăşti la fel de mult ca pe nord-vietnamezi?

Ochii aceia negri, lipsiţi de profunzime, se întorc spre Terry:

— Ard. Eu nu urăsc. Eu ard.

Timp de săptămâni, acest cuvânt îl urmăreşte pe Seve. Dintr-un motiv nelămurit, îl tratează ca pe un talisman secret, ceva care-l conduce direct către Butcher şi Trangh,

pentru că-şi doreşte mai mult ca orice pe lume să aparţină la ceva mai uman decât o unitate SLAM. În final, realizează că nu înţelege ce înseamnă acest talisman, că nu-l va pricepe niciodată ţinându-l închis în sine.

Se întoarce către fratele său, Dominic, care, deşi mai tânăr, este deja învăţat, un cititor avid de istorie, filosofie şi etică socială.

Dintre toţi, lui Seve i se pare că fratele său chiar nu are nimic de-a face cu războiul. A ucis, dar nu de bunăvoie. N-a simţit niciodată acel val de exaltare ca ceilalţi, deşi ei se împotriveau acestui sentiment, ca nişte micuţi lupi în sălbăticie, lingându-se pe bot în toiul luptei. Nu este năucit de lumina albă a trasoarelor care trec drept prin faţa ochilor săi, nu-l înflăcărează zgomotul *brrrat!* al focului pistolului automat. Nu vede ceea ce fac ceilalţi în chinul de a ucide-şi-a-fi-ucis care umple aerul, la fel de pătrunzător ca şi duhoarea morţii.

— Desigur, înţeleg ce vrea să spună, rosteşte Dominic; atunci când Seve îi povesteşte strania sa conversaţie cu Trangh. Dar mai cred că ar trebui să te fi născut aici, fie să fi studiat istoria, pentru a-i prinde sensul.

Au tabăra într-un sat în care domnesc neîncrederea şi dezbinarea – aşa cum erau toate satele în acea vreme. Când se aşează pe vine departe de soarele arzător, mestecându-şi pastilele de sare, câteva oficialităţi ale satului, întunecaţi la faţă, cutreieră de zor colibele.

— Fii atent, francezii au venit la începutul secolului şi au întors pe dos această ţară. Vreau să spun că, în mare, nu au făcut altceva decât celelalte naţiuni colonialiste în secolul trecut.

Au început prin a le face vânt conducătorilor la putere, instalând conducerea franceză, educaţia franceză, legea franceză, iar toate acestea au degradat în continuare o societate construită pe o veche dogmă confucianistă.

Oficialii ies dintr-o colibă, târând un tânăr în praf. Acesta sângerează. Mâna stângă îi atârnă inertă, într-un unghi nenatural. În aglomeraţia de pe stradă, oficialităţile satului continuă să-l bată fără milă pe tânăr, încât să-i poată vedea toată lumea.

— Paul Doumer, fostul ministru francez de finanţe, a sosit aici în 1897 în calitate de proaspăt guvernator general, într-adevăr era o ironie. Inamicii săi politici l-au exilat pentru că a propus francezilor un impozit pe venit. A transformat prompt colonia într-o fabrică de bani.

În aparenţă, tânărul bătut pe stradă era un spion nord-vietnamez. Oficialităţile au fost îndrumate, se zice, de către CIA să vâneze cadrele comuniste din Vietnamul de Sud. Problema este dacă nu cumva există o cotă lunară pe care oficialităţile satului trebuie să o realizeze.

— În primul rând, vechii mandarini au strâmbat din nas la exportul de orez, crezând că era mai înţelept să-l păstreze pentru a hrăni zonele sărace ale ţării. Doumer a văzut totuşi în orez un articol fundamental care, pe termen lung, urma să transforme ţara într-o colonie rentabilă. Prin anii ’40, Indochina era a treia mare exportatoare de orez a lumii.

Drept urmare, milioane de dolari au invadat cuferele franceze iar, pe de altă parte era majoritatea ţăranilor, ale căror lamilii stăpâneau de secole pământul, de care i-au deposedat antreprenorii francezi şi familiile bogate vietnameze flămânde *şi-i* investească într-o afacere bună.

Unul dintre oficiali îşi lipeşte arma de tâmpla omului şi apăsă pe trăgaci. Să fie oare acel om un trădător, sau doar un ţăran care n-a vrut să-şi dea partea oficialităţilor? Ca în cazul multor întrebări în Vietnam, americanilor le este imposibil să discearnă adevăratul răspuns.

— De fapt, lui Doumer i s-a potrivit ca o mănuşă. I-a folosit pe cei deposedaţi ca sclavi pentru a munci în minele i urc tocmai apăreau, pe plantaţiile de cauciuc şi în programele ambiţioase de lucrări publice pe care le concepuse.

Oficialii se urniră, intrând din colibă în colibă până ce obţinură un şir de bărbaţi şi femei ale căror picioare erau pătate de sângele primului om lovit. La orizont, deasupra junglei, se ivesc nori întunecaţi. În spatele lor, soarele, ca o fâşie de foc, va dispărea în curând. Bărbaţii şi femeile aleşi de oficialităţi rămân în picioare, muţi ca munţii din nord-vest. Oficialii se aşează pe vine, mâncând orez şi discutând aprins între ei.

— Dar, influenţa franceză în colonii a fost esenţial diferită, înaintea francezilor, consumul de opiu nu era răspândit pe scară largă. De fapt, era necunoscut în afara micii populaţii i Mineze. Doumer a schimbat radical situaţia. Văzând în opiu o altă potenţială sursă de venit, a construit o rafinărie în Saigon. Ca rezultat, consumul de drog s-a întins printre vietnamezi Într-o măsură atât de mare, încât în curând mai bine de o treime din veniturile coloniei proveneau din vânzarea de opiu.

Odată sfârşită cina, oficialităţile se ridică şi, sub privirile celorlalţi săteni, îi împuşcă unul câte unul pe deţinuţi.

Figura lui Dominic este la fel de întunecată şi arde înăbuşit, ca după un incendiu:

— De atunci, francezii au părăsit Vietnamul şi, într-o zi, din voia Domnului, vom face şi noi la fel. Dar opiul şi suferinţa pe care-o pricinuieşte, nu. Este moştenirea lor din Indochina, sărutul pe care l-au depus francezii peste un popor care, aşa cum scria Paul Doumer când a ajuns aici, era pregătit pentru sclavie.

— Suferim cu toţii aici, rosteşte Seve. Ei s-au obişnuit fii momentul de faţă cu actele pe care le săvârşesc vietnamezii unii împotriva altora. Au ordinele lor. În orice caz, ar fi dăunător pentru morală să intervină în ceea ce este perceput ca o operaţiune anticomunistă vitală, sponsorizată de americani. Din câte ştiu ei, aceşti bărbaţi şi femei fac într-adevăr parte din cadrele comuniste. Problema este că şi tu suferi în sinea ta. Ai uitat atât de uşor firea războinică a vietnamezilor? Au subjugat mereu culturi vecine mai puţin agresive cum ar fi khmerii.

— Amândoi suferim, răspunde Dominic, numai că tu eşti prea încăpăţânat ca să-ţi dai seama. Uneori, cred că ne întrebăm cu toţii dacă Trangh ne urăşte la iei de mult ca pe nord-vietnamezi. Firea vietnamezilor nu are nici o legătură cu ceea ce au făcut francezii şi tu o ştii prea bine.

— Cel care este fără de păcat să ridice primul piatra, nu-i aşa?

— În principiu, da.

Priveşte inexpresiv la grămada de cadavre:

— Nu se poate învăţa nimic din esenţa acestei tragedii.

— Tragedia este un eufemism dacă trebuie să descrie războiul ăsta nenorocit, spuse Seve. Este un cuvânt pe care-l foloseşti stând confortabil în fotoliu, acasă, fii siguranţă cugetând asupra evenimentelor din lume. Când te afli aici, îngropat până-n gât în moarte şi mizerie umană, ştii al dracului de bine cum arată iadul.

Sosiseră câinii, adulmecând pământul pe care sângele curgea din belşug. Sătenii plecaseră, lăsând în locul lor animalele.

— Aceste tărâmuri m-au schimbat, sau mai degrabă mi-au schimbat viziunea despre lume. Am ajuns să înţeleg partea bună a prezenţei mele aici, scopul ei. Îi văd pe medici agitându-se de colo-colo, încercând să-i cârpească pe bieţii ticăloşi care calcă pe o mină sau declanşează o grenadă în junglă. Dar asta-i tot ce sunt ei în stare să facă: nu pot să vindece. Iar doctorul asta trebuie să facă: să vindece. Eu vreau să vindec, iar acest război mi-a arătat cum s-o fac. Aceşti băieţi care se întorc după călătoriile lor vor avea nevoie de ceva mai mult decât de o refacere fizică. Vor avea nevoie de forţă spirituală, vor avea nevoie să le fie vindecate sufletele. Numai Dumnezeu poate face aşa ceva. Aici nu este credinţă, Seve. Poţi să-ţi dai seama la fel de bine ca şi mine. Dumnezeu a lăsat acest loc lui Confucius şi Buddha. Este locul unde a murit Dumnezeu şi a înviat. Trupurile pot fi cusute cu suturi şi copci, însă sufletele şi minţile au nevoie de un alt fel de vindecare. Sărmanii ticăloşi care vor reuşi să iasă din iadul ăsta vor avea nevoie să fie mântuiţi. Când vor ajunge acasă, vreau să-i ajut să urmeze această cale.

— *Nimeni nu iese viu de-aici,* cântă Jim Morrison.

Sunt „inseraţi”, în jargon militar, într-o „fundătură”. Unitatea SLAM zboară către nord, spre Pleiku şi Kontum. Elicopterul rapid îi lasă pe emisarii morţii într-o junglă de vegetaţie şi trupuri omeneşti.

Butcher îi învaţă multe lucruri, printre altele şi cum să-şi decapiteze inamicul:

— Lăsaţi capul lângă trup, le spune pe un ton sec, dar asiguraţi-vă că toate tendoanele sunt complet tăiate. În

acest mod, sufletul vietnamezilor nu va avea nici o cale de ieşire, nu-i aşa, Trangh?

— Ciclul nesfârşit al *samsarei* se va rupe, răspunse Trangh, fără nici un fel de emoţie.

— Venim aici nu numai ca să-l omorâm pe Charlie, ci şi ca să-l mutilăm. E clar?

Dominic clatină din cap:

— Nu ştiu dacă voi reuşi să fac aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat? Se interesează Butcher. Te deranjează conştiinţa? Continuă, pe un ton evident dezgustat. Scârba pe care-o omori este unul din cei care au plantat nenorocita de mină care a zburat picioarele vreunui sărman idiot. Sunteţi aici de câtă vreme? Nouă luni? De câte ori tipul de lângă voi a încasat o grenadă? Gândiţi-vă la asta când îl omorâţi.

Dominic scutură din cap:

— Nu ştiu…

— Nu ştie, îl îngână Magicianul. Ascultă, amice, ar fi mai bine să-ţi intre în cap unul din adevărurile cele mai amare ale vieţii: dacă nu putem fi fericiţi, fiind puternici, dacă nu putem fi fericiţi rugându-ne pentru alţii, atunci ne inventăm o conştiinţă şi ne rugăm pentru noi înşine. Aveţi de ales.

— Eu…

Dar, înainte ca Dominic să continue, Seve intervine:

— Nu vă faceţi probleme, o să am grijă de el.

— Poate că locul lui nu este aici, spuse Butcher. Trebuie să mă gândesc la întreaga echipă.

— Nu, nu, îl contrazice Seve, gândindu-se neliniştit că Dom ar fi mai în siguranţă aici, unde Magicianul, protejându-se pe sine, îi ţine departe de primejdii. Am zis că o să am grijă de el.

După indicaţiile lui Trangh, satele ies la iveală ca nişte abcese din junglă. Echipa foloseşte uneori armamentul greu pentru a nimici fumegând apărarea nord-vietnamezilor. Se agaţă de partea de jos, metalică, a elicopterului şi, pe când îi poartă la mică înălţime, deschid focul la unison, înfrângând într-o clipă rezistenţa celorlalţi, pe când elicopterul îşi lansează încărcătura de rachete.

Aterizând pe pământul fierbinte, în flăcări, continuă cu

scurte rafale ale armelor lor AK-47, „eliberându-se” de victime, până ce, înconjuraţi de moarte, merg aplecaţi, asemeni ţăranilor prin culturile de orez, pentru a îndeplini ordinele sângeroase ale lui Butcher.

Alteori, îndreptându-se către vest, urmând o linie trasată de degetul lui Trangh pe harta topografică, făcând zboruri fulgerătoare „secrete”, fără să-şi folosească deloc armele, fără să tragă măcar un foc. Se furişează din colibă în colibă, despicând gâturi, tăind capete, lăsând în urma lor resturi groteşti, pentru ca Charlie să vadă şi să-i fie frică.

Luând modelul de la tatuajul lui Trangh, Butcher schiţează înainte să părăsească locul faptei un *phung hoang,* cu sângele victimelor.

O dată, Seve îl surprinde pe Trangh contemplând desenul crud, dar plin de forţă şi, pentru o clipă, zăreşte o undă de emoţie licărindu-i pe figură. Ce crede el despre invenţia lui Butcher? Se întreabă Seve. Inspiraţie, sau insultă?

De ce-i pasă de ce gândeşte Trangh? Oare numai pentru că aceasta este patria lui şi ceea ce crede contează, indiferent de părerea administraţiei americane?

Seve, în adâncul sufletului deja detectiv, îşi doreşte să dezvăluie secretul fundamental al lui Terry şi Trangh. Are senzaţia că, atunci când îi va înţelege, va fi în stare să găsească un sens în vâltoarea de nebunie în care se găseşte el însuşi.

Majoritatea băieţilor din Vietnam nu-şi doresc decât să se întoarcă acasă, la şcoală, să uite că au fost vreodată aici, că toate astea s-au întâmplat vreodată. Nu şi Seve. Ştie că pentru el, cel puţin, în jungla urât mirositoare, în periculoasele orezării din Vietnam zace un adevăr elementar. Acum este convins că, asemeni *phung hoang*-ului, Trangh deţine cheia acestui adevăr.

Într-o expediţie departe, în nord, Trangh ghidează elicopterul pe deasupra masei încâlcite a junglei. Virgil, lângă el, şopteşte:

— Spune-ne numai unde se ascunde Charlie, aşa cum ai făcut întotdeauna.

Trangh arată un punct, iar elicopterul coteşte la stânga. În faţa privirilor apare o poiană. Un sat.

— Aici.

Echipa SLAM soseşte în zbor rapid şi jos, armele ţăcăne, rachetele pornesc. Şirul de copaci este culcat la pământ într-o explozie zgomotoasă, violentă a morţii.

Cu coada ochiului, Seve îl vede pe Trangh Cum îşi lipeşte urechea de podeaua elicopterului. Are ochii larg deschişi, nemişcaţi, buzele lui groase se mişcă, de parcă larma pe care-o produc armele lor ar fi un gaz care erupe dinlăuntrul său.

Când elicopterul aterizează, Seve iese, urmându-l pe Trangh. Încovoiaţi ca bătrânii, aplecaţi de vreme, aleargă prin poiana înnegrită, trecând prin fumul motoarelor în funcţiune.

Li se răspunde cu focuri de armă, trasoare strălucitoare prin noapte, care-o fac să se strecoare pe câmpul de luptă. Seve este pe urmele lui Trangh, spre un loc sigur. Ghemuit, gâfâind, descoperă îngrozit că l-a folosit în mod inconştient pe Trangh ca pe un scut viu.

Trangh are o privire ciudată, atât de fixă şi lipsită de viaţă, încât Seve se vede silit să-l atingă, pentru a se linişti. Capul lui Trangh se răsuceşte brusc şi, dintr-o dată, Seve se trezeşte în faţă cu capătul ţevii armei AK-47 a acestuia.

— Mi-a fost teamă pentru tine, şopteşte Seve, cu buzele încleştate. Am crezut că ai fost lovit.

Arma dispare în obscuritate. Împrejur, peste tot, flăcările se preling şi dansează, pârâind şi scânteind. Îi aduc aminte lui Seve de propria lui persoană, de întunericul în care ard, de Trangh. Sunt atât de aproape, atât de diferiţi. Şi, totuşi, sunt neputincioşi unul faţă de celălalt. Trangh, cu ochii săi ca două bucăţi de sticlă, indică o direcţie cu capul:

— Pe-aici.

Amândoi ies din sanctuarul lor şi, văzându-i pe ceilalţi blocaţi de focul nord-vietnamez, îşi croiesc drumul în zig-zag, cu multe opriri, prin perimetrul dezastrului.

Trangh începe să tragă şi Seve, venind după el, îi urmează exemplul. Împreună, zdrobesc ultima încercare de rezistenţă. Seve scoate siguranţa grenadei şi o aruncă peste o baricadă improvizată din bucăţi de lemn şi paie.

Se culcă la pământ cu o clipă înainte ca întunericul să se

lumineze de sunet şi vibraţie. Se ridică şi fug, trăgând în timp ce trec peste ceea ce a mai rămas din baricadă.

Pătrund peste resturi, iar Trangh îngenunchează, începând ascultător să taie într-o manieră expertă gâturile cadavrelor rămase încă întregi.

Ceilalţi sosesc, nevătămaţi. Satul arată ca faţa nevăzută a lunii, cu excepţia flăcărilor care nu ar fi ars pe lună. Sfârşesc treaba, figuri fantomatice îndeplinindu-şi ordinul macabru cu o precizie de coşmar.

Se lasă tăcerea, doar focul continuă să ardă. Apoi Seve îşi înalţă capul. Se ridică, aude din nou sunetul şi i se face părul măciucă.

Prin fum şi cenuşă reuşeşte să zărească o siluetă, ameţită, împleticindu-se înspre ei. Înainte de a-şi lăsa memoria să identifice figura, îl vede pe Dom alergând în întâmpinarea ei.

— Stai! strigă Magicianul. Întoarce-te aici!

Dom fie că nu-l aude, fie că nu vrea s-o facă. Continuă să fugă spre copilul năucit, de culoarea cărbunelui. Este o fetiţă care nu are mai mult de cinci sau şase ani. Părul ei lung îi este lipit de cap. Ochii privesc în gol, larg deschişi; în mod clar, este îngrozită.

Strigătele răsună prin poiana distrusă, zgâriindu-le nervii şi aşa întinşi la limită. Este pe rând iluminată şi ascunsă în umbră de valuri de fum şi foc, pe când rătăceşte prin ruinele a ceea ce a fost odată satul ei. Se împiedică şi cade în genunchi în cenuşă, iar când se ridică, Seve remarcă faptul că sângerează. Acea copilă demnă de milă i se pare a simboliza imoralitatea dăunătoare care este consecinţa directă a războiului. Inima lui vine în întâmpinarea ei.

Parcă filmat cu încetinitorul, îşi vede fratele apropiindu-se de viziunea apocaliptică a unei lumi devenite nebune. Până când scena devine ceva ce transcende realitatea, mâna caritabilă a unui Dumnezeu tocmai invit, căutând să tămăduiască o generaţie universal inocentă, în toate culturile.

— La naiba! strigă Magicianul şi, ridicând ţeava armei, o îndreaptă către fetiţă.

— Nu! urlă Seve, întinzându-se spre armă.

Dar Trangh îl interceptează. I se pare că vietnamezul nu s-a clintit decât puţin, însă braţul său îi cade într-o parte, inert ca un lemn.

Priveşte, neputincios, îngrozit, cum Magicianul descarcă un scurt foc de armă în pieptul fetiţei. Micuţa silueta este azvârlită violent pe spate. La jumătatea drumului explozia se declanşează, asemănătoare tunetului. Dom, suficient de aproape pentru a fi atins, este luat pe sus.

Trangh îi dă drumul lui Seve, care aleargă spre fratele său şi îngenunchează lângă el.

— Iisuse, şopteşte Dom, în stare de şoc, dar nevătămat. Oh, Doamne Dumnezeule!

— Trucată, rosteşte Terry, apărând în preajma lor. E un truc atât de comun. Pui o grenadă sub braţul unui copil şi o armezi, încât atunci când copilul este atins…

Trangh, privind, nu spune nimic.

Dom, cu capul între mâini, tremură ca şi cum ar avea febră. Începe să vomite. Seve îl înconjoară cu braţele.

Trangh, puţin mai departe, îl urmăreşte cu nişte ochi în care se reflectă flăcările din apropiere. Soarbe îmbrăţişarea lor cu priviri a căror aviditate Seve poate s-o simtă.

— N-ai cum să-l protejezi, afumă Trangh, oricât ai încerca. Aceste locuri îl vor zdrobi sau îl vor lăsa în viaţă după cum doresc. Nu ai ce face.

Seve, lipindu-şi obrazul de părul umed al lui Dom, se uită la el:

— Ba *există* un lucru pe care pot să-l fac. Pot să-l iubesc.

Descifrează pe faţa lui Trangh neînţelegerea şi se întreabă cum de a dorit vreodată să se afle la locul lui aici, să fie prieten cu Butcher şi Trangh. Butcher omoară cu o uşurinţă de înţeles ca şi frumoasele fete în *ao dai,* unduindu-se sub acoperişul din tablă ondulată a cârciumii Coca-Cola pe ritmul rock-and-roll-ului american.

— Acum eşti capabil să pricepi de ce războiul nu se va sfârşi niciodată.

Trangh arată cu un gest înspre pământul ars, acoperit cu cadavre mutilate – inclusiv ceea ce mai rămăsese din fetiţă.

— Şi eu sunt printre cei norocoşi, continuă el. Priveşte alternativa.

Însă această revelaţie soseşte prea târziu. Seve nu mai ascultă.

— Pleacă, şopteşte el. Pleacă acum.

Dar Trangh nu se mişcă. A devenit un observator mut al suferinţei şi spaimei lor, scăldându-se în ele, ca şi cum l-ar fi hrănit la fel ca orezul şi capetele lui de peşte.

Convulsiile năprasnice ale lui Dom nu s-au terminat.

— Dumnezeule, îl aude Seve rugându-se, dăruieşte-mi puterea să ajung acasă.

Războiul îi decimează îngrozitor, dar nu şi pe cei din unitatea SLAM. După Virgil, în fiecare zi America se apropie de înfrângerea ruşinoasă într-o ţară pe care nu s-a ostenit niciodată să o înţeleagă.

La Ban Me Thuot, echipa, acum unită, chiar ca o familie, este într-o permisie de trei zile înainte de ceea ce Terry, Virgil, Seve, Dominic şi un băiat de la o fermă din Kansas ascuţit la minte, numit Jawbone[3], Trangh, Mun şi un khmer Serei, pe care-l cheamă Chey. Primesc provizii, dar de unde? Seve ştie că Butcher n-a scos niciodată forme de rechiziţionare. De fapt, n-a văzut niciodată nici un fel de hârtii la SLAM.

Curios, face o vizită la Cartierul General al Forţelor Speciale. Nu numai că n-au auzit niciodată de Virgil, maior, căpitan sau orice altceva, dar nici nu au vreo fişă de-a lui. Nimeni nu pare să se îngrijească sau măcar să dovedească puţin interes. O asemenea nepăsare, faţă de copleşitorul haos al războiului, este absolut scuzabilă.

Dar îl face pe Seve să se gândească. Cine este Virgil, dacă nu este de la Forţele Speciale? Poate că este în vreun fel legat de MACV, cartierul general al generalului Abram. De la Cartierul General al Forţelor Speciale din Ban Me Thuot vorbeşte la Saigon şi constată, îngrozit, că nimeni din MACV nu-l cunoaşte – sau nu admite că-l cunoaşte – pe un ofiţer comandant pe nume Virgil.

Seve încă mai căută un răspuns când unitatea porneşte. Nu mai poartă uniforme militare, ci pijamale din bumbac negru ale Khmerilor roşii. Au la ei arme AK-47 de producţie

[3] Jawbone – Gură-mari (în limba engleză). (n.t.).

sovietică. Şi-au lăsat efectele lor la Ban Me Thuot.

Un elicopter complet negru, fără nici un fel de însemn, îl transportă în nord-vest. Nu a existat nici o informare, nici măcar o aluzie despre viitoarea lor misiune.

Magicianul se materializează din întuneric, iluminat doar de verdele palid al aparaturii de bord a pilotului.

— Aud, rosteşte el, acoperind larma motoarelor, că te-ai interesat pe-aici despre mine. Eşti un adevărat detectiv.

Seve înălţă din umeri, încercând să nu trădeze faptul că are gâtul uscat:

— N-am căutat decât să obţin unele informaţii.

Magicianul îl priveşte îndelung. Seve simte cum i se prelinge un firicel de sudoare pe frunte, se roagă să nu-i intre în ochi. Presimte că, dacă va clipi, Virgil va crede că minte.

— Atâta vreme cât ne înţelegem unii pe alţii.

În ciuda zgomotului din cabină, între ei se lasă o tăcere la fel de stânjenitoare şi nedorită ca un gol de aer în munţi.

— Nu ştiu nimic despre tine, răspunse Seve, dar, de când am ajuns aici, nu ştiu nimic despre nimic.

Magicianul râde:

— Mda, ei bine, pot să înţeleg. Mi-a luat şi mie ceva timp ca să aflu ce se petrece cu adevărat pe-aici. A fost partea cea mai grea.

Elicopterul intră într-o zonă de turbulenţă atmosferică şi, o clipă, cei doi bărbaţi sunt aruncaţi unul peste altul. Seve îşi caută un punct de sprijin.

— Vezi, continuă Magicianul, eu n-am nevoie să mă ţin. N-o să mor aici; sunt convins. Când o să ajungi să ştii şi tu asta despre tine, o să fii în regulă, Dansatorule.

Pilotul strigă după el şi Magicianul se ghemuieşte un moment în lumina palidă a instrumentelor de bord. Indică o direcţie cu degetul arătător, continuând drumul pe care-l are în minte. Pilotul dă aprobator din cap, elicopterul coteşte, îndreptându-se acum direct spre vest, iar Magicianul se întoarce la Seve:

— Vrei să afli lucrul care macină cel mai tare forţele aici? Toată lumea este atât de preocupată să-şi asigure propriul fund împotriva vietnamezilor, încât nu mai are timp pentru

nimic altceva. Eu? Eu sunt înfipt aici pentru multă vreme, aşa că ştiu că o să iau partea cea mai bună din asta. Când intri în rahat, nu încerca să-l ştergi, du-te şi găseşte un fraier căruia să i-l vinzi.

Se aplecă spre uşa deschisă şi scuipă afară:

— Ce-mi pasă? Pe *mine* n-o să mă atingă.

Rânjeşte:

— Ordinele mele sunt să-l ciuruiesc pe Charlie şi este exact ceea ce am de gând să fac. Dar, dacă o să-mi risc viaţa pentru Unchiul Sam, îmi închipui că-mi este dator.

Arată cu degetul mare în direcţia în care zboară:

— O să facem avere aici, Dansatorule, poţi să fii sigur de asta.

Figura lui, deformată de umbrele ciudate, unghiulare aruncate de lumina verzuie, capătă aspectul macabru al unei măşti de Halloween.

— Îţi spun eu ceea ce nu ţi-a zis, sau n-a vrut să-ţi zică nimeni de la cartierul general. Faci parte acum din operaţiunea lui Daniel Boone. Misiunea asta – ca toate misiunile echipei lui Daniel Boone – este înregistrată ca strict secretă. Iată de ce n-aţi primit ordine la Ban Me Thuot, iată de ce nu existăm pe nicăieri, nu putem fi identificaţi. Până şi băiatul care conduce elicopterul nu are nici o idee unde ne duce. Îl îndrum eu, pe măsură ce înaintăm. Ordinele noastre vin direct de la maiorul Michael Eiland. E clar pentru tine?

Seve înclină capul:

— După cum am mai spus, nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Virgil se întoarce şi se aşează pe vine lângă pilot. Seve se străduieşte să vadă porţiunea de hartă pe care discută, dar formidabila masă a Magicianului se interpune.

Zboară jos, deplasându-se foarte repede, încât vârfurile înceţoşate ale copacilor devin o mare întunecată pe care navighează, poate asemeni păsării *phung hoang* a Tui Trangh.

Seve, aşezat lângă fratele său, se întrebă dacă îi e rău de la stomac din cauza clănţănitului dinţilor săi sau a vibraţiilor elicopterului. Priveşte chipul lui Dominic în cabina aproape

lipsită de lumină şi se blestemă pentru vina de a-l fi adus în unitatea SLAM. Ar fi fost mai în siguranţă la Ban Me Thuot, gândeşte Seve. Măcar acolo era un soldat american. Aici, în întunericul sufocant, nu este nimic, nici american, ci numai o gâză în ochii Domnului, călătorind fără identificare de la punctul A la punctul B. „Dacă am muri în această misiune, nimeni n-ar şti nici măcar ce ni s-a întâmplat.” Ceea ce este de fapt, bănuieşte el, ideea acestei misiuni.

Pentru o vreme, se uită la Jawbone cum îi povesteşte lui Chey una din istoriile lui lungi şi amuzante datorită cărora şi-a căpătat porecla. Rămân fascinaţi de băiat. Seve se minunează, cum de un tip de nouăsprezece ani a înmagazinat în el un izvor parcă nesecat de poveşti. Este ca o Şeherezada modernă, ţinând în şah moartea şi groaza pentru a-i întreţine pe ceilalţi şi, bănuieşte Seve, pe el însuşi.

Sunetul şi vibraţia se înteţesc. Seve se răsuceşte pentru a privi prin uşa deschisă. Deasupra, trei avioane B-25 pătrund prin plafonul de nori de.. Culoarea chihlimbarului, depăşind elicopterul, îndreptându-se către vest. Zece minute mai târziu, prima explozie le înfloreşte în faţă, ca un lampion din hârtie colorată.

Seve îşi întinde gâtul, zărind jos jungla şi orezăriile. Iluminate de florile răului, jungla şi lanurile de orez. Şi râul, atât de aproape, reflectându-şi năucitor fosforul, strălucind ca solzii unui şarpe.

Şi, în fine, ştie încotro se duc. Cambodgia.

Jos, se ivesc nori ameninţători dinspre munţii Cardamon, departe, în vest, iar aerul este atât de încărcat de umiditate, încât nimic nu mai poate rămâne uscat. Este perioada musonului. Pe o asemenea vreme chiar şi o rană minoră se poate infecta, transformându-se într-o cangrenă. O rană la picior înseamnă o condamnare definitivă la moarte.

Terry Haye se uită la Virgil, care adună ariergarda echipei, în timp ce se căţără pe malul râului plin de cranii. Se întreba dacă nu cumva, după cotitură, îi aşteaptă Charon cu luntrea sa. Se întreba dacă, odată traversat râul, graniţa spre Cambodgia, nu au pătruns în anticamera infernului.

Pentru o clipă simţi o undă de neîncredere în acţiunea sa. Moartea îi aşteaptă ca un animal la pândă aici, în junglele Cambodgiei. Dar promisiunea puterii şi averii, dincolo de orice capacitate de înţelegere, îl atrage înainte, ca un magnet.

Vor fi o săptămână, poate chiar zece zile, de unii singuri pe teritoriul inamic, înainte ca, în împrejurimile cetăţii Angkor Wat, să fie luaţi. În acest timp vor trebui să se lupte şi cu Charlie, care îi aşteaptă, rânjind ca un vampir, staţionat în relativa siguranţă a teritoriului neutru al Cambodgiei.

— La Angkor este un tip pe care trebuie să-l vedem, i-a spus Virgil lui Terry într-o discuţie între patru ochi cu o noapte. Înainte de decolare. Un tip cu adevărat important. Un adevărat nemernic.

Virgil râde, bându-şi Scotch-ul:

— E un francez. E pe-aici de multă vreme, mai multă decât orice american.

Virgil îşi termină sticla, continuând:

— Problema este că putem să obţinem ce vrem dacă ajungem în preajma lui. Vreau ceva ce are el. Vreau groaznic de mult. Am angajat câţiva ticăloşi de partea noastră, dar şi el îi are pe-ai lui. Toţi sunt asiatici, aşa că, fie şi dacă facem afacerea, numai dracu’ ştie dacă putem să avem încredere în ei. Trebuie să le vorbesc într-un fel, înţelegi. Tu eşti bun la aşa ceva, la fel de bun ca mine, deşi le faci pe toate pe dos. Asiaticii au încredere în tine; de mine sunt al naibii de speriaţi. Am o bănuială că pentru treaba asta este nevoie de puţină fineţe.

— O să mă mai gândesc, a răspuns Terry.

— Da. Aşa să faci.

Virgil îşi ridică paharul:

— Numai, să ne înţelegem, n-o să discuţi despre asta cu noul tău prieten intim.

Terry ştia că vorbea despre Mun.

— Treaba ta dacă ai încredere în ticălosul ăla, dar eu n-am, adăugă Virgil.

Terry cugeta la această conversaţie pe când Magicianul ajunse sus, pe celălalt mal al râului şi spuse:

— Ţine-ţi bine jobenul, Magicianule. Acum începem.

Îl atacă pe Charlie într-o noapte fără lună, complet lipsită de lumină. Se simt de parcă ar păşi în somn sau cu ochii închişi. Pericolul este pretutindeni, palpabil ca bătăile inimii.

Peisajul se desfăşoară în faţa lor, lăsându-i parcă să înainteze cu greu. Acum le este călăuză Chey, nu Trangh. Are o toporişcă pe care o foloseşte ca să le croiască o cărare^ strâmtă, mai strâmtă decât este necesar.

— Sunetele străbat prin junglă la fel de bine ca prin apă, le spune celorlalţi.

Chiar şi la această oră este atât de cald, încât trebuie să se oprească des. Când fac o pauză, asiaticii stau de pază, nepăsători la umiditatea care, după părerea americanilor, absoarbe răsuflarea oricărei fiinţe vii. „Oare dispreţuiesc lipsa de rezistenţă a vesticilor sau, mai degrabă sunt indiferenţi”? se întreabă Terry.

Echipa pare satisfăcută de masacrul pe care-l face. Devin iarăşi măcelari pătaţi cu sânge, dar în fond, cred că pentru asta au fost trimişi aici. Într-un buncăr fortificat, construit adânc din beton ars, întind capetele nord-vietnamezilor pe o sârmă, ca lanternele chinezeşti în timp ce Terry mâzgăleşte pe perete semnul *phung hoang*-ului.

Dorm ziua, aţipind neliniştiţi sub umbrele grele, urmăriţi poate de vise despre ce au devenit. La un moment dat majoritatea echipei este trează, adunată în jurul lui Jawbone, gata să asculte altă istorie, căzând unul câte unul într-o toropeală adâncă, pe măsură ce temerile li se mai calmează.

La un alt avanpost, unde o luptă corp la corp deosebit de dură era să-i coste viaţa lui Chey, eliberează şaisprezece copii khmeri ţinuţi ostateci şi torturaţi de vietnamezi.

Magicianul, înfuriat, ordonă să se facă un rug. Aruncă în foc toate capetele tăiate. Duhoarea fumului dens, uleios îi face să vomite. Seve îl supraveghează cu coada ochiului pe Dominic, temându-se că acesta va da bir cu fugiţii din faţa acestei sarcini înspăimântătoare. Dominic îngenunchează în faţa unui copil khmer pe jumătate mort de foame, încercând în van să-l hrănească, pe când ceilalţi aruncă cu piciorul capetele celor care i-au torturat în flăcările dezlănţuite, ca şi

cum tocmai ar fi inventat un nou joc.

În dimineaţa cenuşie, urât mirositoare, pe când Mun şi Chey patrulează prin zonă, restul unităţii SLAM scotoceşte prin cenuşă şi, sub îndrumarea lui Virgil, clădesc o grămadă conică de cranii. Apoi Magicianul agaţă în vârf îngerul pe care-l tăiase din hârtie, încât totul să aibă înfăţişarea unui oribil pom de Crăciun.

Dându-se înapoi câţiva paşi pentru a le admira opera de artă, Magicianul rosteşte:

— Pace pe pământ, nu-i aşa?

Le adresează un surâs aspru, neplăcut.

Trangh se uită la Terry care ţine în braţe un copil khmer îngrozitor de ars. În mintea lui Terry există conştiinţa juxtapunerii obscene dintre pomul de Crăciun, plin de impietate şi viaţa chinuită pe care-o ţine în braţe.

Dominic, cu braţul în jurul a doi copii khmeri, cu care a dormit, ocrotindu-i pe cei mai grav răniţi, îşi întoarce faţa, de parcă ar fi intrat deja în rândurile bisericii.

Insistă să fie duşi copiii în cel mai apropiat sat khmer, unde s-ar putea bucura de îngrijiri corespunzătoare. Magicianul răspunde:

— E ridicol. Suntem în război.

Terry, ţinând încă puştiul, se îndreaptă către copac şi loveşte cu piciorul craniile. Îngerul batjocoritor al lui Virgil dispare printre oase.

— Mergem, declară el. Copiii ăştia au nevoie de îngrijire medicală.

Trangh, plimbându-şi privirile de la Terry la Magician, simţind o greutate bizară în gât. I se părea că întregul război atârna suspendat în momentul de tăcere dinainte ca Virgil să-şi dea mârâind consimţământul. Apoi se veştejeşte când Butcher îi aruncă o privire dispreţuitoare, parcă i-ar fi spus: „Sunt mai mult Oamenii tăi decât ai mei. Ar fi trebuit să vorbeşti tu pentru ei”.

La amurg, în cea de-a Treia zi după mica lor întârziere, Chey se întoarce din recunoaştere. La mai puţin de un kilometru există o tabără nord-vietnameză, mai mare şi mai bine echipată decât celelalte pe care le-au atacat până acum. Pe deasupra, este comandată de un colonel.

— Cineva, zice Virgil, luând decizia să o atace, care s-ar putea să ştie unde se află COSVN.

În acea seară este lună dar, din cauza norilor întunecaţi, lumina ei este slabă şi difuză. Chiar după miezul nopţii, se îndreaptă către tabără într-o mişcare de învăluire, Terry, Mun, Seve şi Trangh pe un flanc, Virgil, Dominic, Jawbone şi Chey pe celălalt.

Undeva în vest plouă. Aud sunetul ei, răpăind, în contrast cu tăcerea prin care pluteau, ca fantomele printr-un cimitir.

Tabăra este adormită. Fiind atât de departe de frontieră, au încredere în faptul că s-au refugiat într-un teritoriu neutru. Santinelele sunt doborâte aproape simultan. Terry îşi foloseşte sârma. Simte că-i vine să cânte când pătrunde prin came şi cartilagii. Noaptea, sângele este ca o umbră, scurgându-se în pământ şi dispărând repede.

Trangh, care a frânt gâtul unei santinele cu o lovitură a mâinii, rămâne voluntar în. Spate, la marginea perimetrului, pentru a veghea în ariergardă. Cu un fluierat care ar fi putut proveni de la furtuna care se apropia rapid, Terry, Mun şi Seve pătrunseră în tabără.

Magicianul îl voia pe colonel viu; unitatea era instruită să-i omoare pe toţi ceilalţi. Terry simte pe spate prima rafală a vântului umed care aducea cu el duhoarea junglei fetide. Se furişează din colibă în colibă, măcelărind în cale oamenii. E greu de judecat care dintre ei are o artă mai rapidă sau mai eficientă de a ucide. Sunt greu de imaginat circumstanţele care au putut să-i modeleze, transformându-i din simple fiinţe omeneşti în asasini implacabili. Ce voinţă amăgitoare face ca moartea să se multiplice în asemenea măsură?

Pentru a-şi face treaba, Terry se uita la viaţa din jurul său fără să vadă nimic. Se gândeşte, nu fără o anumită doză de simpatie, la regele Oedip, la sângele curgându-i din ochii vătămaţi, luând cu el păcatele ca şi pasiunile sale.

Terry era de părere că omul trebuie sa fie pasionat pentru a trăi şi această idee îl aduce la Trangh cel taciturn, ghemuit singur în umbră, părând să existe pe lume fără nici un fel de dorinţă. În schimb, părea a fi o imagine într-o oglindă care, atunci când nu te uiţi la ea, dispare. Era născut pentru război. Când, în cele din urmă, s-a sfârşit,

Terry s-a întrebat ce s-o fi ales de el? Se va fi ridicat într-o bună zi împotriva Magicianului şi celor asemeni lui şi i-o fi distrus? A înţeles în cele din urmă consecinţele a ceea ce a fost împins să facă? Şi, mai ales, a putut fi mântuit de el însuşi?

Îşi frământă mintea cu acest gând şi altele asemenea, pe când îşi îndeplineşte conştiincios munca înspăimântătoare. Printr-o asemenea gimnastică reuşea să rămână întreg la minte în miezul celei mai adânci nebunii.

Virgil l-a târât pe colonelul nord-vietnamez, când l-a găsit, în centrul taberei. L-a pus în genunchi printre capetele oamenilor săi. Magicianul îi vorbeşte direct, fără să mai apeleze la traducerea lui Chey.

— Unde este COSVN? întrebă.

Colonelul îl priveşte inexpresiv.

— Ştii şi o să ne spui.

Colonelul nu se clinteşte.

Virgil îi pune pe Jawbone şi Chey să aducă o mortieră. Le ordonă să o aşeze lângă colonel. O încarcă cu mâna lui, pentru ca vietnamezul să vadă ce face. Apoi îl apucă pe colonel de păr şi îi vâră capul în gura armei. Unul din ochii lui este lipit dureros de ţeava mortierei.

— Şi acum ce-o să faci, o să mă trimiţi în cer? intonează ca un preot colonelul. Nu contează, sunt deja mort.

Virgil îi trage capul afară din mortieră fără blândeţe.

— Ţie nu ţi-e scrisă moartea, spune el.

Îşi caută cu mâna cureaua armei KA-BAR, dar nu o are la el şi îl trimite pe Trangh să i-o dea. Când Trangh execută ordinul, Virgil adaugă:

— Pedeapsa ta o să fie alta.

Pe neaşteptate, izbeşte cu talpa ghetelor în gâtul colonelului şi-l pocneşte dur în timp ce-l biciuieşte prin pantalonii uniformei.

Terry, care stătea lângă el, îl vede pe Seve cum apucă mâna lui Dominic, de parcă ar fi bănuit că fratele său se va arunca să-l oprească pe Virgil. Cei doi schimbă o privire şi Terry îl aude pe Dominic şoptind:

— Dumnezeu să ne ierte pe toţi.

Şi gândeşte: „Nu se presupune că Dumnezeu a murit?

Această dovadă nu este suficientă că, dacă o fi existat vreodată, acum nu mai e?”

Colonelul ţipă mai mult din cauza a ceea ce i s-a făcut decât din pricina durerii. Cel puţin iniţial, când carnea se anesteziază de la sine, datorită traumei.

Când îl termină, Virgil îşi îndepărtează piciorul de pe gâtul colonelului. Acesta se răsuceşte imediat în poziţia fetală, cu mâinile. Încleştate pe sub coapse.

— Acum, rosteşte Magicianul, aşezându-se pe vine, spune-mi, unde este ascuns COSVN?

— Vreau să mor, declară colonelul, căruia îi clănţănesc dinţii.

— Nu, nu. Ţi-am mai zis. Ţie îţi este rezervată o viaţă lungă. O să ai atât de mult timp la dispoziţie ca să-ţi aminteşti cum este să fii bărbat.

Cuţitul său sfâşia aerul prin faţa ochilor colonelului:

— COSVN.

Colonelul îl priveşte pe Virgil cu ochii injectaţi:

— Dacă-ţi spun, mă omori?

Magicianul surâde.

După ce colonelul îşi divulgă informaţia, după ce zace fără cap printre oamenii săi morţi, Virgil se ridică, afirmând:

— Toate capetele astea sunt la fel, nu? Atât de mult pentru putere şi autoritate.

Conform informaţiilor colonelului, sunt mai puţin de cinci ore de marş până la cartierul general COSVN.

— Dacă pornim acum, spune Virgil, putem să ajungem până în zori.

Îl iau pe Trangh şi, călăuziţi de Chey, se afundă în încâlceala junglei. Se află încă pe dealurile înalte din apropierea frontierei. Adesea, frunzişul dens lasă să se vadă roca masivă, cenuşie, crăpată şi despicată ca Îşi cum ar fi fost fulgerată sau supusă focului artileriei grele. Remarcă numeroase semne ale bombardamentului concentrat şi, ici şi colo, rămăşiţele unor buncăre din beton, căminul unei armate fantomatice.

Chey cere să fie scos din gardă, iar Jawbone îi ia locul. Unitatea pătrunde pe un teren din ce în ce mai stâncos.

Acum se ridică vârfuri muntoase pe fiecare parte a drumului lor, făcându-l încă şi mai anevoios. Magicianul îl trimite pe Jawbone în recunoaştere. Când se întoarce, are loc o discuţie dacă să ocolească formaţiunile stâncoase ori să meargă direct, prin ele. Chey îi informează că ocolirea le-ar lua pe puţin două ore în plus. Astfel, ar ajunge la COSVN cu mult după revărsatul zorilor, ceea ce ar însemna pierderea unei zile întregi pentru a aştepta lăsarea întunericului. Chey le recomandă să pornească înainte, prin defileul muntos, iar Virgil se declară de acord.

Este atât de multă umezeală, încât de pe frunze curg picături de apă, ca şi cum ar fi plouat. Terry se întreabă dacă va mai apuca vreodată să se usuce.

Pătrund în defileu, atenţi şi tensionaţi. Terry nu se simte în largul său. Este mai strâmt decât şi-a închipuit. Poziţia lor este ca într-un stadion, deasupra lor se află rânduri de galerii stâncoase, ideale ca ascunzători pentru trăgători izolaţi. Îl zăreşte în faţă pe Jawbone, atent ca şi el din aceeaşi cauză.

Pe moment Jawbone este acolo, iar în următoarea clipă dispare într-o explozie violentă. În acelaşi moment, un foc automat de puşcă începe să ricoşeze prin defileu.

Din poziţia sa, lipit de terenul pietros, Terry observă ce-a mai rămas din Jawbone: nu prea mare lucru. „La naiba!”, îşi spune.

Unitatea nu mai are scăpare, ţintuită de focul ucigaş. Din câte-şi dă seama, nimeni nu a fost atins de loviturile răzleţe. Pe de altă parte, nu se pot deplasa şi, logic, nu mai este decât o problemă de timp până vor fi nimiciţi.

Cel mai aproape de el este Seve, căruia îi face un semn. Împreună, îşi croiesc drumul înapoi, la adăpostul a doi bolovani. De acolo, Terry realizează că se pot căţăra, până în locul unde sunt amplasaţi trăgătorii, ascunşi vederii lor.

Suind pe grohotiş, Terry se trezeşte dorindu-şi ca Jawbone să fie cu el, pentru a-i spune una din poveştile lui. Încă nu vrea să se gândească la faptul că nu le va mai auzi niciodată.

Treptat, escaladează dificilul perete stâncos. Seve îşi lipeşte gura de urechea lui Terry. Chiar şi aşa, ţăcănitul

focului automat face să fie greu de auzit.

— Dom crede că Dumnezeu a abandonat aceste locuri. Tu ce zici?

— Dacă Dumnezeu înseamnă viaţă, răspunde Terry, atunci, în mod sigur n-are de ce să fie pe-aici.

Indică o direcţie. Deasupra, îi pot vedea pe trăgătorii nord-vietnamezi la treabă. Terry scoate siguranţa unei grenade şi o lansează cu grijă, ca să aterizeze la picioarele lor.

Se aruncă jos exact înainte ca explozia să se producă. Cu un zgomot imens, resturile se răspândesc în tot defileul. Dar acum, din locul înalt unde se află, cei doi pot observa întăririle care sosesc.

— Să plecăm de aici, spune Terry.

Coborârea este mult mai uşoară şi puţin mai rapidă. Virgil şi restul unităţii SLAM şi-au păstrat poziţiile, bombănind. Terry îi comunică lui Virgil ce-a văzut.

— La dracu', zice Magicianul, în mod sigur e o ambuscadă. Ticăloşii ne aşteaptă pe noi.

— Nu avem timp de aşa ceva, răspunde Terry. Nu suntem pregătiţi pentru un asemenea gen de întâlnire. Să ne răspândim.

Dar Virgil nu se clinteşte de pe loc.

— O ambuscadă înseamnă că ştia cineva că ne aflăm prin preajmă. Nimeni nu ştia unde ne ducem, înainte de plecare.

Se uită împrejur:

— Rămâne numai echipa.

— Unul dintre noi? intervine Dominic. Fii serios.

Magicianul se întoarce către Seve:

— OK, detectivule, să vedem ce forţă de raţionament deductiv ai. Cine-i trădătorul?

— Nu vorbeşti serios, spune Dominic. Se răsuceşte către fratele său:

— Seve, n-ai de gând să-i faci jocul ăsta aiurit?

— Cine a fost de serviciu în timpul ăsta? rosteşte Seve. Cine a plecat în recunoaştere, departe de noi atâta vreme? Cine a cerut o pauză chiar înainte să ajungem în defileu?

Cu un ţipăt nearticulat, Virgil îl apucă pe Chey de partea din faţă a cămăşii. Îl scuipă în faţă, apoi îl loveşte cu patul

armei AK-47.

Chey, cenuşiu la faţă, leşină la picioarele lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune Dominic, nu avem timp de răzbunări.

— Are dreptate, aprobă Seve. Charlie vine şi în număr mare. Lasă asta pentru…

— Rămăşiţele lui Jawbone sunt răspândite pe toate pietrele de-aici, insistă Virgil. Trădătorul ăsta o să plătească.

— E-n regulă, face Terry, pe un ton împăciuitor, dar hai s-o facem în altă parte, după ce scăpăm de Charlie.

Magicianul se uită la el şi clătină din cap:

— Nu. Tot n-ai priceput, Butcher. Charlie trebuie să afle că suntem mai deştepţi decât ei. Charlie o să afle că nu ne lăsăm fraieriţi.

Trage o rafală care, la o distanţă atât de mică, îl rupe aproape pe Chey în două. Apoi cu ajutorul cuţitului îi taie capul. Înfige pe jos, în pământul moale din centrul defileului, arma unuia dintre trăgători, pe care Mun a adunat-o când a căzut în urma exploziei grenadei. Apoi aşează cu grijă capul însângerat al lui Chey în vârful ţevii.

— Acum o să ştie, adăugă el. Acum o să vadă.

Îi conduce pe cei rămaşi în viaţă afară din defileu, pe unde-au venit.

Îl bate pe umăr pe Seve:

— Ai făcut o treabă bună aici. O să fii un bun detectiv.

— Şi COSVN? întrebă Terry.

— Dă-i dracului, răspunse Virgil. Am făcut ce-am putut. Ei ştiu că nu ştim, s-au deplasat deja şi nu vreau să pierd şi restul echipei.

— Vrei să spui misiunea, nu-i aşa?

— E acelaşi lucru.

Ziua următoare, coboară din regiunea înaltă aproape de frontieră, într-un teren mai plat, mlăştinos. Merg prin plantaţii de orez, printre pâlcurile de copaci micuţi, pentru că este mai sigur pe acolo decât pe drumurile mai înalte, mai expuse. Prin orezării abia se poate trece, fiind în stadiul în care se află în fiecare an, la începutul sezonului ploios, când musonul nu a pornit cu toată forţa. Apa a crescut, dar nu a invadat deocamdată terenurile joase.

Insectele bâzâie în căldura sufocantă, hrănindu-se cu picăturile sărate de transpiraţie. Atmosfera este încărcată cu un soi de sarcină electrică care provine de la uruitul tunetelor îndepărtate din vest. Sunt la sud-vest de Kratie, nu foarte departe de câmpiile din Kampong Cham, care se întind pe malurile râului Mekong. Aceasta din urmă va fi o încercare foarte grea, din cauza traficului de la şi către Prey Veng şi Pnom Penh.

— Angkor, îi spune Terry lui Virgil în timpul mersului. Dacă asta e destinaţia noastră, ar fi trebuit să fim purtaţi pe calea aerului până la graniţa Thai. De la Aranyaprathet nu mai este decât o scurtă plimbare.

— Nu se poate, răspunde Virgil. Pentru oficialităţi, suntem plecaţi în căutarea COSVN. Este un motiv pentru trecerea frontierei, în Cambodgia. E ilegal dar, fiind ideea fixă a lui Nixon în momentul de faţă, ne-a dat cale liberă.

— Nici măcar nu mi-ai zis ce căutăm aici.

Magicianul zâmbeşte:

— Ei, ţie oricum nu-ţi pasă, nu-i aşa, Butcher? Ai propria ta agendă în minte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun că eşti cel mai mare ticălos din câţi mi-a fost dat să întâlnesc. Eu, care cunosc legea, îmi petrec timpul ocolind-o. De fapt, am făcut din asta opera vieţii mele. E-n regulă, pentru că legea este făcută pentru cei mărunţi. Pentru asta e bună: să-i menţină pe linie. Dar pe mine mă sâcâie, aşa că găsesc modalităţi de a o submina.

Pe de altă parte, tu nu ai o idee despre ce este legea. Pentru tine, n-are nici un sens. Gândeşte-te la ea ca la un magnet. Vezi, majoritatea lumii are o polaritate, pozitivă sau negativă şi în felul ăsta fiecare este fie atras, fie respins. Tu exişti în afara legii, complet separat de ea. Tu, amice, n-ai nici un soi de polaritate.

Lui Terry îi trece prin minte, într-o străfulgerare, că Virgil îl invidiază pentru aceasta. Terry nu crezuse că Virgil ştie ce înseamnă invidia.

Îi mai trece prin minte că Magicianul tot nu i-a spus încă, de fapt, care este misiunea echipei SLAM în Angkor Wat. La prima vedere pare la mare distanţă de război. Dar apoi îşi

aduce aminte că Virgil i-a explicat că războiul este acum pentru Cambodgia. Nixon şi Kissinger o ştiu, poate şi generalul Abrams, deşi, din spusele Magicianului, s-ar putea să nu fie cazul.

Între timp se apropie de Mekong, au ieşit deja din regiunile joase ale orezăriilor şi s-au întors în junglele cu care sunt mai familiarizaţi. Dar de aici încolo sunt fiare de pradă nocturne. Aceasta este patria tigrului.

Lumea lor, verde maroniu, înăbuşitor de densă, pare mică, izolată, închistată ca o perlă în trupul sidefiu al unei fiare îngrozitoare. Sunt singuri, departe de restul umanităţii, timp de patru zile şi patru nopţi în regiunile pe care, după cum spunea Dom, Dumnezeu le-a abandonat.

Terry simte apăsarea sălbăticiei prin care călătoresc. Dincolo de căldură şi umiditate, există o senzaţie de opresiune care-l slăbeşte. Devine un orfan, fără familie ori măcar o minimă consolare pe care gândul la familie să i-l aducă. De parcă acest loc al distrugerii, acest iad viu nu se mulţumeşte doar să existe, ci mai trebuie să-i şi sugă viaţa din el, asemeni unui vampir.

Pe marginea râului cresc tufe dese. Se îndreaptă către nord, mergând paralel cu coturile lui până ce ajung la un picior de pod. Câteva bărci mici sunt legate de el, dar se pare că nu-i nimeni în preajmă.

Echipa face o recunoaştere completă, apoi pune stăpânire pe bărci. Navighează şapte minute pe râu. Ancorează pe celălalt ţărm şi îşi continuă drumul.

Acum se află la o distanţă de numai trei zile de Angkor, iar Virgil devine din ce în ce mai atent să evite orice contact cu forţele ostile. Trec pe lângă câteva convoaie nord-vietnameze şi khmere, dar la o distanţă suficient de mare de el.

Se află iarăşi în junglă. Luna a scăzut, musonul e pe-aproape. Devine din ce în ce mai umed, până când pare că plouă tot timpul. Lumina a pierit.

O dată, Terry aude un mârâit. Îi opreşte, ascultând fiara care rage pe undeva prin hăţişurile junglei. Mai întâi o adulmecă şi, ştiind că se află cu vântul în faţă, îi cheamă pe ceilalţi.

Când restul unităţii doarme, Terry şi Virgil discută.

— Te-ai mai gândit la problema noastră? întreabă Virgil.

— Care problemă? Să rămânem în viaţă sau să rămânem întregi la minte?

— Foarte amuzant, n-am ce zice. Vreau să spun, în legătură cu francezul şi asiaticii.

Terry mestecă meditativ o pastilă de sare:

— Poate mi-au mai venit câteva idei. Dar nu mi-ai dat destule informaţii.

— Nu-mi umbla mie cu de-astea. Ştii că totul pe-aici îi priveşte mai ales pe vietnamezi.

Terry înalţă din umeri:

— Mă îndoiesc. Dar, în orice caz, vreau să vorbesc despre francez. Ce gen de om este?

— Ce contează?

— Pentru că modul în care îşi formează strategia afectează modul de a gândi al oamenilor săi. Şi, prin urmare, acţiunile lor.

Magicianul îl priveşte:

— Am fost un idiot că te-am subestimat, Butcher.

Dă din cap, ca şi cum şi-ar reconfirma decizia:

— E-n regulă. Povestea francezului este că, fiind atât de radical, până şi proprii lui concetăţeni au necazuri cu el. Este un soi de patriarh. Dar, destul de ciudat, unul puternic. Îl lansează aici, periodic şi a creat o adevărată problemă.

— Cum aşa?

Virgil mârâie:

— E în elementul lui.

Ia o înghiţitură de apă din bidon:

— Ai auzit de Khmerii roşii? Nişte lepre, nu-i aşa? Bandiţi, criminali şi ucigaşi care au fost daţi afară din oraşe.

Virgil înălţă din umeri:

— Da şi nu. Presupun că aşa au început. Dar atât. Francezul i-a făcut radicali, le-a oferit un ţel politic, un loc sigur în univers de unde să-şi desăvârşească opera de distragere, declarându-şi legitimitatea. Acum sunt mişcarea de rezistenţă de stânga, opoziţia lui Sihanouk, autoproclamaţii luptători liberi din Cambodgia. Sau, ca să fiu şi mai exact, francezul a făcut asta cu conducătorul lor,

unul, Saloth Sar. E un câine pe care nu-ţi doreşti să-l întâlneşti singur sau neînarmat.

— Francezul sau Saloth Sar?

Magicianul râde:

— Vorbeam despre Saloth Sar, dar acum, când mi-ai spus, mi-am dat seama că e valabil pentru amândoi. Amândoi sunt extrem de periculoşi. Francezul este de departe mai inteligent, de fapt este strălucitor. Uită-te la ce a creat aici, în junglele astea puturoase. A făurit o putere politică din rahat. Dar, pe de altă parte, Saloth Sar are o viclenie de animal, de-a dreptul înspăimântătoare.

Terry îl priveşte ca din depărtări:

— Deci presupun că oamenii francezului sunt Khmerii roşii.

— Da.

— Şi ce vrei tu atât de mult din ce are el?

— Ştii cum îi spun aici, în cel de-al şaptelea cerc al infernului? Lacrimile macului.

O lungă perioadă Terry nu mai răspunde, uitându-se în zările înceţoşate. În cele din urmă, rosteşte:

— Ce-are de-a face francezul cu opiul?

— Nu opiul. Heroina.

Virgil sparge un pepene galben şi începe să taie secţiuni conice cu vârful cuţitului de luptă:

— Ţi-am mai zis că francezul este strălucitor. Şi-a făcut contacte cu cei din Burma, din câte mi-a spus Mun. Prin ei, a obţinut controlul asupra unei reţele prin care îi aprovizionează pe băieţii noştri cu praf.

— Este o metodă neobişnuită de a ne ucide.

— Neobişnuită, răspunde Virgil, vârându-şi o bucată de pepene în gură şi radicală.

Ziua umedă se aşterne în jurul lor ca un pachiderm rănit. Picuratul constant din frunziş este ca un oaspete care a stat prea mult pe capul lor. Cei doi bărbaţi terminară pepenele, iar Virgil aruncă apoi coaja.

— Vrei reţeta lui, spune Terry. Asta era?

— În mare, da.

Terry se uită la Magician:

— M-ai minţit. Ai operat tot timpul sub o mască falsă.

În vocea lui nu există nici un pic de ranchiună, ci doar un soi de admiraţie:

— Nu eşti de la Forţele Speciale. Asta nu este o operaţiune Daniel Boone. Michael Eiland n-are nici cea mai vagă idee că noi suntem aici, necum să fi plănuit mica noastră expediţie.

Virgil dă din umeri în tăcere.

— Traficul de droguri nu face parte din modul de operare al Forţelor Speciale. Nu face parte din planurile nici unei ramuri a serviciului militar pe care ei s-o cunoască.

Ca un alpinist, caută în figura Magicianului locuri de unde să se agaţe pentru a pricepe natura urcuşului său:

— Pentru cine lucrezi, Virgil?

Duhoarea vegetaţiei putrede este atât de puternică, încât pare să acopere interiorul nărilor şi al gâtului cu o peliculă. Mâncarea devine o corvoadă, mai degrabă decât o necesitate.

— Chiar nu contează.

— Ba contează al naibii, Virgil. Cel puţin pentru mine.

— De acord. Ai fi fericit să faci parte din această misiune. Vrei să ştii de ce?

— Ceea ce vreau să ştiu, rosteşte ferm Terry, este ce avem de gând să facem cu reţeaua după ce o luăm de la francez.

Virgil îşi reazemă capul de un trunchi de copac:

— Ar fi trebuit să te faci jucător de şah, ştiai? N-am mai întâlnit pe nimeni care să vadă atâtea mişcări înainte.

— Răspunde la întrebare.

— OK. O să preluăm controlul asupra transportului de heroină şi o să îl întoarcem de unde a pornit. O să-i lăsăm pe comunişti să-şi consume tot praful lor distrugător.

Terry rămâne tăcut o perioadă atât de lungă, încât Virgil devine agitat:

— Pot să aud cum ţi se mişcă rotiţele în creier. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc la câţi bani ies din vânzarea rahatului ăsta.

— Şi?

— Şi unde se duc profiturile?

Magicianul îşi şterge mâna pe pantaloni.

— Ştii care-i problema ta? Pui prea multe întrebări.

— Nu vreau nici o parte din afacerea astă.

— Poftim?

— Aşa cum ai auzit. Poate că sunt dispus să cred jumătate din câte mi-ai îndrugat, poate nimic. În orice caz, nu contează. Vreau să ies din asta.

Trăsăturile lui Virgil se înăspresc:

— Ascultă, amice, când te-ai angajat, ai făcut-o pentru întreaga afacere. Aici nu umblăm cu jumătăţi de măsură.

— Mă duc naibii de-aici.

Magicianul înălţă din umeri:

— Vrei să primeşti un glonte-n spate?

— Cine-o să mă-mpuşte? Tu? În faţa unităţii?

— Ai auzit vreodată de dezertare în timpul războiului, Butcher? Ştii care-i pedeapsa?

— Ai auzit vreodată de Curtea Marţială? Totul va ieşi la iveală dinaintea oficialităţilor. Operaţiunea este prea secretă ca să-ţi poţi permite aşa ceva.

— Just, răspunde Virgil. Dar n-o să ajungi departe. Aici, în sălbăticie, eu sunt Dumnezeu, Butcher. Am putere de viaţă şi de moarte şi nimeni din unitatea asta n-o să mi-o dispute.

Rânjeşte:

— Se pare că n-ai de ales. Doar dacă ţi s-a făcut poftă să mori.

Terry ştie că Magicianul are dreptate, dar mai crede că a găsit o a treia soluţie care să-i permită să fie împăcat cu sine însuşi:

— E-n regulă, rosteşte. Vrei să intru în afacere, intru. Dar intru cu puteri depline. Suntem parteneri, Virgil, acum şi pentru totdeauna. Orice ai avea de gând, ar fi mai bine să mă ai în vedere, pentru că o să fiu supraveghetorul acestei reţele. O să mă asigur că mi-ai spus adevărul; o să am grijă ca nimeni să nu înceapă să mă fraierească cu profiturile...

Magicianul rămâne cu ochii aţintiţi la el:

— Vorbeşti serios, ticălosule?

— Al naibii de serios.

Privi spre capul Magicianului:

— Şi fiindcă tot vorbeam de moarte, îi spune cu glas

scăzut, nu te mişca.

— Ce este?

— Un hanuman, răspunse Terry, cu ochii la micul şarpe verzui. Chiar deasupra capului tău. Are irisul strâns, ochii strălucitori, de un galben intens, în afara liniei negre verticale.

— Omoară-l.

În glasul lui Virgil răzbate parcă un tremur de frică?

— Am auzit tot felul de poveşti, adăugă el.

— Şi eu. Mun spune că se presupune că e în stare să zboare, să sară ca o maimuţică, motiv pentru care şi-a luat numele după cel al violentului zeu-maimuţă, Hanuman.

— Nu-mi da lecţii de tradiţii khmere. Omoară-l, naiba să te ia! Urăsc al dracului de mult şerpii!

— Uşurel, uşurel, spune Terry.

Prinde cu mâna mânerul cuţitului său de luptă. Odată scos din teacă, îl ţine în faţa lui Virgil, iar lumina se reflectă pe el, făcându-l să ilumineze ca o lanternă.

Dintr-o dată, dispare. Virgil aude un sâsâit rapid, întrerupt. Apoi, cele două jumătăţi ale şarpelui îi cad în poală.

Dă un strigăt, încovoindu-se. Apoi vârî creatura în pământul noroios unde stătea până atunci.

— Linişteşte-te, intervine Terry. A murit.

După ce a îngropat şarpele, Virgil respiră adânc:

— A murit, nenorocitul.

Îi aruncă o privire directă lui Terry:

— Mă ajuţi cu partizanii francezului? Khmerii ăştia roşii sunt nişte ticăloşi.

— O să te ajut, rosteşte Terry, băgându-şi cuţitul înapoi în teacă, atâta vreme cât eşti cinstit cu mine.

— S-a făcut.

Virgil îi întinde mâna.

Terry se uită la ea şi, aşa cum a procedat Virgil cu colonelul nord-vietnamez, zâmbeşte.

Zeul Vishnu vine din junglă. Figura lui este o stâncă, este credinţa; este însuşi timpul. Înălţându-se printre copaci, în el rezonează sensul istoriei cosmice.

Capul său nobil este încununat cu viţă-de-vie, care i se răsuceşte peste ochii atotvăzători, peste nasul crăpat şi ciobit, peste buzele groase, încrustate cu licheni.

— Angkor Wat, rosteşte Magicianul.

Unitatea SLAM rămâne pe loc, stupefiată. În faţa zeului hindus al macrocosmosului extenuarea lor, pricinuită atât de efortul fizic, cât şi de frică, dispare. Smochinii, înalţi cât o clădire modernă, cu vine pronunţate ca pe bicepşii unui halterofil, se înalţă deasupra unei veritabile avalanşe de verdeaţă care a pătruns în cetatea mistică asemeni unei armate invadatoare.

Zidurile templului, vechi de secole, sunt despicate ca buzele unui boxer de rădăcinile lacome ale copacilor care au crescut deasupra structurilor din piatră din seminţele cărate în cioc de păsări.

Jungla este duşmănoasă, avansând cu o viteză nemaiauzită prin alte părţi ale lumii. A explodat în Angkor mai eficient decât focurile de armă sau bombardamentele, devastând oraşul templelor. Angkor a supravieţuit, în secolul cinci, cuceririi de către tătari şi, în secolul doisprezece, de către siamezi, dar nu şi neglijării.

Capul stă de pază lângă un *baray,* un soi de rezervor care, ca şi reţeaua de şanţuri, a fost construit deasupra nivelului pământului. Astfel, vechii khmeri puteau să asigure apa pentru recolte, chiar şi în perioadele secetoase, obţinând mai multe recolte pe an, în locul uneia singure.

Pentru realizarea unui proiect monumental, ca şi cetatea Angkor, khmerii au fost obligaţi să incorporeze *baray,* canale şi şanţuri de irigare, încât pământurile din preajma acestui cămin al zeilor să fie întotdeauna fertil şi productiv.

Angkor, construit de regele Suryavarman al II-lea în secolul cinci, este o paradigmă a universului khmer. Se spune că aceşti khmeri erau seducători de frumoşi, astfel că mulţi comercianţi indieni care au sosit aici în secolul unu d.H. au rămas şi au fost asimilaţi în cultura lor. Deci, nu este surprinzător că există monumente dedicate zeilor hinduşi: Vishnu, Brahma şi Shiva, ca şi lui Buddha. La fel, inscripţii în sanscrită şi pali se amestecă aici, la răscrucea civilizaţiilor.

Dar nici acest puternic panteon de zei n-a izbutit să-şi

protejeze templele sacre de invazii şi s-au făcut praf şi pulbere.

— Acum părea că nici nu mai bătea decât inima unei maşini lipsite de suflet. Este teritoriul Khmerilor roşii, iar zeii tuturor religiilor au fost izgoniţi, neputând fi executaţi. N-au mai rămas decât imaginile lor ce inspirau adoraţia, rămăşiţe mute ale schimbărilor fundamentale care au avut loc aici peste vremuri.

Când echipa se apropie, cerul are un aspect întunecat şi pare atât de aproape, încât devine apăsător. Apoi observă că întunecimea nu este pricinuită de furtună, ci de norii de lilieci care şi-au făcut culcuş în templele părăsite.

Îndreptându-se către est, trec prin intrarea principală. Toate intrările templului, în afară de aceasta, sunt cu faţa către est, pentru că vestul este direcţia către care merge moartea. Vechii khmeri au construit Angkor astfel încât sosirea acolo să semnifice apropierea vieţii, naşterea.

Vastele pieţe, înconjurate de ziduri încrustate cu inscripţii şi basoreliefuri, părăsite, au un aer sinistru. Ploaia cade peste Angkor cu o persistenţă nepăsătoare. Unitatea SLAM, în centrul cetăţii, se deplasează cu prudenţă.

— Sunt pe aici pe undeva, spune Virgil, urmărind şi aşteptând.

— Khmerii roşii ne pot ucide acum, peste un minut sau peste o oră, răspunde Terry. De ce n-ar face-o?

— Deoarece francezul vrea ceea ce pot să-i ofer eu.

— Ce anume?

Magicianul rânjeşte:

— Afacerea a fost deja perfectată. Tu eşti aici ca să te asiguri că nimeni nu se hotărăşte să mă tragă pe sfoară.

— Vrei să spui noi, nu-i aşa?

Virgil îi aruncă o privire:

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş fi atât de nerăbdător să merg într-un loc atât de periculos.

Terry înălţă din umeri:

— Sunt deja aici. Ce-am de pierdut?

Îl întâlnesc pe francez în Galeria Creaţiei, care acum nu mai are acoperiş. Peretele său principal, lung de cinci metri, este acoperit cu un basorelief, reprezentând mitul hindus

despre crearea omului. Vishnu cel cu patru braţe stă în centru, la dreapta, Hanuman, cel pe jumătate maimuţă, care comandă zeilor luminii, iar la stânga, Ravana, cel cu douăzeci şi unul de caiete, căpetenia demonilor din infern.

Între ei se află un şarpe uriaş din care, prin eforturile lor, este obţinut elixirul magic ce va crea lumea omului.

Totul este explicat de către Mun. Treptat, pe măsură ce mitul se desfăşoară, Terry începe să graviteze în jurul imaginii lui Ravana. Braţele demonului înconjoară şarpele cu cinci capete. În jurul capului său dansează nişte mici siluete. Să fie aceştia demonii din cele o mie de infernuri ale *Muy Puan?* se întrebă el.

Acum, dacă se află aici, dacă a venit în preajma lui Vishnu, Brahma, Buddha, Hanuman şi mai ales Ravana, este prins de vraja mitului lor. Angkor, stând timp de secole în junglele cambodgiene, nu a murit. După budiştii theravedini, zeii lor trec prin ciclul domniei, distrugerii şi renaşterii. Astfel, sunt mult mai legaţi de om decât zeităţile din oricâte altă cultură.

Aici, în Angkor, centrul universului, pare că aceste forţe puternice sunt doar adormite, visând la era în care puterea se va întoarce la ei.

— Inspirat, nu?

Se întorc pentru a da ochii cu un bărbat care seamănă foarte mult cu Charles de Gaulle, înconjurat de oameni în pijamale negre, înarmaţi până-n dinţi. Sunt Khmerii roşii.

— Totul s-a pierdut în timp, rosteşte francezul, întinzând braţele cu un gest larg. Totul s-a uitat.

Vorbeşte în limba engleză, evident pentru a fi înţeles de echipa americană.

— Până şi de aceşti oameni, continuă, arătând spre gărzile sale de corp. *Mai ales* de ei. I-am învăţat nu numai să uite, ci şi să distrugă pe cei care doresc să-şi amintească şi să menţină vii aceste lucruri. I-am învăţat să blesteme decadenţa trecutului lor, subjugarea pe care-au îndurat-o din partea imperialismului necruţător. I-am eliberat.

„Nu”, gândeşte Terry, „mai degrabă i-ai păcălit să schimbe un rând de stăpâni cu altul”. Este o lecţie dureroasă, pe care omul nu vrea s-o priceapă. Omul nu

tânjeşte decât după putere şi în acest fel este uşor de ispitit de către cei care le promit libertatea.

Terry simte un fior bizar. De parcă, în sălbăticie, ar fi dat peste Satan. Satan, care vorbeşte ca prieten al omului şi este, aşadar, cel mai neînduplecat duşman al său.

Bărbatul înalt se apropie de ei, cu mâna întinsă.

— Mi se spune Francezul, spune, strângând mai întâi mâna lui Virgil, apoi pe cea a lui Terry, dar pe mine mă cheamă Vosges.

Magicianul îl prezintă:

— El e Butcher.

Restul echipei SLAM rămâne anonimă. Stau într-o parte, iar Khmerii roşii ai domnului Vosges sunt aliniaţi în cealaltă, între ei se află personajele principale, îmbrăţişaţi de braţele lui Vishnu.

— N-am putea să mergem într-un loc ceva mai izolat? se interesează Virgil.

Monsieur Vosges râde:

— Dragul meu domn, ce loc poate fi mai izolat decât Angkor Wat? Cine-ar îndrăzni să vină aici, lângă noi?

— Mă gândeam la martori, răspunse Virgil. Ai tăi şi ai mei.

— Ah, fireşte.

Francezul vorbeşte contingentului său de soldaţi. Este foarte relaxat, de-a dreptul jovial. Îl face pe Terry să devină nervos, încât atunci când ajunge la intrarea unei clădiri mai mici, cu acoperiş, din piaţă, se scuză:

— Trebuie să mă duc la budă. Scuze. Am dizenterie. Virgil îl apucă pe francez de cot şi dispar împreună în umbrele intrării templului.

Terry, cu spatele la pereţii de piatră, reuşeşte să prindă privirea lui Mun. Acesta se separă de restul unităţii SLAM.

— Ce părere ai despre ticăloşii ăştia? întrebă indicând spre Khmerii roşii.

— N-am încredere în ei, răspunde prompt Mun. Nimeni n-are. Conducătorul lor, Saloth Sar, este periculos de radical. Nu e prost. Departe de aşa ceva. A studiat în Franţa şi acolo a fost un elev remarcabil.

— Crezi că o să ne atace?

Mun se uită la ei cu o privire estimativă:

— Ce se întâmplă aici?

— Nu ştiu. Încă. Numai o parte minte. Dar trebuie să aflu care sunt ordinele lor.

— De ce nu-l întrebi pe francez? răspunde ironic Mun. Terry mârâie:

— Nu vorbesc destul de bine khmera. N-aş şti dacă mint.

— Sunt fericit să-ţi fiu de folos.

— Voi fi fericit să te recompensez.

— Nu va fi necesar.

— Totuşi…

Mun rânjeşte:

— E-n regulă. Vreau să intru în afacerea de aici, oricare-ar fi ea.

Terry se gândeşte că Virgil va face o criză.

— După ce mă conduci la locul unde ai îngropat Pădurea de Săbii.

— Desigur. E a ta.

— Să mergem.

Pe când se întorc la Khmerii roşii, Mun rosteşte:

— Ascultă, cel mai important lucru de ştiut despre nemernicii ăştia este că rangul contează cel mai tare. Chiar şi într-un cadru relativ mic, ca acum, ierarhia este strict definită.

Terry dă din cap, recunoscător pentru informaţie:

— Du-mă să vorbesc cu conducătorul lor, îi, spune lui Mun.

Nu este nici o problemă să se apropie de el. Khmerii roşii sunt aici încrezători, chiar expansivi. Le face plăcere că teritoriul lor cuprinde Angkor, căminul umil al înaintaşilor lor decadenţi.

Mun discută un moment cu khmerul cel mai mare în rang:

— El este Keo, îi zice lui Terry, arătând către un individ şters.

Îl prezintă pe Terry sub numele de Butcher. Keo îi adresează lui Terry un rânjet larg, dezvelindu-şi dinţii strânşi, întinde o sfoară pe care sunt înşirate urechi omeneşti, dovada vitejiei sale.

— Încântător, murmură Terry.

— Acest om este foarte puternic, îi explică Mun. Este echivalentul unui colonel.

Keo vorbeşte, iar Mun traduce:

— Vrea să vadă o dovadă a rangului tău. Altminteri nu va discuta cu tine.

— Vrea să-mi vadă puterea?

Terry îl apucă pe Mun de cămaşă şi-l împinge în faţă:

— Îngenunchează.

— Poftim?

Terry îşi bagă tocul pantofului sub talpa lui Mun şi loveşte. Mun se împiedică şi cade.

— Fă ce ţi-am spus!

Terry ţipă în limba engleză, suficient de tare ca khmerii să audă şi să zâmbească larg.

Terry îl prinde de sub braţ şi îşi lipeşte ţeava armei de tâmpla lui Mun cu atâta forţă, că gâtul khmerului se îndoaie într-un unghi dureros.

— Acum spune-i că, dacă-mi dă ordin, îţi zbor creierii.

— Eşti nebun.

Terry observă, satisfăcut, că Mun tremură. Vede că şi Keo a remarcat.

— Spune-i!

Mun traduce, iar Keo îi aruncă lui Terry o privire lungă, aspră. Se lasă pe vine lângă Mun şi se uită fix în ochii lui Mun. Savurează cu lăcomie situaţia. Un lung răstimp nu se mai aud decât ţipetele fiarelor din junglă. Apoi întinde mâna şi culege o picătură de sudoare de pe pielea lui Mun.

Dând din cap pentru sine, spune ceva.

— Zice că în calitatea lui de bun comandant, nu poate să ordone executarea unui soldat ascultător..

Vocea lui Mun şi-a recăpătat puţin din forţă.

Terry îşi vâră pistolul în teacă şi fixează figura lui Keo cât timp Mun se ridică din genunchi. Evită să-l privească pe Mun.

— Acum, rosteşte el, spune-i că-i apreciez decizia. Suntem doi soldaţi care înţeleg semnificaţia războiului.

Pe când Mun traduce, Terry adaugă:

— Mă întreb de ce caută un colonel să comande o echipă

atât de mică.

— Este un semn al statutului francezului, răspunde Mun.

Poate, gândeşte Terry. Continuă să contemple chipul inexpresiv al lui Keo, dar ştie că Khmerii roşii nu-i vor mărturisi niciodată adevărul de bună voie. Terry îşi dă seama dintr-o dată că puterea nu este râvnită decât de cei care o au. Cum ar fi Keo. Terry poate vedea că este năucit de ramificaţiile puterii şi aşa va rămâne toată viaţa. Pentru Cambodgia, este un semn rău prevestitor că viitorul său ar putea încăpea pe mâinile unor astfel de oameni.

Privind la acest criminal, Terry se întreabă cum de toată lumea este în stare să creadă în revoluţie. Asemenea idealuri sunt pentru proşti sau pentru visători. Iată realitatea: viitorul neplăcut şi înspăimântător.

— Într-adevăr, eşti puternic, i se adresează Terry colonelului Khmerilor roşii, dar nu ştiu dacă nu cumva e o iluzie. Sunteţi oare destui ca să vă ridicaţi împotriva lui Sihanouk?

La auzul numelui prinţului, Keo îşi drege glasul ostentativ şi scuipă, pentru a-şi arăta dispreţul:

— Sihanouk este un om mort. Dreptatea cere ca el, ei toţi aşa-zişii intelectuali decadenţi care au jecmănit cât au putut ţăranii, să-şi plătească păcatele.

Terry înalţă din umeri la izbucnirea lui Keo:

— Deocamdată, Sihanouk stăpâneşte Cambodgia. Comandă armata, care vă poate spulbera.

Keo se strâmbă; ca toţi revoluţionarii, este dominat de o ideologie colţuroasă şi rigidă:

— Prostii. Khmerii roşii sunt mult mai puternici decât îşi închipuie Sihanouk. Avem foarte, foarte mulţi oameni care vor să îmbrăţişeze cauza revoluţiei.

— N-ai dreptate. Sihanouk vă va zdrobi atunci când îi va conveni.

— Oamenii mei, rosteşte Keo cu un gest larg, sunt în jurul tău. Crezi că am venit aici doar cu formaţia asta?

Râde aspru:

— Nu-ţi bate joc de ceea ce nu poţi vedea. Monsieur Vosges este mai deştept decât…

Terry izbeşte cu patul pistolului în gura lui Keo,

spărgându-i dinţii din faţă. Apoi îi vâră ţeava printre buze. Se uită la figura stupefiată a khmerului şi se sileşte să ignore armele ridicate înspre el.

— Spune-le oamenilor tăi să-şi pună jos armele. Dacă n-o fac în cincisprezece secunde, apăs pe trăgaci.

— Crezi că moartea mea o să-i oprească?

Lui Mun îi este greu să-l înţeleagă ce vorbeşte, cu gura plină.

Terry îl apucă mai strâns, iar ochii lui Keo se deschid larg. Poate să vadă expresia feţei lui Terry; a văzut ce este în stare să facă Terry cu unul din proprii lui oameni.

— Dă ordinul!

Terry ordonă unităţii SLAM să confişte armele khmerilor roşii.

— Omoară-i pe toţi, îi spune lui Seve, dacă se mişcă sau scot vreun sunet. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu fie la vedere. Sunt mai mulţi ascunşi dincolo de oraş.

Mun îl cântăreşte cu privirea:

— Ce-ai fi făcut dacă ticălosul ăsta ţi-ar fi zis să apeşi pe trăgaci?

— Aş fi apăsat, răspunde Terry, zâmbind larg la expresia feţei lui Mun. Dar arma ar fi fost îndreptată spre faţa lui.

Apoi îl ia pe Keo de păr şi-l târăşte prin piaţa din piatră, spre templul în care au dispărut Virgil şi francezul.

Merg printr-o galerie unde pietrele din acoperiş s-au prăbuşit. Acum jungla, sub forma lianelor, muşchiului şi a vegetaţiei, a năvălit înăuntru. Din când în când, Terry mai vede câte o coloană suplimentară de sprijin, semne ale restaurării pornite la începutul anilor 1960.

Este călăuzit de vocea lui Virgil. Cei doi bărbaţi stau în sanctuarul central. Locul este năpădit de gândaci cât degetul mare de la mână, veniţi din junglă. Mişcarea lor constantă dă iluzia că pereţii ondulează.

Virgil îşi ridică privirile când intră Terry şi cei doi schimbă un mesaj nerostit. Apoi Terry îl aruncă pe Keo în centrul sanctuarului. Gura îi sângerează îngrozitor.

— Ce înseamnă asta? se interesează monsieur Vosges.

Terry îl ignoră:

— Aici se află un contingent mai mare de Khmeri roşii,

comandaţi de acel colonel, care aşteaptă în junglă, unde nu pot fi văzuţi.

Magicianul se întoarce către monsieur Vosges.

— Afacerea noastră trebuia să fie simplă, îi spune, lent şi articulând cu grijă fiecare cuvânt. Noi îl lichidăm pe prinţul Sihanouk şi, în schimb, voi ne daţi heroina, contactele, reţelele voastre.

Înălţă capul, întrebând:

— Şi acum, ce se întâmplă?

— Nu ştiu…

Virgil îşi scoate cuţitul de luptă şi taie gâtul lui Keo. Se uită la francez:

— Ei bine, acum *ştii.*

— Iisuse!

— Monsieur Vosges, eşti aici, singur cu noi. Ţi-am neutralizat oamenii, face Virgil, mişcând ameninţător cuţitul. Aş putea în continuare să-ţi tai *ţie* gâtul, cu aceeaşi uşurinţă.

Francezul se retrage involuntar cu un pas.

— Dar atunci, nici unul dintre noi n-ar obţine ceea ce vrea. Afacerea rămâne încă în picioare, cu amendamentul că acum o să ne scoţi de-aici şi o să ne conduci până în Vietnam.

Păşeşte spre monsieur Vosges şi lipeşte partea care nu taie a cuţitului de gâtul lui, apoi o trage, lăsând ea un stigmat sângele lui Keo:

— De tine depinde.

Francezul aprobă din cap cu o mişcare a capului.

Virgil clatină din cap:

— Dar cum putem avea încredere în dumneata, monsieur Vosges? Ne-ai demonstrat deja că trişezi.

— În mod sigur, nu a fost ideea mea să vă ucid, protestează monsieur Vosges cu o oarecare indignare. A fost planul Khmerilor roşii să-ţi pregătească o ambuscadă. Nu avem cunoştinţă de forţele suplimentare şi, dacă aş fi ştiut, nu le-aş fi îngăduit prezenţa.

— Nu tu le ordoni Khmerilor roşii?

— Ei primesc ordine de la Saloth Sar, precizează monsieur Vosges. Imperativul politic al morţii lui Sihanouk

nu mai este, poate, important pentru ei. Cred că au deja destulă putere ca să-l înfrunte. Nu pricep că încă nu este copt climatul pentru ascensiunea lor. Nu pot să risc ca ei să se mişte prea repede şi să fie distraşi. Ai cuvântul meu că afacerea este încă valabilă. Afară, Terry îl trage deoparte pe Virgil:

— Ce-i cu nebunia asta despre asasinarea unui şef de stat?

— Potoleşte-te, răspunde Virgil. Nu-i treaba ta.

— Ai uitat că fac parte din afacere din toate punctele de vedere? Tocmai v-am salvat vieţile!

Virgil se uită fix la el:

— Deja nu mai este o soluţie ca prinţul Sihanouk să rămână la putere. Politica lui dubioasă a devenit o piedică.

— Pentru cine?

— Pentru Statele Unite, amice, pentru cine altcineva?

— Ce tot îndrugi? America nu omoară conducătorul unui stat doar pentru că…

— N-ai auzit, rosteşte Virgil, cu un rânjet oribil pe figură, că suntem în război?

— Credeam că eşti pro Sihanouk.

— Tot nu ţi-a picat fisa, Butcher, nu-i aşa? Nu contează ce cred eu. Am ordinele mele.

— Nu-ţi plăcea să fii soldat.

Magicianul râde:

— N-am fost soldat timp de mulţi ani. Sunt ceea ce se poate numi un cavaler rătăcitor.

— Spune-i cum vrei, insistă Terry. Oricum, pute. Nu vreau sa intru în aşa ceva.

— Acum nu mai ai de ales. Ai vrut să fii implicat până la capăt şi asta ai obţinut.

Ridică ameninţător cuţitul însângerat, învârtind lama până ce lumina cade pe ea:

— Iată alternativa.

Terry se uită în urma lui cum pleacă şi, târându-l pe francez, după el, preia comanda unităţii SLAM. Terry se întreabă: „Pentru numele lui Dumnezeu, în ce m-am băgat?”

PARTEA A III-A.

NATURA RĂULUI.

PRIMĂVARA, ÎN PREZENT.

NISA/PARIS/NEW YORK/EAST BAY BRIDGE/STATUL SHAN.

Când Seve auzi zgomotul slab al cheii în broască, îngheţă, începuse să se sature.

La hotelul Negresco, unde a descoperit că rezervarea lui Cristopher Haye a fost anulată telefonic de o franţuzoaică, a fost atât de conştient de prezenţa dungii roşii din jurul gâtului său, încât a fost silit să cumpere o eşarfă de femeie, pe care a răsucit-o ca pe o basma.

A petrecut o noapte diabolic de dureroasă urmărind intrarea în casa Soutanei Sirik, pe bulevardul Victor Hugo, la numărul 67, înghesuit pe scaunul din faţă al maşinii sale franţuzeşti închiriate, o rablă care reprezenta tot ce-şi putea permite la banii lui.

Durerile de gât i se accentuaseră şi, pe deasupra, îşi

uitase medicamentele în avion. Până în zori ajunsese să se simtă de parcă ar fi fost înghiţit de un şarpe.

În acel moment, după ce a sunat-o pe Diana şi-a zis: „La naiba” şi a încercat să pătrundă în apartamentul Soutanei. Era unul din lucrurile pe care le făcea foarte bine, descuia uşa fără să zgârie zăvorul şi încuia la loc odată ajuns înăuntru, încât nimeni nu-şi dădea seama că s-a întâmplat ceva. Când termina, ieşea de obicei pe fereastră, dar avea şi posibilitatea să reîncuie uşa din exterior. O făcea foarte rar, pentru că avea mai multe şanse să fie văzut de un vecin care fie trecea, fie spiona.

În orice caz, Seve se afla în apartamentul de pe bulevardul Victor Hugo când Chris şi Soutane au sosit de la Tourrette.

— Erau atât de epuizaţi după chinul prin care trecuseră cu monsieur Mabuse, încât au rămas în prag, amuţind, cu ochii la el.

Chris îşi găsi prezenţa de spirit să rostească:

— Chem poliţia.

— Nu te mai osteni, răspunse Seve în engleză, căci înţelegea suficient de bine franceza. *Sunt* poliţist.

— Să vedem actele.

Chris o auzi pe Soutane apropiindu-se şi încuind uşa după ei. Se uită la legitimaţia lui Seve:

— Ce caută un poliţist din New York aici? Franţa este puţin în afara jurisdicţiei voastre, nu?

Între timp, Soutane se uitase mai cu atenţie la Seve.

— Ce-ai păţit la gât? îl întrebă ea.

Seve duse o mână la dunga roşie. Îşi scoase eşarfa, fiindcă, îi irita pielea inflamată:

— Un nemernic pe care l-am cunoscut în Vietnam nu mă prea are la inimă, se pare.

— Arată ca şi cum ar fi încercat să te omoare, insistă Soutane, gândindu-se la modul în care a murit Terry.

— Mda. A făcut tot ce-a putut. Sunteţi Soutane Sirik?

Soutane înclină aprobator capul.

— Aţi cunoscut un bărbat numit Al DeCordia?

— Ce-i asta? sări Chris. Dai buzna în apartamentul domnişoarei Sirik, începi un interogatoriu…

— Vorbeşti ca un adevărat om al legii.

— De unde ştii că sunt avocat?

— Ştiu o groază de lucruri despre dumneata, domnule Haye.

— Ascultă…

Soutane ridică o mână:

— E-n regulă. Lasă-l să termine. Vreau să aflu ce e cu DeCordia.

Seve îi aruncă o privire:

— Deci l-aţi cunoscut.

Soutane se albi la faţă:

— Cum adică, l-am cunoscut?

— Mă tem că a murit, domnişoară Sirik.

Soutane scoase un ţipăt slab, iar Chris veni lângă ea.

— Cine naiba este Al DeCordia? se întrebă el.

— Cum? rosti Soutane, care-şi recăpătase graiul. Cum a murit Al?

— A fost ucis, răspunse Seve. De acelaşi om care mi-a ucis fratele, Dominic.

— Oh, nu.

— Amândoi au fost decapitaţi, domnişoară Sirik.

O urmări cum cade în braţele lui Chris. „E momentul să forţez puţin lucrurile”, îşi spuse el.

— Este modul în care a murit Terry Haye? continuă el.

— Destul, interveni Chris. Despre ce naiba vorbeşti, domnule detectiv?

Seve se uită cum o aşează pe Soutane pe un divan.

— Întreab-o pe dânsa, domnule Haye. Nu ţi-a povestii încă modul cum a murit fratele dumitale?

Chris, îngenunchiat alături de ea, îşi plimba privirile de la Seve la Soutane, îngăimând:

— Eu… a fost ucis… nu, nu cred…

Se opri cercetând figura Soutanei:

— Soutane?

Vocea ei era slabă şi joasă:

— Îmi pare rău. Tu n-ai întrebat şi mie mi s-a părut că n-are sens că-ţi spun. Terry a fost decapitat.

— Exact ca fratele meu şi DeCordia.

Chiar dacă exista o urmă de satisfacţie în această

revelaţie, Seve nu reuşea să o găsească.

Chris îşi întoarse privirile către el:

— Ce naiba se petrece aici?

— Ca să aflu asta am zburat zece mii de kilometri, replică Seve.

Milhaud şi domnul Lograzie se întâlniră din nou în parcul de la capătul străzii Franklin Roosevelt. Vremea nu era nici pe departe la fel de blândă cum fusese cu ocazia ultimului lor rendez-vous.

Domnul Lograzie contempla crapii stropiţi cu pete colorate care-şi scoteau capetele din apa murdară. Se afla în umbra unei enorme sălcii plângătoare. Coloanele romane se înălţau prin frunzişul des, dincolo de ea.

— Nu prea mai este timp, rosti domnul Lograzie în maniera lui abruptă, caracteristică, imediat ce Milhaud a ajuns lângă el. Am nevoie ca domnişoara Sirik să ne spună unde a ascuns Terry Haye Poarta către Noapte. După ce am terminat, poţi să ai grijă de ea, pe vecie.

„Deci”, gândi Milhaud disperat, „jocul meu n-a mers. N-am obţinut decât o amânare a condamnării la moarte a Soutanei.”

Începuse să picure, iar Milhaud îşi ridică gulerul în jurul gâtului. Era încă ameţii de modul în care domnul Lograzie îl înşelase. Acoperirea operaţiunilor Mafiei din CIA fusese atât de bună, încât i-a convins pe copoii lui Milhaud. A fost o treabă meticuloasă, nu ca identităţile false şi dezlânate produse de obicei de CIA. Dar, după cum începea să-şi dea seama Milhaud, nimic nu era obişnuit în această situaţie. Nu când creierul ei era Magicianul. La acest gând, fu străbătut de un fior. Ordonase să fie ucisă Soutane, apoi revenise cu ceea ce semăna a absolvire, numai pentru a o revoca. Această tortură este oare opera Magicianului? Să fi ştiut Magicianul cine era Milhaud şi acum îl chinuia? Ar fi fost exact stilul lui de amuzament: o pedeapsă maliţioasă, sadică.

Domnul Lograzie se plimba de pe un picior pe altul, de parcă ar ti avut un exces de energie pe care nu dorea să-l piardă:

— În plus, continuă el, am decis că prietenul ei, Cristopher Haye, trebuie de asemenea lichidat. Este logic să presupunem că fata i-a spus tot ce ştia.

— Voi face tot ce trebuie, fireşte, răspunse Milhaud. Dar sunt nevoit să-ţi reamintesc faptul că, pe măsură ce umplem drumul în urma noastră cu cadavre, cu atât atragem atenţia diverselor instituţii care se ocupă cu respectarea legii.

— Lasă asta în seama noastră, de acord? răspunse scurt domnul Lograzie. Concentrează-te numai asupra muncii dumitale.

Îşi frecă mâinile. Umezeala de primăvară făcea ca Parisul să semene mai degrabă cu Londra.

— Noi spunem, iar tu execuţi. Sper din toată inima că n-ai uitat cum funcţionează relaţia noastră.

— N-am uitat.

— Bine, făcu domnul Lograzie, pocnindu-şi mâinile.

— Dar…

Milhaud scoase din buzunarul impermeabilului un pliant, pe care i-l întinse domnului Lograzie.

— Ce-i asta?

— Uită-te prin el, îl invită Milhaud.

Ştia că fusese silit să ia măsuri încă şi mai disperate. Dar acum nu mai avea ce tace. Magicianul trăgea sforile: nu mai avea de ales.

Când domnul Lograzie scoase la iveală prima dintre fotografiile alb-negru făcute de omul lui Milhaud, neclare din cauza distanţei şi a lipsei de lumină, Milhaud adăugă:

— Ascultarea a fost odată, demult, când regulile erau clare ca lumina zilei şi ştiam de care parte a baricadei mă aflam.

Domnul Lograzie rămase neclintit. Era imposibil de dedus dacă măcar mai respira.

— Acum totul s-a schimbat, continuă Milhaud. Acum trebuie să începem iarăşi să construim o relaţie de afaceri.

Chipul domnului Lograzie se posomori:

— Asta nu e treaba dumitale.

Studie fotografiile, una câte una, ca şi cum din unghiurile vagi din care-ai fost luate ar fi putut detecta vreun indiciu al

orgiilor lor.

— Chiar aşa? Ia spune-mi, se aprinse Milhaud, dacă datorită ordinelor dumitale nechibzuite ajung pe mâinile Interpolului, la cine o să mă duc după ajutor?

Putea să-şi dea seama după ochii americanului că acesta gândeşte intens.

— Ţi-am mai zis. N-ai de ce să te terni de Interpol.

— Ştiu că Mafia este puternică, insistă Milhaud. Dar nu chiar atât de puternică. Nu controlează Interpolul.

— Şi ce dacă? rosti în cele din urmă domnul Lograzie, dându-i înapoi fotografiile.

— Aşa că vreau să ştiu precis pentru cine lucrezi într-adevăr Pentru că în momentul de faţă lucrez şi cu pentru aceleaşi persoane şi aş dori să ştiu cine-mi sunt patronii.

— Problema dumitale este să găseşti Poarta către Noapte, declară brusc domnul Lograzie. Problema dumitale este să ne aduci Pădurea de Săbii. Problema dumitale este pornirea operaţiunii *Tigrul Alb.* Nimic altceva.

— Poate că nu am fost destul de clar, domnule Lograzie. Sunt un expert în Shan. Sunt singurul om de pe lume care poate să vă aducă *Prey Dauw.* Deci, pe cine aţi mai băgat în afacere şi de ce? făcu el, fluturând fotografiile.

Domnul Lograzie se uită atât de intens la el, încât Milhaud se sperie un moment că a forţat prea tare nota. Apoi, pentru că nu avea nimic de pierdut, urmă cu îndrăzneală:

— Mă tem că nu mai pot să vă ajut dacă mă ţineţi în întuneric. Şi, în fond, eu am Pădurea de Săbii. Asta este ceea ce vrea el cu adevărat, nu-i aşa?

Domnul Lograzie contempla iazul îndepărtat şi, când. Deschise gura să răspundă, glasul său avea un ton coborât, ca şi cum ar fi venit de la mare distanţă:

— Ca să-ţi spun adevărul, Milhaud, nu ştiu ce vrea. Îl cheamă Virgil. Cel puţin, ăsta e numele de cod pe care i l-a dat CIA în Vietnam. Un isteţ i-a adăugat porecla Magicianul. I se potriveşte. Sunt sigur că îl cunoşti, după un nume sau altul. Este o persoană despre care am auzit demult, o figură legendară care, fiindcă a dispărut, am crezut că a murit.

— Magicianul? făcu Milhaud, mimând mirarea. Eşti sigur?

Şi eu am auzit că a murit.

— Dă-mi voie să te asigur că este cât se poate de viu. La început am fost entuziasmat că a intrat în afacere. În fond, aş fi vrut să lucrez cu o legendă. Acum, ca să fiu sincer, încep să cred că este nebun.

Milhaud îşi potrivi pe figură cea mai îngrijorată expresie:

— De ce spui aşa ceva? Era foarte conştient că se află pe un teren nesigur. În orice caz, nu trebuia să-i ofere domnului Lograzie nici ce! Mai vechi indiciu că-i ţinea casa sub supraveghere audio-video.

— Virgil (Magicianul) este obsedat de moarte. Ai ridicat probleme corecte în ceea ce o priveşte pe domnişoara Sirik. I-am adus aceleaşi argumente. Nici n-a vrut să asculte. A spus că are sprijinul deplin al conducătorului afacerii în toate iniţiativele sale. Magicianul vrea ca Soutane Sirik şi Cristopher Haye să moară.

Ceaţa se încolăcea la fel de constantă ca şi praful. Transforma parcul într-o lume plină de forme sinistre. Domnul Lograzie îşi plimbă mâna prin părul umed.

— Milhaud, cu ani în urmă trebuie să-l fi întâlnit pe Magician prin drumurile tale în Asia de Sud-Est. Care este părerea ta despre el?

Era un bărbat îndrăgostit de risc, mărturisi de această dală adevărul Milhaud.

Observă că domnul Lograzie înclină capul, în semn de asentiment şi continuă:

— Ca şi dumneata, am auzit toarte multe despre el. Cine ştie a câta parte era adevărat? Am avut o dată de-a face direct în el, aşa că i-am văzut faţa, ceea ce este mai mult decât poţi spune dumneata despre majoritatea oamenilor de a căror existenţă ai auzit.

— După cum ţi-ai dat seama, acum nu l-ai mai recunoaşte. Propria lui familie, dacă are vreuna, nu l-ar identifica. A petrecut şase luni cu o echipă de chirurgi. Din câte am înţeles, i-au spart figura în bucăţi şi i-au recompus într-o cu totul altă manieră.

— Tot ce se poate, dar nu i-au atins creierul. Sub această nouă figură este aceeaşi persoană. Şi dacă aşa este, ai un motiv real de îngrijorare.

Domnul Lograzie întoarse capul spre iaz care, de la acea distanţă, apărea neclar.

— Ai dreptate şi în altă privinţă. Nu fac parte din Mafia. Sunt de la CIA. La fel şi Magicianul. Vrea să părăsească postul. A fost adus înapoi cu forţa de către director şi acum se pare că îl urăşte. Cine ştie? Poate că şi-a urât dintotdeauna munca. Oricum, vreau să plec şi eu din CIA, ca să vin cu el. Nu ştiu ce să fac. Dacă mă alătur lui, este o sinucidere curată. Dar mi-e frică, pentru că Magicianul m-ar ucide dacă-l refuz.

— Şi ce-o să faci?

— Recunosc că nu am nici o idee. Dar nu am prea mult timp la dispoziţie ca să mă hotărăsc, mărturisi domnul Lograzie, cu o privire lugubră.

— Fă-i un raport.

Zâmbetul lipsit de căldură al domnului Lograzie era înspăimântător.

— Nu ştii de câtă stimă se bucură din partea Companiei. Ar nega totul, iar eu nu as fi crezut decât atunci când ar fi prea târziu.

— Ştii ce plănuieşte?

— Nu încă, spuse domnul Lograzie, ştergându-şi picăturile de ploaie de pe faţă. Nu-mi va spune până nu voi fi de acord să lucrez cu el.

Lui Milhaud i se opri inima în loc pentru o secundă. Poate că aici era exact breşa pentru care se rugase. O şansă pentru a ieşi din plasa întinsă de Magician şi pentru a-i plăti tortura la care l-a supus:

— Ştii, ar putea plănui să te ucidă indiferent dacă i te alături sau lui.

Mintea lui gândea cu repeziciune cu opt sau nouă mutări înainte. Trebuia să afle ce avea de gând Magicianul şi avea senzaţia că tocmai descoperise calea:

— Luând şi asta în calcul, poţi să reflectezi la o a treia posibilitate.

Capul domnului Lograzie se smuci într-o parte:

— Care ar fi?

Vorbise atât de precipitat, încât lui Milhaud îi păru sincer rău pentru el. În mod clar era un om pe calc de a se

scufunda.

Să pretinzi că lucrezi cu el. O să-ţi ofere o pauză şi o să-ţi acorde timpul pentru a pregăti un raport pentru ai tăi care în mod sigur îl vor condamna pe Virgil mai degrabă pentru acţiunile sale decât pentru cele declarate de tine care, după cum ai spus, ar putea fi suspectate.

Domnul Lograzie aprobă cu o mişcare a capului.

— Ar fi posibil să meargă. Dar nu cred că aş fi capabil să fac aşa ceva de unul singur. Am nevoie de ajutor.

— Fireşte, replică Milhaud, simţind că se slăbesc lanţurile care-l înrobeau. Mă ai pe mine.

Domnul Lograzie întinsese mâna:

— Dacă eşti serios...

— Sunt..

Milhaud îi strânse mâna.

— În acest caz, trebuie să te ocupi imediat de domnişoara Sirik şi de Cristopher Haye, rosti domnul Lograzie într-o suflare. Trebuie să-i dăm satisfacţie în această privinţă, ca şi pentru *Prey Dauw.*

— Lasă totul pe seama mea, îl asigură Milhaud.

— Da?

Milhaud putea observa că pe figura domnului Lograzie nu curgeau picături de ploaie, ci de sudoare.

— Nu-mi doresc deloc să mor, adăugă acesta.

— Al DeCordia, spuse Soutane pe deasupra cafelei şi prăjiturilor, a venit aici recent, acum o lună sau cam aşa ceva. A petrecut o vreme cu Terry, pentru afaceri.

— Ştii ce fel de afaceri? întrebă Seve.

Era într-al nouălea cer: nu băuse demult o cafea atât de bună.

— Nu.

Soutane îşi amestecă încă o linguriţă de zahăr în ceaşca ci. Stăteau în sufrageria invadată de razele soarelui. Ferestrele erau deschise înspre stradă şi, uneori, zgomotul gâtuit al motoarelor care treceau pe jos puncta conversaţia.

— Nu ştiu dacă a fost bine sau nu, dar n-am fost niciodată implicată în afacerile lui Terry. Acum îmi dau seama că a fost o greşeală.

Seve, observând că mâna lui Chris o acoperă pe a ei, o îndemnă:

— Continuă, Soutane.

Nu a trecut mult până să-şi spună pe numele mic.

— Al trebuia să stea aici numai o săptămână, dar a rămas trei. Îi plăcea şi eu…

Se opri, cu privirea coborâtă în ceaşcă.

Seve rămase tăcut, oferindu-i timpul să se acomodeze cu un subiect care o emoţiona în mod evident. Dar tăcerea se prelungi atât de mult, încât decise s-o îndemne puţin. Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi o puse pe masă.

— Uită-te aici. Are numele şi adresa ta. Aşa te-am găsit.

— De unde-ai luat-o? întrebă Soutane.

Rămase cu ochii aţintiţi pe cuvântul: *Mântuită?*

— Chiar înainte de a fi ucis, Al DeCordia s-a dus să-l vadă pe fratele meu. Dominic era preotul parohiei lui, din New Canaan, Connecticut. Aparent, era mai preocupat de soarta ta, decât de a lui.

Soutane îl sorbea din priviri.

— De aici, este evident că DeCordia dorea să fii mântuită, întrebarea este, de ce?

Soutane luă hârtia în mâini, ca şi cum ar fi fost o fotografie dragă. Într-o clipă, degetele ci o acoperită în întregime. Respiră adânc:

— Când Al a sosit aici, era clar că suferea. Poate că-i aminteam de fiica lui, nu ştiu. Tocmai murise într-un accident de maşină. Şi aşa era oribil, dar autopsia a constatat că fata consumase heroină. S-a ciocnit pentru că luase o marfă proastă.

Îşi plimbă degetele prin păr şi urmă:

— Acum îmi dau seama că am fost vinovată. Ştiam că Al voia să iasă din afacerea lui, deşi n-am bănuit niciodată că afacerea ar fi putut fi traficul de droguri. I-am spus lui Terry, care a fost foarte incitat. El şi Al au fost plecaţi o după-amiază întreagă. N-am nici o idee unde. Dar apoi Terry a fost complet diferit. Mai fericit, de parcă i s-a luai o greutate de pe inimă.

Soutane oftă:

— Dacă aş fi fost suficient de isteaţă, mi-aş fi dat seama

că motivul pentru care Al era atât de distrus, era afacerea în cure erau implicaţi el şi Terry.

— Doamne, eşti prea dură cu tine, interveni Chris! Cum de-ai fi putut ghici?

— Stai o clipă, îi întrerupse Seve. Vrei să spui că Terry se ocupa cu traficul de droguri?

Soutane confirmă cu o mişcare a capului.

— Nu cred, replică Seve. Am lucrat alături de Terry în Vietnam. L-am cunoscut. Era imposibil ca el…

— Este exact ce i-am spus şi eu, rosti Chris. Dar există dovezi covârşitoare că el şi vărul lui Soutane, Mun…

— Numele vărului tău este Mun? întrebă Seve.

— Da.

— A luptat împreună cu Terry în război?

— Da.

— Dumnezeule mare! rosti Seve, frecându-şi mâna prin păr. Toţi cei pe care i-am cunoscut din unitatea SLAM s-au întors ca să mă obsedeze.

Le povesti pe scurt despre modul în care Terry şi Virgil au pus pe picioare unitatea SLAM şi ce-au făcut acolo.

Când a menţionat numele lui Trangh, Chris şi Soutane au sărit ca şi cum ar fi atins un nerv. Chris i-a istorisit lui Seve despre întâlnirea lor cu vietnamezul, inclusiv povestea armei *Prey Dauw.*

— Ştiam deja despre atacul din apartamentul tău din New York, spuse Seve, Dar această informaţie suplimentară mi-a indicat clar că a crezut că aveai *La Porte a la Nuit* sau ştiai unde a ascuns-o Terry.

— Poţi să revii un moment? se interesă Chris. Ce făceaţi în Angkor în timpul războiului?

— Aveam întâlnire cu un francez, răspunse Seve. Comanda o echipă de Khmeri roşii. Nişte băieţi foarte duri. N-am aflat niciodată despre ce afacere era vorba.

— Acum ştim că era în legătură cu drogurile, replică Soutane pe chipul căreia se putea citi disperarea.

— Poate, spuse Chris. Dar, dacă e aşa, de ce Terry nu a tânjit niciodată după bani. Familia noastră are mai mulţi decât ar fi vreodată capabilă să cheltuiască.

Seve reflectă:

— Dacă s-a implicat, a făcut-o pentru un motiv al naibii de serios.

— De pildă? întrebă Chris. Ce-ar fi fost atât de important, încât să-şi vândă sufletul?

Seve se uită pe fereastră, rostind:

— Nu ştiu.

Se gândea la generalul Kiu şi la un citat din *Arta războiului* a lui Sun Tzu: *„Nimic nu este constant. Nici unul dintre cele cinci elemente nu este întotdeauna mai puternic: uneori, nopţile sunt mai lungi, alteori, zilele. Anotimpurile se schimbă. Victoria revine celui care persevereză.”*

— Dar cred că singura noastră soluţie este să aflăm, continuă el. Ce zici?

Chris aprobă:

— Eu sunt pentru.

Seve nu se uită în mod deliberat la Soutane. Nu era la fel de sigur de ea cum era de Chris. Chris l-a surprins. Nu semăna deloc cu nici unul din avocaţii criminalişti pe care i-a întâlnit. Interesant era faptul că anumite aspecte din personalitatea sa îi aminteau de hotărârea sălbatică, aproape primitivă a lui Terry. Avea energia şi spiritul unui aventurier. Nimeni nu reuşea sa fii; la fel de neînduplecat ca Terry, când îşi fixa un obiectiv în minte.

Seve puse deoparte ceaşca şi îşi frecă fruntea. Durerea era mai acută decât niciodată.

— Ei bine, cel puţin ştim de ce a fost lichidat DeCordia. Moartea îngrozitoare a fiicei sale i-a provocat-o. Voia să iasă din afacere. Cineva a aflat şi l-a trimis pe Trangh după el. Şi el era conştient de asta. Este motivul pentru care s-a dus la Dom. Pentru a se confesa şi pentru a încerca s-o salveze pe Soutane. Cel puţin în această privinţă a reuşit.

— Dar ai spus că acest vietnamez, Trangh, ţi-a ucis fratele, rosti Chris. Şi că a încercat să te ucidă. Noi doi suntem legaţi, Seve. Poate numai prin Terry, mă întreb?

— Este *La Porte a la Nuit*, interveni Soutane. Este tot ce-a vrut Trangh de la tine, Chris. Seve are dreptate. Trangh era convins că Terry ţi-a dat-o ţie.

Dar Chris clătina deja din cap:

— Nu-i adevărat. A venit pe urmele noastre ca să obţină pumnalul, de acord. Dar te voia şi pe tine.

— Pe mine? se miră Soutane.

— Da.

— Bine, dar de ce?

— Nu ştiu, răspunse Chris. Din cauza asta i-am dat pumnalul. Era singura cale de a te salva.

— Eşti verişoara lui Mun, spuse Seve. Şi Mun este implicat până-n gât în cuibul ăsta de şerpi. Fac pariu că stăpânul lui Trangh ar fi dorit să discute cu tine.

— Nu ştiu nimic.

— Şi *ei* ştiu asta.

— Cine crezi că sunt stăpânii lui Trangh? Întrebă Soutane.

Seve înălţă din umeri:

— Primul meu gând au fost comuniştii. Însă mă întreb dacă Magicianul mai trăieşte încă – aşa obişnuia Terry să-i spună lui Virgil.

— Credeam că fratele meu şi Virgil erau parteneri.

— Au fost, pentru o perioadă setată. Dar s-a întâmplat ceva care i-a învrăjbit. Pe atunci nu-mi păsa. Eram în drum spre casă.

— Trangh nu lucrează pentru Virgil, rosti Chris şi nici pentru comunişti. Oricum, nu mai lucrează.

Ceilalţi doi îl priviră.

— Mi-a spus cine este stăpânul său, adăugă Chris. Un tip numit Milhaud.

— Unde am auzit numele ăsta?

Figura lui Seve se frământa, concentrată. În mintea lui se făcuse o legătură, o fărâmă de informaţie strecurată la cursul lui DEA. Nu cumva Milhaud era un membru al Societăţii Le Giron?

— A auzit cineva dintre voi de Societatea Pentru întoarcerea în Sânul Bisericii?

— SRGE, spuse Soutane. Fireşte. Este un soi de organizaţie politică mică şi are cartierul general în Paris, nu?

Seve aprobă:

— De acord, este mică, dar foarte puternică. Este ultraradicală, ultrareacţionară. Şi, după cum presupun unii. O mare parte din banii ei provin din traficul internaţional de

droguri.

— Acest Milhaud este un membru proeminent al Societăţii Le Giron. Dacă Trangh lucrează pentru el, atunci avem şanse să-i găsim la Paris. Cel puţin, din Paris trebuie să începem.

— Chiar dacă ai avea dreptate, replică Chris, ce propui să facem pentru a-i găsi?

Seve se ridică de la masă şi privi pe fereastră, spre bulevard:

— Aş dori să discut cu Mun dar, după cum ştiţi, Soutane a încercat de mai multe ori să-l sune la vilă şi nu s-a întors încă din Asia.

Se gândea iarăşi, la Sun Tzu, care scria că, în ofensivă trebuia, dacă era posibil, să înfrângi adversarul distrugându-i strategia. Era limpede că Trangh era instrumentul cel mai important al strategiei sale.

Seve se întoarse către ei:

— Suntem nevoiţi să folosim armele care ne sunt accesibile.

— E o glumă? se miră Chris. Nu avem nici o armă.

— Ba da, răspunse Seve. O avem pe Soutane şi te avem pe tine.

Amândoi se uitară la el uluiţi, iar el izbucni în râs. Se aşeză la masă.

— Uitaţi, ştim că Trangh a venit după Soutane. Milhaud o vrea. Mai ştim că, dintr-un anume motiv, s-a purtat raţional şi onorabil cu voi.

— Şi ce propui? insistă Chris, deşi ştia deja.

— Unica noastră pistă e Trangh.

— Nu, replică imediat Chris. Categoric, nu. Nu-ţi voi permite să te foloseşti de ea.

— Încetaţi! strigă Soutane. M-am plictisit să vă aud cum conversaţi despre mine de parcă nici n-aş fi aici!

— Soutane, vrea să te folosească pe post de momeală.

Ea se întoarse către Seve.

— E adevărat?

— Numai până când Chris şi cu mine reuşim să ne apropiem de el, preciză Seve.

— Dacă ţie tot ţi-e indiferent, eu unul aş prefera să nu mă

mai apropii de Trangh, spuse Chris.

— Da? replică Seve, privindu-l. E ciudat. Credeam că ţi-ai dori să mai ai o şansă împotriva fratelui tău.

— Poftim?

— Fii atent, Terry a venit cu ideea asta de a decapita toate victimele unităţii SLAM. Trangh i-a tăiat capul lui Dom; poţi să fii convins că a făcut la fel şi cu Terry. Ucide membrii rămaşi în viaţă ai echipei folosind metodele SLAM. Mie mi se pare un soi de răzbunare scrântită.

— Dar în Vietnam aţi ucis nord-vietnamezi şi pe cei din Viet Cong, protestă Chris, pentru că ceva din explicaţia lui Seve nu se potrivea. Dacă ai voştri îl foloseau, înseamnă că Trangh este vietnamez. Îi ura pe nord-vietnamezi la fel de mult ca şi pe americani.

— Da, aşa ar fi fost, *dacă* era sud-vietnamez. Vreau să spun că se declara a fi din sud şi presupun că a fost verificat, pentru că făcea parte din oamenii lui Virgil. Dar, una peste alta, echipa a întâlnit în cale dificultăţi misterioase.

Le povesti despre ambuscada de la graniţa cambodgiană.

— Virgil m-a întrebat, iar cu l-am identificat pe unul din soldaţii khmeri Serei, continuă el. Din cauza unor dovezi întâmplătoare, datorate circumstanţelor, părea ca la acel timp să fie alegerea logică. Acum mi-a trecut prin minte că poate era *prea* logic, prea potrivit. Am impresia că Trangh a pregătit totul. După ce Virgil l-a executat pe khmerul Serei, nu ne-am mai pus niciodată problema unui trădător.

— Acel khmer Serei nu s-a apărat deloc? se întrebă Chris.

— Nimeni nu i-a oferit vreo şansă, explică Seve. Era război. Ne aflam pe teritoriu inamic, sub o presiune enormă. Nu era timp pentru subtilităţile unui proces.

— Este monstruos, spuse Soutane.

— Sunt de acord, rosti Seve. Nemernicul de Trangh a folosit un khmer inocent drept ţap ispăşitor.

— Nu la asta mă referam, îl contrazise Soutane. Vorbeam despre ceea ce se petrece aici. Uitaţi-vă la voi doi, punând la cale crime, răzbunări. Mergeţi pe aceeaşi cale care l-a distrus pe Terry.

— Vreau să ajung la adevăr, o înfruntă Seve. Asta este meseria mea. Şi a lui Chris, când este vorba despre aşa ceva.

— Uitaţi în mod deliberat care este problema? Îi fulgera Soutane. Vreţi să vă vindeţi sufletele, cum a făcut Terry, pentru a ajunge la adevăr?

— Nu pricepi? replică Seve. Tipul ăsta trebuie să fie oprit. Este nebun. Mi-a ucis deja fratele şi pe al tău, Chris. L-a omorât pe Al DeCordia. Nu sunt suficiente motive?

— Nu! strigă Soutane. Acele vieţi erau deja pierdute, dar nu trebuia să se moară fără sens. Pentru numele lui Dumnezeu, învăţaţi de la ei! Acei oameni au luptat în război. Asta nu înseamnă că sunteţi şi voi obligaţi. Salvaţi-vă!

Seve clătină din cap:

— Este prea târziu. Suntem aproape de focar. Furtuna asta are deja prea multă energie. Suntem în interior şi fie îi distrugem noi pe ei, fie ne distrug ei pe noi.

— Mă tem că are dreptate, Soutane, interveni Chris.

Ea îşi mută privirile de la unul la altul, cu o expresie rece:

— Pentru voi nu mai există nici o scăpare.

Apoi izbucni, strigând:

— Să vă ia dracu'! De ce-aţi venit aici? Dumnezeule mare. Sunteţi amândoi nebuni de legat!

Urmând ordinele lui Seve, Diana Ming a pătruns cât de adânc a putut în biografia lui Arnold Toth, omul despre care Seve i-a cerut informaţii. Adunând datele oferite de computerul departamentului, precum şi pe cele de la RIS, Comisia Statului New York pentru taxe, şcoli şi serviciu militar şi alte asemenea, istoria vieţii lui s-a dovedit a fi standard în toate privinţele. S-a născut într-o suburbie săracă a oraşului Chicago şi a învăţat la o şcoală publică până în liceu. Aprecierile despre el erau în cel mai bun caz satisfăcătoare.

A petrecut un an la Universitatea din Michigan, înainte să renunţe şi să intre într-o întreprindere care producea containere, din Maryland. În noiembrie 1963, anul în care a fost împuşcat Kennedy, s-a înrolat în Forţele Speciale.

Rămăşiţele lui pământeşti s-au întors din Vietnam într-un sicriu de aluminiu.

Fundătură, iar Diana gândi: „Pierdere de vreme”. Dar cum fusese antrenată pentru a insista, în ziua sa liberă a zburat la Fayetteville, Carolina de Nord, ajungând după-amiaza devreme la Fort Bragg. Cartierul general al SOCOM, înaltul Comandament pentru Operaţiuni al Forţelor Speciale din Statele Unite.

S-a prezentat şi a fost tratată cu multă curtoazie de către comandant, căpitanul Connoliy, un uriaş bronzat, destul de tânăr, cu un zâmbet dezarmant şi privire dură, calculată. Adjutantul său a plecat după Fişa lui Arnold Toth, la arhivă, între timp, căpitanul a urmat aceeaşi linie volubilă de conduită, evaluând-o cu privirea lui rece. Diana a rămas cu impresia că, dacă peste zece ani ar da peste el, căpitanul nu numai că şi-ar aminti-o pe ca, ei şi fiecare detaliu al vizitei sale.

Adjutantul lui Connoliy, un sergent cu o figură cam din topor, la vreo cincizeci de ani, pe nume Jaegger, s-a întors cu un dosar voluminos de culoarea pielii, i-l întinse lui Connoliy apoi, aruncând o scurtă privire în direcţia Dianei, plecă.

Diana îl urmări pe Connoliy cum frunzăreşte dosarul, căutând, bănuia ea, informaţia clasificată. Cu o mişcare scurtă, din încheietură, îi aruncă dosarul peste birou. Ea îl luă şi se uită lung la fotografia alb-negru a unui bărbat cu maxilarul pătrat, cu părul scurt şi ţepos, urechi mari şi un gât de taur. Ceva din figura lui masivă presupune o cantitate considerabilă de muşchi zdraveni pe trupul care în poză, nu se vedea.

Fişa militară a lui Toth era absolut standard. Venise în Vietnam cu cel de-al cincilea grup al Forţelor Speciale, a avansat până în 1966 când a fost imediat implicat în Proiectul OMEGA, special gândit pentru a căpăta informaţii în adâncime şi pe o lungă perioadă despre inamic, despre mişcarea tactică a acestuia. OMEGA era compusă din opt unităţi care erau angajate în hărţuirea celor din Viet Cong prin reţelele de dinamuri şi acelaşi număr de echipe de recunoaştere care trebuiau să patruleze tot timpul prin

teritoriul inamic.

Aparent nesatisfăcut de mandatul original al proiectului OMEGA. Toth a cerut şi a căpătat permisiunea de a crea un grup de trei unităţi de comandă folosind, după cum a formulat armata pe fişă. „Elemente ale minorităţii locale, etnice şi religioase, convertite în strategii neconvenţionale”.

Se părea că aceste unităţi de comandă ale lui Toth erau folosite la „Scoaterea echipelor compromise”, infiltrate printre liniile inamicului ei. Erau „acţiuni de urgenţă”. În această calitate de comandam de companie şi-a dobândit porecla „Virgil”.

Îndeplinindu-şi datoria. Toth a obţinut toate medaliile pe câmpul de luptă pe care era posibil să le aibă, după cum a fost avansat de două ori, de fiecare dată pentru că a preluat conducerea când, sub focul inamic, superiorii săi au căzut ucişi. Era isteţ, plin de resurse şi curajos, soldatul model. A fost ucis într-o misiune de infanterie, la nord de Pleiku, în decembrie 1969.

Diana închise dosarul. Orice-ar fi căutat Seve, nu avea nici o legătură cu Arnold Toth. Îi mulţumi lui Connoliy şi plecă. Avea de aşteptat la aeroport. După ce mânca ceva şi îşi cumpără câteva reviste, se întoarse în sala de aşteptare la poarta unde era programat să plece avionul de întoarcere acasă.

Atunci îl văzu pe Jaegger. Adjutantul lui Connoliy stătea lângă tejgheaua de control al actelor şi fuma o ţigară. O văzu şi el şi fugi spre ea.

Ajunse la ea şi ceva din mersul lui îi spunea că o aştepta de multă vreme. Figura lui latră era la fel de uzată ca o maşină la a treia mână.

— Nu credeţi că plecarea dumneavoastră este puţin prematură? o întrebă el.

— Mă îndoiesc, făcu Diana. Am obţinut informaţiile pentru care-am venit.

— Chiar aşa? se miră el, agitându-se. Ei, cred că depinde pentru ce aţi venit, să aflaţi adevărul sau să-l îngropaţi.

— Nu cumva aţi apucat-o pe un drum greşit?

Era îngrijorată. În glasul lui se simţea ranchiuna, ceea ce făcea ca atmosfera să devină încordată.

Bărbatul îi adresă un zâmbet rece:

— Mai aveţi ceva timp până la avion. Ce-ar fi să facem câţiva paşi împreună?

Diana se întrebă dacă era cazul. Dacă Jaegger a avut pică pe Toth, orice informaţie i-ar fi vândut era suspectă. Pe de altă parte, putea da peste un indiciu şi nu era în stare să plece liniştită ştiind că a lăsat în urmă această posibilitate. Nu-i rămânea decât să fie prudentă.

Înălţă din umeri:

— De ce nu?

— Nu ştiu de ce aţi venit, începu Jaegger şi, ca să fiu sincer, nu cred că mă interesează. Însă adevărul este că tot ce v-a arătat Connoliy nu este decât un rahat, de la un capăt la altul.

— Cât, mai exact?

— O singură informaţie. Dar s-ar putea la fel de bine să fie totul.

Jaegger aprinse o ţigară de la cea de dinainte, pe care n-o terminase încă.

— Cum vi se pare?

Aruncă chiştocul într-o ladă de gunoi.

— De unde ştiţi?

— Pentru că am luptat în al cincilea grup al Forţelor Speciale, Aeropurtate şi îl cunoşteam pe Toth.

Îşi ridică mâna stângă, iar Diana observă că era din plastic.

— Am pierdut-o într-o misiune OMEGA pentru comunicaţii, în ’67. Am petrecut şase luni în spital, la recuperare. Trebuia să fiu trimis acasă. Comandantul meu făcuse deja hârtiile, dar am reuşit să le revoc. Nu voiam să mă duc acasă. Nu mă aştepta nimic, în afara unor oameni care să se holbeze la mâna mea tăiată şi să-mi explice, scuzându-se, de ce nu-mi pot oferi o slujbă.

M-am învârtit de un transfer la serviciul de documentare al Grupului cinci şi în opt săptămâni m-am dus la birou, ceea ce însemna că ştiam pe dinafară toate detaliile despre fiecare ticălos de la Grupul cinci, inclusiv mărimea de la pantaloni şi pot afirma categoric că Toth n-a murit.

Afară, un avion Jumbo Jet se înălţa spre cer. Scrâşnetul

decolării răzbătea până şi prin geamurile din sticlă groasă ale aeroportului.

— Ştii ce i s-a întâmplat?

Diana avu parte din nou de acel zâmbet rece şi, pentru că o făcea să aştepte, aprinzându-şi o altă ţigară, înţelese că ajunseseră la tocmeală.

— Cât valorează asta pentru dumneata? se interesă Jaegger.

— N-am venit aici cu bani, replică Diana. N-aveam trecută în agendă mica noastră întâlnire.

— Nu asta am întrebat, făcu Jaegger. Suflând fumul în timp, ce vorbea şi aruncându-i o privire scurtă.

Diana avu deodată o intuiţie:

— Îmi face plăcere să recunosc că vietnamezii aveau dreptate. Răbdarea este unica avere a înţeleptului.

Îşi înlătură de pe buză un fir de tutun, continuând:

— Ceea ce nu ştiam eu pe atunci te-ar fi uluit. Dar cel puţin nu eram un nemernic, aşa ca Arnold Toth.

— L-ai urât.

— Cum spun vietnamezii, pe atunci eram mult mai bătrân, acum sunt mai tânăr.

Diana se uită la el, întrebându-se dacă era serios sau nu voia decât să-şi bată joc de ea. Dar apoi îşi reaminti graba cu care a acostat-o la poartă.

Ar fi dorit să afle de ce, după atâta timp, mai ura încă un mort, dar în schimb rosti:

— Ce s-a întâmplat?

Vorbele ei îl făcură pe Jaegger să râdă:

— Îmi place. Ai ştiut de la început că s-a întâmplat ceva.

Nu era nebun şi credea că nu era nici prost. Ce câştigase cu asta?

Bărbatul înclină aprobator din cap şi privi afară, prin imensa fereastră, la un Boeing 767 care cobora pe pistă.

— Cum spuneam, am făcut parte din operaţiunea OMEGA, deci aveam impresia că văzusem totul. Dar mă înşelam. Am avut o situaţie de urgenţă – era în februarie 1970 – la Pleiku. Viet Cong-ul pornise o ofensivă fulger şi începea să ne cucerească poziţiile. Am avut pierderi grele, foarte grele, chiar şi din rândurile unităţilor noastre de elită.

Comandamentul de asistenţă militară din Vietnam mi-a ordonat să le dau o mână de ajutor, pentru că făcusem parte din trupele lor şi ştiam despre ce era vorba. Chiar şi aşa, am bănuit că lucrurile luaseră o întorsătură aparte, pentru că ştiau că merg până în pânzele albe cu mine.

În fine, am sosit cu elicopterul într-un oraş al cărui nume nu mi-l mai amintesc. Poate că am îmbătrânit, sau poate că pur şi simplu nu mai vreau să mă gândesc la el. Era un haos. Moartea – moartea noastră – aştepta, fumegând încă din cauza atacurilor.

Avionul Boeing aterizase, vibrând. Cerul, în spatele lui era încărcat de fum şi tremura din pricina căldurii.

— Când am aterizat, am văzut un grup de americani sfrijiţi, mă-nţelegi. Şi tineri – arătau mai mult a puşti mucoşi, în afara faptului că erau raşi în cap şi purtau pijamalele negre ale Viei Cong-ului şi arme sovietice, AK-47 şi altele asemenea. Vreau să-ţi spun că erau tipii cei mai duri pe care i-am văzut vreodată. Nu arătau grozav, nu străluceau de inteligenţă şi erau misterioşi, rezervaţi, cercetau din priviri pe oricine se apropia mai mult de ei.

Unul dintre ei era Arnold Toth, în viaţă şi crăpând de sănătate, la trei luni după ce fusese declarat oficial mort.

Diana se simţi cuprinsă de un fior şi se concentra mai imens. Avionul Boeing 767 porni cu un scrâşnet percutant, urcând, desprinzându-se de pistă într-o puternică izbucnire de energie.

— Când m-am întors la Cartierul General, i-am căutat pe băieţii ăia. Făceau parte din Grupul de Studii şi Observaţii din MACV, ceea ce era un fel de glumă. Era o acoperire sub care se ascundeau unităţi angajate în misiuni periculoase, clasificate ca „Jump”. N-ai de unde să ştii ce înseamnă SLAM[4]. Majoritatea tipilor din armată habar n-au. SLAM sunt iniţialele de la Misiunile de Căutare, Localizare şi Anihilare. Ceea ce includea sabotaje, asasinate şi operaţiuni psihologice peste graniţe. Pricepi? Nu lucrau doar în Vietnam, ci şi în Cambodgia, unde se ascundea Charlie. Cambodgia era o ţară neutră, motiv pentru care companiile

[4] Searching, Locolization and Annihilating Monoeuvres. (n.r.).

SLAM erau atât de bine cotate.

— Şi în asta era băgat Toth? rosti Diana, simţind că exaltarea iniţială i se risipeşte. Atunci e simplu: din pricina asta armata l-a declarat mort.

— Nu e deloc simplu, iar armata nu are nici o legătură, pentru că armata nu procedează aşa. N-aveam decât să umplem hârtiile, ca orice altă birocraţie, dar nu declarăm în mod deliberat un tip mort.

— Ei bine, cineva a făcut-o. Cine? se interesă Diana.

— Aceiaşi care au pus la punct Grupul de Studii şi Observaţii, răspunse Jaegger. CIA.

— SOG era o afacere de-a companiei, întrebă Diana, conştientă că i se acceleraseră bătăile inimii.

— Pe de-a-ntregul.

— Oamenii din SOG ştiau?

— Glumeşti? Habar n-aveau de nimic, în afară de modul în care să omoare inamicul. Mai ales în perioada aia, cu infinitele proteste împotriva războiului de-acasă, CIA a simţii nevoia să rămână deosebit de discretă.

— Şi Toth?

Jaegger îşi strivi ţigara:

— Am senzaţia că Toth era altfel. Trebuia să fie din interior. Sau, mai bine zis, poate că a intrat acolo când a fost „ucis” şi s-a transferat la MACV-SOG. Înţelegi, Toth nu exista ca persoană în SOG, nu a existat niciodată. „Murise” deja.

— Dar tocmai mi-ai povestit că l-ai văzut viu, la Pleiku.

— Sigur, l-am văzut, dar sunt al naibii de sigur că nu era Toth.

— Cine devenise?

Jaegger scoase o altă ţigară şi îi contemplă capătul ca şi cum acolo s-ar fi aflat ceva demn de interes.

— Cât de mult vrei să ştii?

— Oricine-ar fi, rosti Diana, s-ar putea să fie implicat în trei crime. Tot nu vrei să îmi dai informaţia?

— Nu, răspunse Jaegger. N-am vrut niciodată îşi aprinse ţigara şi suflă un val de fum:

— Toth a fost mulţi ani o prezenţă îngrijorătoare pentru Viet Cong. Dar l-am văzut omorând prea multe femei şi

copii asiatici pentru a mă gândi să-l acopăr. Din punctul lui de vedere, dacă erai asiatic, nu erai decât un rahat care nu merita decât să fie strivit cu cizma.

Diana era interesată:

— Se pare că asta nu l-a împiedicat să-i folosească în unităţile lui de comandă.

Jaegger aprobă:

— Aşa este. Înţelegi, se pare că nu-i displăcea să-i vadă cum îşi măcelăresc proprii fraţi. Pe deasupra, a profitat de pe urma sălbăticiei lor. L-a învăţat pe vietnamezi cum să supravieţuiască în faţa armatei americane, iar ei l-au învăţat cum să-şi facă duşmanul să-şi înghită propriile măruntaie.

— Dumnezeule!

Diana se întoarse, cuprinsă de un val de greaţă.

— N-o să-mi cer scuze, insistă Jaegger. Nu degeaba ţi-am povestit asta. Acum ştii mai multe despre Arnold Toth decât ţi-ai închipuit vreodată.

— Îmi dai veşti proaste, rosti Diana, revenindu-şi.

— Dacă mai trăieşte şi mai acţionează încă, poţi să contezi pe el. Dar, în acelaşi timp, va fi protejat, pricepi?

Diana aprobă cu un gest.

— E-n regulă. Acestea fiind spuse, să încheiem. Arnold Toth a devenit o persoană numită Marcus Gabie.

— E absurd, protestă Diana. Gabie a avut recent un proces. Ziarele au fost pline de fotografii de-ale lui, a apărut în reviste şi la televiziune. Cei doi bărbaţi nu prea seamănă.

— N-am ce-i face.

— Când şi-a încheiat Gabie misiunile?

— A fost trimis acasă din Vietnam pe la sfârşitul anului 1972. Dar partea interesantă este că SOG fusese deja dezactivat cu câteva luni mai înainte.

— După ce a fost lăsat la vatră, unde s-a dus?

— Imposibil de aflat, pentru că nu avem fişele lui de tranzit. Pe figura Dianei se putea citi scepticismul. Era pe punctul să se îndepărteze de Jaegger şi acesta îşi dădea seama, dar fiindcă a aşteptat până în ultimul moment înainte să-i înmâneze un plic de dimensiuni reduse.

— Te rog ceva, făcu el. Nu-l deschide până nu porneşte

avionul.

Diana a făcut cum i-a cerut. Când căpitanul a aprins semnalul. Fumatul interzis, a scos conţinutul: două copii xerox după două fişe militare. Conţineau amprente digitale. Unele aparţine lui Arnold Toth, celelalte lui Marcus Gabie. Erau identice.

În zori, ceaţa începu să apară.

Mun, cu ochii ieşiţi din orbile, arăta ca o siluetă imaterialii izvorâtă din ceaţă.

Era bizar – şi asta era cu adevărat înspăimântător – că era o dimineaţă perfect senină.

Nu se zărea nici urmă de nori sau ceaţă. În afara celei care se încolăcea în jurul copacilor, ca şi cum ar fi răsărit chiar din crusta pământului.

Mogok şi escorta sa de soldaţi l-au azvârlit pe Mun în acea poiană, înainte de a o duce pe Ma Varada în altă parte. Mogok l-a informat că, dacă se clintea din loc, va fi împuşcat şi Mun nu avea nici un motiv să nu-l creadă, mai ales după ce a auzit ţăcănitul siguranţei unei arme atunci când s-a dus până la marginea poienii pentru a se uşura. Şi-a petrecut restul nopţii tremurând pe pământul umed, ascultând zgomotele nocturne ale sinistrei păduri.

Când cerul nopţii a început să devină cenuşiu spre răsărit, ceaţa a început să se ridice.

— Bine-ai venit, Mun, roşii generalul Kiu, învăluit în ceaţă.

Lumina soarelui, trandafirie ca un bebeluş, îi învăluia capul şi umerii, conferindu-i o aură palpabilă.

Dintr-o dată, Mun şi-a adus aminte de poveştile spuse de Mogok despre originea generalului Kiu: că nu avea o mamă, el nu fusese conceput de un om ci, mai degrabă, era o încarnare a nemuritorului Mahagiri, discipolul căpeteniei demonilor Ravana, izgonit pe vecie din *samsara*, ciclul vieţii.

Generalul Kiu râse şi întinse mâna:

— Văd că apariţia mea ţi-a atras atenţia. E bine. Trebuie sa recunosc că ceaţa reuşeşte întotdeauna să dea naştere unui soi de veneraţie.

Rânji.

— Este un accesoriu foarte scump, înţelegi, deşi nu mă

costă nimic.

Generalul Kiu era încântat de expresia uluită a lui Mun:

— Mă bucură efectul pe care-l are asupra unuia ca tine, cu educaţia aleasă pe care o ai şi cel puţin un picior în lumea occidentală. Poţi să fii credincios, dar nu eşti un ignorant ca oamenii din Shan. Chiar şi cei mai buni dintre ei, ca Mogok, au o spaimă înnăscută în suflet. Supranaturalul este ca un spectru pe care sunt osândiţi să-l poarte toată viaţa pe umeri.

Se aplecă şi răsuci un buton. Ceaţa începu să se risipească:

— Convingerea că supranaturalul există este înrudită cu credinţa, eşti de acord?

Coborî un pas. Acum era limpede că a stat pe un soi de platformă:

— Iar credinţa există pentru a fi exploatată. Este, din câte pot să-mi dau seama, o slăbiciune. Care, odată înţeleasă ca strategie, poate fi întoarsă împotriva sa, pentru a-i manipula aderenţii.

Acum ceaţa dispăruse. Mun se uita la mecanismul de sub platforma din placaj.

Generalul Kiu râse:

— Este o maşină de fum. Un cadou de la o vedetă rock americană. L-am văzut cum o folosea într-un spectacol la Bangkok şi am fost impresionat. A doua zi era la ananghie. Încălcase legea. Droguri, presupun.

Scoase un cotcodăcit care-l făcea să semene cu o bătrână. Din expresia lui, Mun a înţeles că generalul a aranjat să fie prins.

— Am discutat cu poliţia locală care, după cum îţi închipui desigur, se află pe statul meu de plată. Vedeta rock mi-a fost atât de recunoscătoare, încât mi-a dat ce-mi doream. Fireşte, a meritat investiţia. Îţi place?

— Sunt… sunt stupefiat, reuşi să îngăime Mun.

— Ce cuvinte bine alese, comentă generalul Kiu.

Era un bărbat extrem de atrăgător, cu o piele lucioasă şi un păr lung, strălucitor, asemănător blănii unui animal. Era complet negru, deşi avea barba şi mustăţile albe. Figura îi era dominată de pometii mongoli şi ochii depărtaţi, care

observau tot ce se afla în preajmă cu un amestec de curiozitate şi amuzament. Ca şi cum ar fi crezut că întreaga lume era jucăria lui.

— Ei, ridică-te de la pământ, omule, îl îndemnă generalul Kiu. Ai un aer atât de chinuit acolo, că mă doare pe mine spatele.

Mun se ridică rapid, pipăindu-se pe unele porţiuni ale corpului şi făcându-şi un inventar al micilor dureri.

— Te simţi bine? îl întrebă generalul Kiu.

— Nu este… aşa cum m-am aşteptat, rosti Mun.

Generalul Kiu se răsuci:

— Nu?

Îi adresă un zâmbet larg.

— Oh, vrei să vorbeşti despre tortură?

Se încruntă:

— Îl cunoşti pe Mogok.. Deseori este luat de val. Presupun ca este folositor, pentru că îşi ia în serios rolul de spion. Dar, după cum îţi dai seama, asta îi poate uneori… hm… afecta zelul.

Lui Mun îi era greu să creadă toate astea. Nu era genul generalului Kiu inamicul? Nu era acelaşi general Kiu care, cu ani în urmă. Refuzase să facă afaceri cu el şi cu Terry şi care, de fapt, încercase în mai multe rânduri să-i ucidă? Îi spuse şi generalului aceleaşi lucruri.

Generalul Kiu îi înlătură cu un gest cuvintele:

— Asta a fost demult. Mai mult, climatul actual s-a schimbat dramatic. Sun Tzu sfătuieşte pe generalul încununat de succes ca, pentru a fi stăpân pe destinul inamicului, să fie în acelaşi timp hotărât şi maleabil.

— Vorbeşti probabil despre afacerea pe care-a încheiat-o amiralul Jumbo cu caucazianul.

Generalul Kiu se trase de un capăt al mustăţii:

— Totul s-a schimbat aici când s-a întâmplat asta. Lăcomia amiralului Jumbo o să ne distrugă, aşa cum nu este în stare nici măcar armata chineză.

Mun, uitându-se la căpetenia războinică, simţi că îşi coboară garda. Oare asta intenţiona generalul Kiu, sau fusese cinstit şi discutase făţiş? Totuşi, ezita să menţioneze numele Magicianului. Îşi spuse că, dacă generalul Kiu îi

încredinţa un secret pe care el, Mun. Putea să-l verifice – cum ar fi identitatea caucazianului – atunci putea să aibă încredere în el. Mun avea senzaţia că i se pusese câte o greutate în fiecare mână şi, cu toate că avea impresia că erau egale, era silit să decidă care era mai grea. Cum s-o facă?

— Ştii cine l-a ucis pe Terry? întrebă el.

Privirea surprinsă din ochii generalului Kiu îi spunea multe lui Mun:

— Terry Haye a murit? N-am auzit. Este ceva ce Mogok a uitat să-mi relateze. Spui că a fost ucis?

— Dacă am priceput corect situaţia, pe Terry l-au ucis cei cu care a încheiat afacerea amiralul Jumbo.

Generalul Kiu aprobă:

— Este o deducţie logică.

— Asta înseamnă că ştii cine s-a băgat pe teritoriul meu?

— Haide, îl îndemnă generalul Kiu. Să facem câţiva paşi prin Shan..

Mun auzi vaietul cu mult înainte să ajungă lângă Ma Varada. Oamenii generalului Kiu o legaseră de o cruce grosolană din lemn şi o răsturnaseră, încât capul femeii era la nici cincisprezece centimetri de sol.

Abia când se apropie, Mun remarcă faptul că pleoapele îi fuseseră lipite deschise, încât nu mai putea clipi. Lui Mun îi stârni repulsie această privelişte şi i se făcu rău.

— De ce te supără? se interesă Kiu. Este spioana şi, ca atare, nu mai are de ce să te preocupe soarta ei.

— Totuşi, este o fiinţă omenească.

Generalul Kiu îi aruncă o privire pătrunzătoare:

— Văd că e bine că te-am adus aici. Încep să-ţi pricep personalitatea. Acum cred că am înţeles ce v-a determinat pe tine şi pe Terry să ardeţi macul pe care-l luaţi de la amiralul Jumbo.

— Ce vrei să spui?

— Ai impresia că *nimeni* nu-ţi cunoaşte secretul, Mun? Sunt singurul care l-a bănuit. Nu-ţi face probleme, la mine este în siguranţă, ca un bebeluş în braţele maicii sale.

Îşi puse mâna pe piept:

— Recunosc că am crezut că sunteţi amândoi nebuni,

dincolo de puterea mea de înţelegere. Ceea ce făceaţi era ca şi cum aţi fi înghiţit pietrele preţioase cele mai valoroase, ea să le daţi afară pe partea cealaltă. Ce scop puteaţi avea, în afara nebuniei? Apoi, multă vreme, am bănuit că lucraţi pentru China comunistă. Am crezut că au descoperit o metodă nouă de a ne distruge. După cum m-am temut că-l veţi plăti pe amiralul Jumbo ca să-şi ardă toată recolta. Dar asta. Nu s-a întâmplat niciodată, aşa că am devenit curios. Şi dacă nu eraţi nebuni? Şi dacă nu lucraţi pentru chinezi, atunci ce se petrecea?

— Ce am făcut Terry şi, cu mine ne priveşte numai pe noi.

Generalul Kiu înălţă din umeri:

— Dar Terry a murit şi poate că şi tu o să păţeşti acelaşi lucru.

— Atunci n-o să-i mai pese nimănui.

Generalul Kiu se întunecă:

— Aici greşeşti, Mun. O să-mi pese mie. Înţelegi, Shan este lumea mea. Poate că nu mi-a fost leagănul, dar a devenit inima mea. În mod sigur, este Dumnezeul meu. Nu pot îngădui să-i distrugă ceva sau cineva sau să-l schimbe în vreun fel. Iată de ce am încercat să vă omor pe tine şi pe Terry Haye. Am crezut că vreţi să ne distrugeţi.

— Şi acum?

— Acum nu mai sunt atât de sigur. Acum îmi dau seama din ce în ce mai mult că noi doi nu avem scopuri chiar atât de diferite.

Mun aruncă o privire spre Ma Varada şi fu cuprins de un fior.

— Ţi-ai petrecut prea mult timp în Vest, continuă generalul Kiu. Ai uitat că aici viaţa este ieftină..

— Ieftină, replică Mun, dar nu lipsită de importanţă.

Tremură din nou şi adăugă:

— Dă-i drumul. Trebuie să mai existe o cale de a obţine de la ea ce vrei.

— Dar trebuie să afli că nu există nici una. Este nevoie ca toată lumea din zonă să ştie cine este şi să-i vadă soarta inevitabilă. O lecţie valoroasă care trebuie să fie învăţată.

— Nu scria Sun Tzu că este preferabil să capturezi un

inamic decât să-l omori?

— Da, însă aici este vorba de un spion.

Nu Sun Tzu pleda pentru a transforma spionul inamic într-unul care să lucreze pentru tine?

Generalul Kiu se uită la Ma Varada:

— Este femeie şi, drept urmare, nu merită încrederea. În plus, mă dispreţuieşte din cauza unor anumite... hm, preferinţe sexuale cu femeile.

— Dar pe mine nu mă urăşte, insistă Mun. Lasă-mă să-i dau drumul şi s-o trimit înapoi la stăpânul ei.

Generalul Kiu se trase de vârful mustăţii:

— O idee interesantă, rosti după o vreme. O să mai revin asupra ei.

Mun nu credea şi, oricum, era vremea să înceapă să sondeze intenţiile generalului Kiu. Se ghemui în faţa lui Ma Varada şi-i dezlipi cu grijă pleoapele. Ea clipi de câteva ori până ce ochii începură să-i lăcrimeze. Îşi aţinti privirile asupra lui:

— Mun?

— Fii calmă, ai răbdare, rosti el încet, ca să nu fie auzit decât de ea.

Apoi se ridică şi se întoarse. Acum reacţia generalului Kiu va fi critică.

— Te-ai născut cu această compasiune? spuse generalul Kiu. Pe un ton întrebător. Sau Vestul ţi-a făcut asta? Ştii, compasiunea este o emoţie care nu te pune în siguranţă. S-ar putea ca pentru tine să însemne moartea.

— Dacă-i dai drumul, răspunse Mun. Apropiindu-se de el. Este în întregime decizia ta.

Nu dorea ca problema să devină publică. Nimeni, în afara generalului Kiu, nu va afla niciodată ce-a făcut.

— Foloseşte-o sau distruge-o. După cum vrei.

Dar pentru că îl invocase pe Sun Tzu. Spera că ştie care urma să fie decizia generalului Kiu. În cazul în care îi spusese adevărul lui Mun şi nu aşa cum se pare că procedase amiralul Jumbo, o versiune a unei minciuni.

— Din multe puncte de vedere, începu generalul Kiu, Shan este ca Shangri sau Edenul. Face ca lumea să se învârtă în jurul său, fiind absolut izolat de ea. Este un

univers în şi prin sine, cu propriile-i legi, care depăşesc chiar creaţia şi distrugerea. De parcă timpul – ceasul prin care oamenii calculează viaţa – nu supravieţuieşte aici. Dacă există vreo vrajă în lume, se află sigur aici, fiindcă eu am modelat-o din superstiţie şi teamă.

Se plimbară prin poiana înfrunzită. Mun se mulţumea să-l lase pe generalul Kiu să vorbească în continuare, ştiind că, pe măsură ce discuta, era posibil să-şi dezvăluie adevăratele motivaţii.

— În Eden a pătruns diavolul, urmă generalul Kiu. Caucazianul cel bun de gură, care are contacte de zeci de ani, este gata să reia afacerea de unde se oprise cu ani în urmă.

— Deci *ştii* că amiralul Jumbo a încheiat o afacere cu el.

— Cum am spus, e diavolul, rosti generalul Kiu. Privind crestele munţilor. Un bărbat numit odată Virgil. Acum are un alt nume, un alt chip. Dar, înăuntru, curge prin venele sale acelaşi venin, ameninţând să otrăvească tot ce atinge. Şi acum vreau să pun mâna pe Shan.

Diana aştepta un răspuns telefon din partea lui Dick Andrew, contactul ei la birourile centrale CIA din Washington. Aşezată în faţa computerului, literele verzui ale acestuia i se reflectau pe figură, iar ca contempla suma totală a unei vieţi. Aceasta îi înapoia o imagine inexpresivă, care nu releva nimfe.

Întoarsă la New York, după o noapte groaznică, în care i-a fost dor de Seve, a venit la birou devreme ca să poată face o verificare pe computer. Întors din Vietnam în 1974, Marcus Gabie a intrat în curând în schimburi comerciale cu Asia. Între timp, s-a stabilit în New York, unde şi-a întâlnit soţia, fosta Linda Starr. Nu avea fraţi sau surori, nici copii.

Curios era însă faptul că Jaegger afirmase că Gabie fusese scos din Vietnam la sfârşitul anului 1972. Rămânea un interval de optsprezece luni. Unde plecase Gabie şi ce făcuse în acest răstimp?

Diana începuse să se intereseze ca de obicei la FBI şi la CIA.

La prima agenţie nu obţinuse nimic prin contactele sale,

ceea ce nu o surprindea. Aştepta telefonul din partea lui Dick Andrew de la CIA, când căpitanul ei o chemă la el în birou.

— Ce-am auzit despre activitatea ta în afara serviciului?

— Poftim?

Căpitanul îşi scoase ochelarii de citit. Joe Kline era un bărbat la cincizeci de ani, cu obrajii strălucitori, proaspăt bărbieriţi. Era bine îmbrăcat şi era văzut adesea la emisiunile de ştiri, ceea ce însemna că ştia cum să se poarte atât din punct de vedere al comisariatului, cât şi al televiziunii. Avea în acelaşi timp o atitudine decisă şi părintească. Oricine-l vedea la televizor nu putea să simtă decât că oraşul era pe mâini bune. Maiorul îl găsea de neînlocuit.

— Nu face pe proasta cu mine, o admonestă căpitanul Kline. Lasă-ţi aerul ăsta pentru fraierii care se uită la tine şi nu văd decât o fetişcană în uniformă.

— Da, domnule.

Căpitanul aşteptă un moment, frecându-şi ramele ochelarilor de fruntea sa lată.

— Te doare-n fund, Ming, nu?

— Îmi pare rău că aşa credeţi, domnule.

— Nu, deloc, replică el. Altminteri loialitatea pentru mine ar depăşi-o pe cea pentru Seve.

— Sunteţi căpitanul meu, domnule.

Căpitanul Kline oftă:

— la loc.

Îşi puse deoparte ochelarii şi o cercetă cu privirile.

— Acum ai amabilitatea să-mi spui ce dracu’ ai făcut încât să ajung să primesc un telefon de la Washington?

— Nu înţeleg, domnule.

— De ce insişti? rostise el, referindu-se la investigaţia ei. Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus Gabie este un erou de război.

— Este motivul pentru care aţi primit telefonul de la Washington?

Se gândea la cele afirmate de Jaegger, că, dacă Gabie mai făcea parte din CIA, va fi protejat.

— Pe acolo au o mare grijă pentru imaginea veteranilor

din Vietnam. Au cheltuit o groază de timp şi bani ca să lămurească lucrurile, să schimbe percepţia publicului. Este un mandat moştenit de pe vremea lui Reagan şi nu vor să se ivească nici o problemă.

— Nu ştiam că o să creez probleme, domnule.

Căpitanul îi aruncă o privire piezişă:

— Uneori am sentimentul că-ţi baţi joc de mine cu tonul tău.

— Absolut greşit, domnule.

Căpitanul se rezemă pe spate, cu mâinile pe ceafă. Când vorbi, tonul i se schimbase:

— Ştii, Diana, nu ignor ce se petrece în jurul meu. Ştiu că unii poliţişti îmi zic „Emisiunea în direct de la unsprezece". Văd cât de departe am ajuns şi-i roade că am fost ales să vorbesc în numele Departamentului de Poliţie. Dar nu cred că realizează ce fac eu pentru ei. Contrar opiniei generale, servesc aici un scop legitim.

Diana nu răspunse. Se întreba ce telefon primise.

— Ai vesti de la Seve? se interesă el brusc.

— Da, făcu Diana şi regretă imediat.

Iată ce voia de fapt. S-o manevreze, iată ce obţinuse fiindcă-şi lăsa mintea să vagabondeze.

— Este în permisie, Ming. Cred că am fost destul de explicit, rosti căpitanul Kline, punându-şi ochelarii. Presupun că at suficient de lucru în cadrul serviciului ca să-ţi ocupi timpul. Dacă ţi se pare insuficient, voi fi fericit să mai adaug ceva.

— Na va fi necesar, domnule, răspunse ca, ridicându-se de pe scaunul fierbinte.

În faţa uşii cu glasvand a biroului se opri:

— Domnule?

— Ce este?

— De unde aţi primit telefonul?

— Morton Saunders de la Departamentul de Stat.

— Departamentul de Stat? Nu CIA?

— Vrei să mă verifici?

— Nu, domnule, replică ca, pe punctul să iasă pe uşă.

Trebuia să ia imediat legătura cu Seve.

— Mulţumesc, adăugă Diana.

— Ming, o chemă în ultimul moment vocea căpitanului. Dacă nu-i eşti în primul rând loială lui Seve Guarda, de ce nu-mi spui *mie* „şefule”?

— Pune-le laolaltă.

O cameră iluminată de raze de lumină filtrate prin storurile de bambus. Afară, dincolo de Sena, Şcoala Militară şi parcul Champ de Mars.

— Ce se va întâmpla când piesele se vor potrivi împreună? Mă întreb, vor tuna şi vor fulgera?

Monsieur Mabuse se aplecă peste biroul lui Milhaud, apăsând cu degetele sale puternice, metal pe metal.

— N-am văzut niciodată cele trei săbii laolaltă, rosti Milhaud.

Poate că Terry Haye şi Mun sunt singurii care le-au văzut, făcu monsieur Mabuse.

— Cred. Această nepreţuită operă de artă era îngropată chiar sub nasul meu. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost atât de enervant.

Monsieur Mabuse îşi înălţă capul:

— De ce te-ai enervat? Acum aveţi *Prey Dauw.*

„Dar nu pentru multă vreme”, gândi Milhaud, „Dacă Magicianul reuşeşte. Trebuie să-l trişez, aşa cum m-a trişat şi el odată”. Geniul Magicianului, ştia, consta în folosirea talentelor celor din jurul său. Milhaud ştia că a fost întrecut la Angkor de Terry Haye. Cu câţiva ani în urmă, a realizat că acel moment a însemnat declinul puterii sale.

Pe vremuri, a fost puternic precum Alexandru. Influenta lui cuprindea Asia de Sud-Est, din Burma până-n Vietnam. I-a educat pe khmeri după cum a crezut de cuviinţă, manipulându-le învăţătura aşa cum ar fi făcut un părinte obsedat, pentru a crea în progenitura sa imaginea pe care şi-a închipuit-o.

Apoi au venit americanii cu aroganţa şi bogăţiile lor. Milhaud bănuia că nu exista un american pe faţa pământului care să nu fi pus semnul de egalitate, ca un adolescent, între bani şi putere. Era secretul Americii, forţa şi mândria sa nesăbuită. Era tânără, nechibzuită. Nu fusese încă umilită, ca Franţa, sub cizma invadatorilor.

În ciuda situaţiei în care se afla recent, nu era ca în Vietnam şi Cambodgia o oglindă a propriului ei suflet stricat, ci mai degrabă o lecţie demonstrativă în care câţiva oameni, prin zelul lor şi-au depăşit autoritatea. Dar au încălcat oare legea? America era încă nedecisă în această privinţă.

Asemeni Imperiului Roman, America era oarbă la putreziciunea care se întindea sub faţada decadentă a culturii sale. Mirosul pestilenţial al decadenţei era ca un cimitir.

Lui Milhaud i se părea nedrept, pe când îl privea pe monsieur Mabuse potrivind laolaltă cele trei săbii, că, timp de atâţia ani, a fost înlănţuit de americani ca de o roată. Nu fusese decât cel mai important pion, chiar dacă nu de bună voie. Ei au dat ordinele iar el, cerşind şi înrobii, le-a ascultat.

Acum, când se eliberase, acum, când era în stare să-i manipuleze aşa cum i-au manipulat ei atâta vreme, putea să-şi privească trecutul şi să-l înţeleagă aşa cum era. Dar, ciudat, libertatea lui proaspăt regăsită nu-i ştergea amărăciunea din privire. Mai mult, faptul că-şi pricepuse complet sclavia – revelaţia care venise asupra lui ca o epifanie, aşa cum i s-a întâmplat Sfântului Pavel, orbit de lumina albă a Domnului pe un drum prăfuit de ţară – îl înfuria şi mai tare. Acum înţelegea că această furie, adunată în jurul miezului acru al sclaviei, îi va conferi energia de care avea nevoie. Va face din ea steaua călăuzitoare a viitoarelor sale acţiuni.

Nu se putea stăpâni să nu se întrebe dacă această furie va fi suficientă pentru a-şi înfrânge frica de Magician. Îl cunoştea pe Virgil cu mult mai bine decât ar fi reuşit vreodată domnul Lograzie. Dar nu vedea în asta vreun avantaj. Dimpotrivă; deoarece ştia de ce era în stare Magicianul, teroarea se întindea în el ca focul în paie.

Excesele şi ironia erau două elemente la care trebuia să se aştepte din partea lui Virgil şi care erau introduse în toate planurile lui. Era un geniu pervers. Nu atât inteligenţa, cât mai ales salturile dezordonate ale raţionamentelor sale, sfidând ordinea şi logica, îl făceau atât de periculos. Dacă ar fi fost doar imoral – aşa cum credea Milhaud că a fost Terry

Haye – ar fi fost destul de rău. Dar Magicianul era mai mult. Era întruchiparea Haosului.

Milhaud se gândi la Morphee, singură în patul ei negru. Realiza pentru prima oară cât de inteligent îşi construise ea propria ei uitare, supravieţuind la orice, într-un loc deasupra durerii şi fricii, chiar deasupra timpului. O clipă, îi invidie bastionul clădit de introvertirea ei persistentă. Se proteja chiar şi de haosul pe care-l reprezenta Virgil.

Apoi îi văzu lumea aşa cum era în realitate şi înţelese, cu melancolie, că nu făcuse decât să schimbe o închisoare cu alta.

Cum îi ura pe americani! Erau ca leproşii, fii perverşi ai lui Midas, care alterau tot ce atingeau cu promisiunea aurului nelimitat. Mai întâi arabii, apoi germanii şi japonezii, copleşiţi de inflaţie, au rivalizat cu americanii.

Filosofia lor era anatemizată de el; pentru el, adevărata libertate era sinonimă cu egalitatea. Spiritul călăuzitor al Revoluţiei Franceze trăia prin el, deşi era fie ridiculizat ori – şi mai rău! – uitat de către concetăţenii săi.

Purtat pe aripile vântului schimbării a eşuat, împreună cu restul umanităţii, pe acest ţărm sterp. Unica speranţă a umanităţii stătea acum în Le Giron, Societatea Reîntoarcerii în Sânul Bisericii. Numai bisturiul iute, necruţător, putea împiedica răul să se răspândească pe tot globul pământesc. În curând Franţa, aşa cum se petrecuse demult şi cu Indochina, va fi golită de bogăţiile sale de către jefuitori prea lacomi ca să-şi dea seama de natura acţiunilor lor.

Monsieur Mabuse, care aproape terminase ce avea de făcut, ezita totuşi. Chiar dacă *Prey Dauw* nu făcea parte din cultura lui, îi cunoştea legenda în profunzime. De multe ori şi-a bătut joc de puterea ei, simţindu-se mulţumit şi superior acelor primitivi care credeau în suveranitatea ei.

Şi totuşi, acum, când avea toate cele trei lame, acum, când era pe cale să le transforme într-una singură, în adevărata *Prey Dauw,* simţea un frison de avertizare. Degetele sale manevrau acele de fildeş chiar pe sub lamele de jad, când dintr-o dată se simţi umflat şi greoi şi fu pe punctul să scape talismanul.

Milhaud, aflat în întuneric de cealaltă parte a biroului cu

degetele încrucişate şi pierdut în gânduri, nu observă. Pentru *Prey Dauw* nu era decât o unealtă pentru atingerea unui ţel. Ce idei putea să aibă despre secolele de putere din jurul lor!

„Opreşte-te”! se admonesta monsieur Mabuse. Milhaud are dreptate. Aici nu se află nimic în afara unei săbii cu trei lame, pe care-o ţine în ambele mâini. Puterea i-o conferă credinţa oamenilor, nimic altceva.

Şi totuşi…

— E gata, rosti monsieur Mabuse din semiobscuritate.

Se ridică având sabia cu trei lame în ambele mâini.

Prey Dauw, murmură Milhaud.

Monsieur Mabuse se scufunda în umbră. Simţea cum întunericul se întindea asupra lui ca începutul unei eclipse. Se agaţă de mânerul săbiei Prey Dauw cu o forţă aproape supranaturală, născută din disperare şi gândul: „Ce mi se întâmplă?”

Îi era frig şi auzea în minte ţipetele morţii. Acum trăia având permanent răsuflarea lor în faţă. În curând li se va alătura, când misiunea sa va lua sfârşit. Dar nu-şi imagina prin ce ritual de purificare.

Spiritul său era întunecat de rânjetul păcatului. Inevitabilul produs al arderii sale interioare i se părea cenuşiu, nu era o curăţare, ci o dorinţă atât de puternică, încât putea fi numită voluptate.

Pe obraz îi trecu un vânt îngheţat, ca dosul mâinii unui cadavru. Camera în care stăteau nu se schimbase. Sau se schimbase? Dintr-o dată, monsieur Mabuse avu senzaţia ameţitoare că pereţii se umflă în afară şi pleznesc, se dezintegrează în întunericul infinit nu al spaţiului, ci al timpului. Spiritul său ceresc, alungindu-se până lu dimensiunile unui râu infinit.

Se uită pe suprafaţa ca o oglindă întunecată a talismanului *Prey Dauw* şi văzu, în fine, obiectul pe care-l râvnea şi care-i acorda uitarea, aşteptându-l răbdător ca o călugăriţă în rugăciune.

Mintea sa îl şterse de mult din memorie. Dar puterea talismanului era atât de mare, încât îi extrăgea uitarea din închisoarea ei, ca pe un strigăt îndurerat dintr-un gâtlej

mut.

Numele ci era Luong…

…Legătura dintre sex şi moarte s-a făcut în mintea, domnului Mabuse când, o vreme după ce unitatea SLAM s-a întors de la Angkor, a revenit acasă la el, în nord.

Luni întregi abia dacă s-a gândit la căminul lui. Îi fusese teamă să-l revadă, însă era ca un magnet, un fel de piatră a cărei greutate o simţea înlăuntrul său şi a ştiut că nu va reuşi să şi găsească somnul până ce n-o va face. Acum îşi dădea seama de ce *d*evastarea era completă. Nu mai rămăsese nimic din sat. Aproape o sută de săteni fuseseră ucişi de atacul unui elicopter american, nemaivorbind de cei care se aflau dincolo de lumea asta, într-o perioadă temporară de graţie, ferită de opiu.

Monsieur Mabuse ajunge lângă grămada de praf. Se plimbă printre resturile carbonizate ca un vas pierdut pe mare. Vrea să-şi amintească, dar raidul elicopterului parcă i-a distrus trecutul când a şters satul de pe faţa pământului. Revenind înapoi în timp cu gândul la perioada petrecută aici, n-a întâlnit decât un vid inform în care nu putea să introducă nici o idee sau imagine.

— Trangh?

A apărut un bătrân. Deja s-a hotărât să-şi facă drum printre grămezile de pietre şi cenuşă, ca şi cum l-ar fi acceptat drept modul său de viaţă.

— Trangh, tu eşti, rosti bătrânul, uitându-se la chipul domnului Mabuse. Eu sunt, Van Noe. Nu-ţi mai aminteşti de mine, de pe vremuri? N-am mai rămas decât fata mea şi cu mine. Toţi ceilalţi au murit sau sunt pe moarte.

Şocat, monsieur Mabuse aprobă:

— Îmi aduc aminte de tine.

Este mai rău decât un coşmar adus la viaţă. Nu îşi doreşte decât să se întoarcă şi să fugă cât poate de repede din acest ocean al morţii. Dar mâna bătrânului îl agaţă iute:

— E bine că te-ai întors, spune el. E bine să fie aici un fiu al satului, când nici un altul nu va mai vedea lumina zilei.

Îl conduce pe monsieur Mabuse la un adăpost făcut din resturi în faţa căruia arde un foc, întreţinut de o femeie pe care monsieur Mabuse nu o recunoaşte.

— Fiica mea, Luong, i-o prezintă Van Noe. Tânăra face o plecăciune, ascunzându-şi privirea. Este de-a dreptul frumoasă. Are un chip cu trăsături puternic conturate, limpezi şi ochi profunzi în care se oglindeşte misterul inteligenţei.

— Probabil că ţi-e foame, Trangh. Dă-ne voie să te hrănim. Poţi să-mi povesteşti care-a fost soarta ta, după care o să ne culcăm.

Tot timpul cinei sărace, Van Noe l-a întrebat despre faptele sale din război, alături de americani. Cu coada ochiului, monsieur Mabuse observă că Luong se uită la el dar, ori de câte ori îşi întoarce privirile în direcţia ei, ochii ei sunt deja aplecaţi în bolul de lemn din poală.

Bătrânul şi fiica lui mănâncă puţin. Toate pateticele lor provizii de hrană sunt pentru oaspete. Monsieur Mabuse nu are poftă de mâncare, dar ar fi aproape o insultă să refuze mâncarea sau să lase vreo fărâmitură. Mănâncă tot, fără sa simtă vreun gust.

— Eşti un mare erou, Trangh, spune bătrânul. Faptul să te-ai întors într-un loc unde nu mai este nimic este o măsură a măreţiei tale. Ne onorezi cu prezenţa ta aici.

Monsieur Mabuse este stânjenit de laudele lui Van Nune:

— Nu merit asemenea cuvinte şi atâta ospitalitate, răspunde vorbind cât se poate de serios.

Van Noe surâde larg, iar dinţii săi galbeni strălucesc la lumina focului:

— Prostii. Este complet nepotrivit. Te asigur că în vremurile vechi ai fi fost ospătat cu o mulţime de mâncare.

Oftează:

— Atunci aveam generozitatea pământului şi *obhidhanna*, învăţăturile lui Buddha, ne hrăneau.

Capul i se înclină, iar monsieur Mabuse nu îşi dă seama clacă în semn de oboseală sau de acceptare.

— Apoi au venit comuniştii, cu ideile lor de moarte şi distrugere, continuă el. Fără Dumnezeu, fără familie, fără speranţă.

Van Noe scutură din cap:

— Preoţii s-au cutremurat când i-au văzui pe comunişti. Fiara vine din sud, iar Buddha şi-a întors faţa. Catolicii, care

predicau lumea lui Iisus, au murit demult, dar cred că ştii astea, Trangh. Fiara este necruţătoare. Ne ia totul şi nu ne dă în schimb nimic.

Ochii i se măresc în lumina focului, iar în ei licăresc lacrimile.

— Pentru cei tineri este mai rău. Măcar eu îmi aduc aminte de învăţăturile mele. Buddha rămâne în inima mea. Dar copiii n-au avut încă timpul să înveţe. Acum absorb otrava fiarei şi se preschimbă ei înşişi în fiare. Acum ura este singurul nostru bun, Trangh. O să ne ajuţi?

Monsieur Mabuse contemplă focul. Are senzaţia că limba l-a prins rădăcini în gură şi rămâne multă vreme mut.

Bătrânul spune:

— Am făcut o greşeală de neiertat. Te rog să-mi accepţi scuzele. Ai făcut mai mult decât douăzeci de oameni laolaltă ca să ne ajuţi.

Priveşte spre fiica lui:

— Luong o să-ţi ofere toi ce-ţi doreşti. N-ai decât să ceri. Va sta cu tine la noapte.

— Nu este necesar.

— Un erou ca tine poată să doarmă singur? Vrei să mă faci de ruşine?

Când termină de mâncat este deja întuneric. Van Noe moţăie deja. În apropiere au fost aprinse focurile, ca pe o câmpie vastă şi pustie. O privelişte sinistră.

Monsieur Mabuse nu s-a simţit niciodată mai singur. Izolarea sa îi strânge inima în îmbrăţişarea ei de gheaţă. „Măcar dacă aş reuşi să-mi amintesc”, gândeşte el, „cum era înainte să vină comuniştii. Dar mintea mi-e goală. De parcă aş fi fost născut atunci când, cum spunea Van Noe, mergeau spre sud.”

Ce era Iisus, sau chiar Buddha, pentru el? Numai cuvinte, demne de dispreţ şi golite de semnificaţie. Bătrânul ar fi putut fi un marţian care îmbrăţişase o filosofie străină domnului Mabuse. Credinţa este un cuvânt pe care nu poate nici măcar să-l pronunţe.

Vede lumina focului jucând pe obrajii lui Luong. Fără nici o vorbă, se ridică şi îl duce în coliba din resturi. Este construită din jachete de uniforme americane, cutii de

tinichea, tăiate şi aplatizate şi chiar o bucată de piele de animal, neagră şi mirosind a tăbăcire incompletă.

Monsieur Mabuse nu a mai fost cu o femeie cu mult dinaintea misiunii din Angkor. Mintea sa, strâns legată de propria-i disperare, nu-şi mai aminteşte ce să facă. Dar trupul îşi aduce aminte.

Părul bogat al lui Luong îl acoperă ca o pânză de mătase. Degetele ei îndemânatice îi descheie hainele, iar vârfurile lor mângâie trupul.

Când este gol, ea se dezbracă într-un mod pe care el îl găseşte foarte excitant în inocenţa sa. Se uită cu o expresie. Stupefiată la erecţia lui, în timp ce Luong o învăluie cu palmele şi îl trage pe rogojina aspră de paie unde stă culcată. Ea îl cuprinde cu o asemenea minunată dulceaţă, încât abia mai poate respira.

Coapsele ei se deschid în întuneric, iar pântecul ei micuţ i se răsuceşte spre interior, cu şoldurile arcuite înapoi într-o invitaţie clară. Sânii ei mici, cu vârfurile ridicate sunt împinşi în gura lui, mişcarea lor erotică îi zdrobeşte buzele să se deschidă şi să le prindă, unul câte unul, aşa cum făcuse ea mai înainte cu el.

Răsuflarea ci fierbinte pe obrazul lui, pielea ei întunecată, e a mătasea, care în lumina tremurătoare a focului vălureşte şi îl atrage ca electricitatea, căldura ei pe care i-o transmite ca o febră şi, în cele din urmă, frăgezimea înrourată a trupului ei îi smulg un geamăt inconştient.

Îmbrăţişarea lor este intensă, din cauza emoţiilor stăpânite. Monsieur Mabuse crede că bătrânul Van Noe vrea ca fata lui să poarte fiul unui erou. Îl răsplăteşte cu prea puţin, are impresia. Şi, pentru moment, este cu adevărat fericit, conştient de ceea ce face. Nu i s-a mai întâmplat niciodată să facă pe cineva fericit. Încântat de eficienţa trudei sale, da. Dar fericire este complet o altă problemă.

Apoi, când se apropie de orgasm, simte degetele lui Luong agăţându-se de umerii lui. Ochii i se deschid clipind şi se uită într-ai ei. Privirea lor încărcată de ură îl face să simtă un gust amar în gură.

Atunci vede şi lama cuţitului şi sclipirea mişcării lui rapide. Dar nu poate crede că se întâmplă cu adevărat.

Gândeşte că trebuie să fie un vis.

Apoi ea se arcuieşte lângă el, cu faţa convulsionându-se în beatitudinea durerii. Simte ceva umed care-i alunecă de-a lungul pântecului, încălzindu-i bărbăţia. Se rostogoleşte de pe ea şi zăreşte lama înfiptă până la mâner în ea.

Pumnul ei apucă mânerul. Monsieur Mabuse ştie că, după ce scoate lama, va sângera până la moarte în câteva secunde.

O priveşte în faţă. Ochii ei sunt limpezi şi lucizi şi, într-o clipă, el înţelege ce-a făcut. Expresia ei de dispreţ vorbeşte de la sine.

— Am aflat despre tine, şopteşte ea. Cine eşti de fapt şi ce-ai făcut.

El realizează brusc faptul că ea nu este asemeni naivului său tată, care crede în legenda înşelătoare a eroului. Ea cunoaşte adevărul.

— Cum?

În vocea lui se simte neîncrederea.

— Am întâlnit un om care, ca Buddha, ştie totul despre tine.

Luong râde:

— Acum o să visezi asta, nu-i aşa?

— Aş fi preferat să înfigi cuţitul în mine, spune monsieur Mabuse.

Ea surâde:

— Ştiu.

Şi atunci înţelege el natura dispreţului ei, măsura triumfului ei complet. El nu merita o moarte simplă, ca aceasta. Ea doreşte ca el să trăiască având conştiinţa a ceea ce este, a ceea ce a făcut. Moartea ei este agentul.

Remarcându-i expresia feţei, surâsul lui Luong devine mai larg chiar înainte ca, adunându-şi ultimele forţe, să tragă cuţitul afară din trupul ei şi ochii să i se închidă pentru totdeauna…

— Povesteşte-mi despre mademoiselle Sirik, spuse Milhaud.

— Poftim?

Pentru o clipă, monsieur Mabuse nu poate să distingă |

vocea lui Milhaud de larma glasurilor din mintea sa. Stupefiat de viziunea emanând din *Prey Dauw,* monsieur Mabuse, rămase neclintit, zguduit, iar golul dinlăuntrul său vibrează cu un sunet sfâşietor.

— Ce-i cu ea? rosteşte o voce plină de emoţii, pe care le uitase de mult ca fiind ale sale. Ei, v-am spus, a fost un impas.

Cristopher Haye m-a ameninţat că distruge *Prey Dauw* dacă nu o eliberez pe mademoiselle Sirik. Nu glumea. Am simţit că nu am de ales. S-a dovedit la fel de isteţ ca fratele lui. De fapt, confruntarea cu el mi s-a părut stranie.

— Cum aşa?

— Era ca şi cum nu l-aş fi omorât niciodată pe Terry Haye, sau ca şi cum s-ar fi întors din moarte. L-am revăzut pe Terry Haye la fel de clar cum vă văd acum pe dumneavoastră.

— Prostii!

— Desigur, aprobă lipsit de expresie monsieur Mabuse, Pentru că talismanul *Prey Dauw* din mâinile lui îi spunea altceva. Şi, în fine, a înţeles natura puterii lui. Putea să vadă dincolo de micile probleme ale oamenilor. Era copleşit de alcătuirea cosmosului chiar când a aruncat o privire asupra propriei sale morţi. A recunoscut puterea pe care o deţinea acum, dar, în acelaşi timp şi-a dat seama că nu este pentru el. Dorinţa sa de uitare era prea puternică. După cum nu era nici pentru Terry Haye. Terry Haye, a cărui sete de putere era prea puternică.

Prey Dauw era pentru cineva care, aşa cum credeau budiştii theravedini, era curăţat de orice dorinţe şi care asemeni lui Siddhartha, era astfel gata să păşească pe un alt drum, mai înalt.

Terry Haye, pe care monsieur Mabuse nu l-a înţeles şi, făcând astfel, a ajuns să-l dispreţuiască. Terry Haye a fost cel care, după cum a aflat monsieur Mabuse de la alţii, descoperind că se infiltrase în unitatea SLAM, l-a vândut sud-vietnamezilor. A urmat apoi groapa închisorii, o degradare care-l făcea pe monsieur Mabuse să tânjească în fiecare zi după moarte.

Acum, din adâncurile memoriei sale, prin puterea *Prey*

Dauw a răzbit până la adevăr. Monsieur Mabuse a fost trădat, nu de Terry Haye, ci de Magician.

Luong i-a spus, dar nu prin cuvinte. Amintindu-şi cu atâta claritate ceea ce a luptat ani de-a rândul să uite momentul morţii lui Luong, momentul în care l-a înlănţuit în limbul lui lipsit de viaţă – şi-a amintit cele mai mici detalii ale cuţitului pe care-l folosise ea: unicul KA-BAR cu mânerul sculptat. Arma Magicianului. Monsieur Mabuse ţinea minte că Magicianul nu avea cuţitul pe parcursul misiunii lor la Angkor.

Când l-a castrat pe colonelul nord-vietnamez, Magicianul folosise cuţitul domnului Mabuse.

Acum monsieur Mabuse înţelegea totul. Pricepu că Magicianul era singurul care ştia cine este şi care iar fi putut să-i spună lui Luong adevărul despre el.

Revelaţia îl izbi cu forţa unui fulger. Se împiedică sprijinindu-se de biroul lui Milhaud cu podul palmelor, ezitând până şi acum să renunţe la *Prey Dauw.* Simţea un gol în stomac, cum nu credea că-l va mai atinge vreodată ceva. Se gândi la Kama-Mara, cel care l-a interogat cât a fost prizonier. „Ziua este noapte”, spunea Kama-Mara, „şi noaptea este zi. Când o să admiţi că negrul este alb, atunci o să ai dreptul să ceri.” Acum într-adevăr, ziua devenise noapte; albul, negru.

Care era puterea talismanului *Prey Dauw* asupra minţii sale când i-a arătat adevărul? Acel adevăr foarte mare pe care l-a zăvorât în sine tot acest timp, aşa cum şi-a zăvorât şi o parte a eului.

Milhaud îl privea dur:

Prostii sută la sută. Mai ales că şi Cristopher Haye va fi mort în curând. Vreau să-l ucizi.

Un lung răstimp, monsieur Mabuse nu spuse nimic. Părea cufundat în contemplarea centrului talismanului. În cele din urmă rosti, cu o voce neutră:

— Şi mademoiselle Sirik?

— Vreau s-o iei.

— Moartă sau vie?

Era o simplă întrebare, care-i provocă însă o criză de furie lui Milhaud. Alergă spre monsieur Mabuse şi lipi lamele

de jad de gâtul lui:

— Vie, animal cretin! Totul trebuie să fie definit în termenii vieţii şi morţii? Adu-mi-o, dar fă în aşa fel să pară moartă. Moartea ei. Pricepi? Înţelegi franceza?

Monsieur Mabuse aplecat peste birou, se uită impasibil la figura pe care-o ştia atât de bine şi pe care totuşi n-o cunoştea deloc. El şi acest om puteau la fel de bine să se fi născut pe planete diferite, pentru câtă înţelegere exista între ei.

Atunci monsieur Mabuse a văzut prin lentilele talismanului *Prey Dauw* că dobândise mai multă cunoaştere a unei altei fiinţe omeneşti în momentele încărcate de tensiune când a stat faţă în faţă cu Cristopher Haye în grajdul abandonat, decât în toţi anii cât l-a servit pe francez.

Şi a înţeles, în fine, de ce era atras de Cristopher Haye. Între monsieur Mabuse şi Terry exista o afacere neîncheiată. Terry Haye putea să fi murit, dar o scânteie din spiritul său trăia în fratele lui mai mic. Era motivul pentru care-l fascina într-un asemenea mod pe monsieur Mabuse.

Nu poarta către uitare, ci promisiunea liniştii pentru un spirit prea multă vreme închis în coşmarul unui purgatoriu chinuit. Moartea nihilismului. Preţiosul dar al credinţei, recâştigat.

Au ajuns la Paris la căderea nopţii. Soutane a ţinut acceleraţia la podea tot drumul şi Alfa Spider a înghiţit kilometri, unul după altul, pe şoseaua A7 înspre nord, prin Lyon şi regiunea castelelor.

Nu a adresat nici un cuvânt vreunuia dintre ei. Avea o expresie sumbră, ca şi cum s-ar fi dus la o înmormântare, iar Chris începuse să-şi facă griji pentru ea. A încercat să discute cu ea când Seve a plecat să-şi predea maşina închiriată şi, din nou, în timpul cinei, dar ea a refuzat.

Dar când Seve s-a întors după conversaţia cu Diana, a uitat proasta ei dispoziţie.

— Chris, ce poţi să-mi spui despre Marcus Gabie? Întrebă Seve, aşezându-se la masă.

Nu terminase încă de mâncat, dar părea că-şi pierduse

interesul pentru mâncare.

Chris înălţă din umeri:

— Nimic. A fost un client de-al meu.

— Ştiu. Am urmărit procesul, ca toată lumea de la circa de poliţie. Însă pe mine nu mă interesează dacă Gabie era vinovat sau inocent în cazul uciderii soţiei sale.

Le-a relatat ce descoperise Diana în Fayetteville.

— Încât se pare, încheie el, că Marcus Gabie şi Arnold Toth sunt una şi aceeaşi persoană. Era Virgil, Magicianul, misteriosul conducător al echipei fratelui meu şi a mea. Acum se pare că lucrează la CIA şi este încă activ într-o afacere. Cred că trebuie să luăm în calcul posibilitatea să fie în legătură cu Trangh.

Prin stomacul lui Chris trecu un fior rece.

Împinse farfuria în faţă:

— Deci Gabie nu m-a căutat din întâmplare.

— Cred că nu.

Lui Chris i se făcu rău:

— Ce vrea? Ce are de gând?

— Nu ştiu, mărturisi Seve. Dar am o presimţire că, dacă îl găsim pe Trangh, vom face un pas crucial înainte.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Încă mai simţi nevoia să invoci secretul profesional al relaţiei client avocat?

— Nu se pune problema de ce vreau, replică Chris. Există o etică aici.

— Spune-i asta lui Terry, dacă reuşeşti să-l învii, rosti amar Seve şi fă acelaşi lucru cu Dominic.

Chris îşi contemplă paharul cu vin. Deşi era adevărat că orice-i declarase Marcus Gabie confidenţial în legătură cu moartea soţiei sale era involuntar, existau alte conversaţii în afara subiectului pe care Chris putea cu siguranţă să le repete. Dacă ar fi de vreun folos. Rememoră totul, încercând să adune laolaltă cuvintele lui Gabie.

— Uite, eu nu ştiu ce caut, insistă Seve, dar devine din ce în ce mai limpede că dacă Gabie şi Trangh lucrează împreună, atunci Gabie a ordonat lichidarea lui Al DeCordia. Ştim deja că DeCordia şi Terry erau implicaţi într-un fel în traficul de opiu din Triunghiul De Aur. Asta-ţi spune ceva?

Poate că Gabie a lăsat să-i scape ceva. Chiar ceva mărunt, oarecum neînsemnat.

Chris, extenuat, îşi frecă ochii cu mâinile. Clătină din cap.

— Nu-mi vine nimic în minte.

Mai târziu, în camera sa de hotel, Chris se uită multă vreme la uşa închisă a sălii de baie, auzind apa cum curge, închise ochii şi se gândi la Terry şi Marcus Gabie, odată parteneri – la ce? Apoi, poate, duşmani înverşunaţi. Şi-l imagină pe Gabie aducând heroină în Statele Unite. Cum ar face-o? Prin compania lui? Era într-o afacere de import-export, acoperirea perfectă. Însă Chris, care are unele contacte cu compania tatălui său, ştia riscul enorm care trebuia asumat pentru punerea companiei într-o asemenea situaţie. Şi-a amintit de o verificare vamală într-unul din avioanele tatălui său. Ştiau să caute în locuri la care Chris nu s-ar fi gândit niciodată.

Dacă Gabie era prudent, ar fi găsit o altă cale de a aduce drogurile şi, dacă era într-adevăr deştept, ar fi găsit şi o a treia parte care să preia riscul.

Apoi Chris se ridică din pat, cu inima bătându-i şi formă numărul camerei lui Seve.

— Tocmai mi-am adus aminte de ceva, rosti el în receptor S-ar putea dovedi că nu e nimic, dar… Gabie mi s-a lăudat o dată cum şi-a încornorat prietenul. Acum mi-a venit în minte că acel prieten avea un vas de agrement care naviga pe la East Bay Bridge sau Montauk, la Long Island. Pe această cale vin multe droguri, nu-i aşa?

— Sigur că da, răspunse Seve cu o voce incitată. Cum se numea prietenul lui Gabie?

— Nu l-a menţionat. Dar vasul se numea *Monique.* După Gabie, era botezat după amanta prietenului său.

— Am priceput, replică Seve. Mulţumesc, Chris.

Când Soutane ieşi din sala de baie, stinse imediat luminile.

O simţi că intră în pat, lângă el. Avea trupul rece şi neted ca marmura.

— Soutane…

Ea se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

Tocmai voia să-i spună ce-şi amintise, dar acum se

răzgândise. Dorea să găsească o modalitate de a sparge zidul pe care-l clădise ea între ei.

— Cum se face, începu el, că n-am auzit niciodată până acum de vărul tău Mun?

— Sunt obosită. Ce-ar fi să nu vorbim?

— N-am mai discutat de când am plecat din Nisa, observă ei. Nu e foarte plăcut.

Aşteptă un minut, înainte de a urma:

— Şi nu serveşte la nimic.

— Chris, rosti ca încet, te-am pierdut deja o dată. N-aş mai suporta să se întâmple a doua oară.

— Mi-ar face plăcere, răspunse el pe acelaşi ton, să aflu ceva mai mult despre Mun.

— Mun.

Soutane se răsuci lângă el.

— Pe atunci, povesti ea cu acea voce îndepărtată pe care o folosea când vorbea despre trecut, era încă în Indochina, lucrând pentru tatăl lui. Era o sursă de certuri între părinţii mei, fără îndoială pentru ca tatăl lui Mun făcea parte din regimul lui Lon Noi. Este motivul pentru care tatăl lui Mun şi familia sa au fost omorâţi. Numele lui Mun nu era rostit niciodată acasă.

Se întoarse pe spate şi pentru că îi putea vedea licărirea Ochilor ca lumina lunii pe apă, se simţea aproape de ea.

— Mun şi cu mine am crescut împreună. Ştii, m-am născut în Indochina. Nu, cred că nu ţi-am mai spus niciodată asta. Mi-am petrecut primii opt ani de viaţă la Pnom Penh şi Bangkok.

Soutane întinse mâna şi Chris remarcă forma pe care şi-o făcuse între degetele adunate laolaltă. Îl atinse cu ea, într-un loc chiar deasupra mărului lui Adam, iar el nu mai putu să respire. Horcăi, încercând să absoarbă aerul în plămâni.

— Este doar unul din lucrurile pe care le-am învăţat de la Mun.

Se întoarse în acelaşi loc, cu ochii aţintiţi în tavan, dar în realitate privirea lor era aplecată către sine.

— Problema lui Mun – lucru pe care n-a vrut niciodată să-l afle cineva – era că nu şi-a cunoscut adevăraţii părinţi. Era orfan. Cei care l-au crescut, mătuşa şi unchiul meu, n-au

ştiut nici ci niciodată de unde venea. Pur şi simplu a apărut la uşa lor într-o zi. Acest mister al vieţii sale nu i-a ieşit vreodată din minte. Şi, într-un fel, această întrebare fără răspuns asupra originii lui i-a format personalitatea, fără măcar vreo idee a locului de unde-a pornit în viaţă, pe care-o avem cu toţii.

— Te avea pe tine, protestă Chris.

— Da. Dar eu sunt femeie şi în societatea asiatică bărbatul este cel ce contează foarte mult. Mun n-ar fi putut să-mi mărturisească lucruri pe care i le spunea lui Terry. Şi Mun este întotdeauna teribil de singur. Aşa a fost dintotdeauna. Cred că din această pricină el şi Terry erau atât de apropiaţi. Amândoi se vedeau, într-un fel, ca nişte paria. Relaţia dintre ei era atât de strânsă, încât îi servea oarecum lui Mun drept substitut al familiei. Moartea lui Terry a fost deosebit de dură pentru el.

Pentru o vreme se aşternu tăcerea. Chris era conştient de respiraţia lor, conştient de bariera care se înălţa între ei.

— Cum v-aţi pierdut din vedere, tu şi cu Mun? se interesă Chris.

— La un anumit moment, mama a stabilit că era important pentru mine să am educaţia franceză pe care o aveau ea şi tata. Dispreţuia şcolile din Indochina. În plus şi-a găsit vocaţia aici, în Franţa. Era potrivită pentru a netezi penele zburlite pe care le învolbura filosofia radicală a tatei.

Dar, în acelaşi timp, începuse să se plictisească de viaţa sedentară de aici. Viaţa în Asia este foarte diferită şi a trecut prin momente grele până s-a acomodat. Tata era departe, în Indochina, adesea pentru lungi perioade de timp. În curând, a avut o legătură cu un ministru din guvern care venise de la Paris, în vizită.

Tata a aliat şi a izbucnii un scandal îngrozitor. Pună i-a povestit despre practicile sexuale neobişnuite ale ministrului. Asta l-a pus pe gânduri. A descoperit că era bună şi pentru a afla ce secrete ascundea fiecare.

— A încurajat-o să aibă relaţii adulterine? Ce fel de bărbat era?

— Ţi-am mai spus şi înainte că tatăl meu era un om excepţional de periculos. Era radical atât în spirit, cât şi în

formă. Cred că, până la urmă, asta a ruinat căsnicia părinţilor mei. Pur şi simplu, mama nu era fanatică, aşa ca tata. Făcea ceea ce făcea de dragul faptelor. *Îi plăcea* totul în infidelitatea ei: sexul, puterea asupra altora pe care i-o aducea, gelozia prost ascunsă a tatălui meu, chiar şi faptul că, într-un fel, lucra încă pentru ceea ce credeau amândoi în mod greşit a fi libertatea Cambodgiei. Pentru ea, politica radicală a tatei era o fiară pe spinarea căreia îi plăcea să călărească. Bănuiesc că, în cele din armă, căsnicia lor a fost distrusă pentru el atunci când şi-a dai seama.

Ochii Soutanei se închiseră un moment, iar Chris şi-o închipui luptând împotriva acelei imagini dureroase.

— Ştii, sunt convins că, într-un fel, părinţii mei se iubeau. Dar ideea fixă a tatei i-a condamnat. Credinţele lui adânc înrădăcinate îl făceau de neoprit. Un mercenar, cum era mama, ar fi fost posibil de cumpărat sau deturnat. Însă nu şi tata. Era diferit. Era special.

— L-ai iubit, sau l-ai trădat? se interesă Chris, repetând întrebarea pusă odată de ea în legătură cu Terry.

— Multă vreme, răspunse ea cu o voce visătoare, tata era cel care, pentru mine, dădea un sens lumii. „Viaţa este aşa”, spunea, iar eu o vedeam prin ochii lui. Ce altceva aveam de ales? Mama m-a purtat în pântecele ei, dar nu m-a crescut.. Când ca era plecată cu tata, de mine aveau grijă o lungă succesiune de bone. Noaptea, el era cel care gonea bonele, când putea să-şi petrecu timpul cu mine, mai ales când eram bolnavă. Atunci îmi spunea poveşti despre sfinţi şi păcătoşi, despre Cristos şi Satana, aducându-mi apă ca să-mi calmeze febra.

Şi el era cel care mă pedepsea. Cu mama situaţia era complet alta. Mi-a trebuit multă vreme pentru a înţelege că a văzut imediat în mine o ameninţare. Eram mai tânără, mai exotică, deşi nu eram mai frumoasă decât ca la început, a făcut tot posibilul ca să-mi ignore prezenţa în casă. Când nu s-a mai putut, mă trata cu dispreţ.

Îi aruncă o privire lui Chris:

— Ţi-am răspuns la întrebare?

— Depinde de punctul tău de vedere.

Soutane râse:

— Al tău sau al meu?

— Eu nu am nici unul. Iar tu ai prea multe.

Chris îi cuprinse sânul.

— Chris.

El simţi că Soutane îi răspunde la mângâiere.

Ea îşi puse mâna peste a lui.

— Chiar dacă suntem la Paris, ne vom apropia într-adevăr mai mult de Trangh? făcu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să-l găsim vreodată acolo? Sper din toată inima că n-o să ajungem niciodată la el. Oh, Chris, mi-e atât de frică!

— *Tais-toi*[5], o admonestă el, acoperindu-i buzele cu ale lui. Noaptea, chiar şi cele mai serioase probleme trebuie să doarmă. Ea îl înconjură cu braţele şi, arcuindu-se, îşi lipi sânii de el. Când îi simţi atingerea, lui Chris îi trecură furnicături prin tot corpul. O muşcă de umăr, iar ca scoase un sunet din adâncul gâtului.

Îi desfăcu picioarele cu ale lui până ce ea îi înconjură şoldurile apoi o ridică pe pat. Surprinsă, ochii ei se deschiseră, iar el se văzu reflectat în suprafeţele lor convexe. Pătrunse în ea, iar Soutane se înfiora, apucându-se strâns de el.

— Chris, te iubesc!

Şoldurile ci se mişcară circular şi erau atât de apropiaţi pe cât puteau fi două fiinţe omeneşti. În noaptea pariziană, iluminaţi de oraşul care strălucea ca un candelabru dincolo de fereastră, fiecare urmărea schimbarea expresiei de pe chipul celuilalt, parcă ieşit de sub penelul unui artist care amestecase culoarea, linia şi perspectiva cu graţia divină care chema la iveală din adâncurile fiinţei căldura de un tip aparte a amintirii.

Prin noapte curgea tăcută Sena, strălucind în valuri de lumină şi purtând vapoare leneşe pline de îndrăgostiţi cu privirile aţintite unul la celălalt, plutind pe lângă Turnul Eiffel. Notre Dame şi Musce d’Orsay.

Chris lăsă să-i scape un geamăt profund ajungând în culmea extazului, iar Soutane, cu ochii zbătându-i-se închişi,

[5] Tais-toi – taci (în limba franceză, în text). (n.t.).

cuprinsă de spasme deasupra lui, murmură, istovită, prin întunericul înstelat, un cuvânt, căldura amintirii:

— Terry…

Dick Andrew nu i-a mai răspuns Dianei la telefon, ceea ce era într-adevăr bizar. L-a căutat de câteva ori şi i s-a spus că era în şedinţă, plecat din clădire sau de negăsit, în funcţie de persoana care primea apelul.

Atunci a decis că DEA era cea mai bună soluţie. Brad Wolff, directorul Operaţiunilor Maritime Estice îi era îndatorat. Wolff a fost setul lui Seve, când acesta a fost detaşat cu câţiva ani în urmă în cazul lui Peter Loong Chun, lucru pe care Diana l-a făcut din ziua când Seve s-a dus la aeroport.

Peste douăzeci şi patru de ore, Wolff i-a telefonat pentru a-i mulţumi ci personal pentru munca depusă de ea şi restul echipei lui Sexe pentru acel caz.

La Wolff s-a dus ea cu informaţia furnizată lui Seve de către Chris. Diana ştia că nu avea nici permisiunea, nici timpul pentru a căuta vasul *Monique* pe cont propriu. După avertismentul primit de la Kline. Nu era înclinată să-i ceară un serviciu.

Ziua era pe sfârşite când Brad Wolff a sunat-o. Diana era deja pe punctul de plecare şi nu era la birou când a preluat convorbirea.

— Trebuie să ne întâlnim, i-a spus Brad Wolff. Chiar acum.

Ea a reacţionat la tonul controlat, liniştit al vocii lui, întrebându-se ce s-a întâmplat. Dar era prea bine întronată pentru a se interesa la telefon. În schimb, a răspuns:

— Mi-e foame, dându-i o adresă.

S-a întâlnit la un restaurant în Chinatown, descoperit de Diana. Devenise localul favorit al lui Seve pentru că servea cele mai bune preparate oceanice şi faptul că venea acolo fără el era pentru ea o experienţă deprimantă.

Diana bănuia că făcuse o greşeală, nu pentru că se îndrăgostise de el, ci fiindcă persistase în dragostea pentru el. Ştia că el îi purta un sentiment ca oricărei alte. Persoane, dar nu credea că era suficient. Era o nebunie să iubeşti un

preot, cu atât mai mult să te măriţi cu el. Şi Seve era mai degrabă un preot decât un ofiţer de poliţie, Diana era convinsă. El şi fratele lui, Dominic, nu se deosebeau decât prin calea pe care au ales-o pentru a-şi îndeplini misiunea în viaţă.

Cum putea fi atât de dureros să iubeşti pe cineva? Se întrebă ea, zărindu-l pe Brad Wooff. Era aşezat la o masă dintr-un colţ al restaurantului aglomerat, cu faţa la intrare. Era umilitor să se dăruiască cu atâta pasiune şi să primească în schimb atât de puţin. Ar ti fost supărata pe Seve, pentru a o fi înrobit atât de necruţător, dacă nu ar fi avut inteligenţa suficientă ca să realizeze ca se înrobise ea însăşi.

— Bună, Diana, surâse Wolff, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Mă bucur să te văd. N-am mai fost aici de când am terminat, împreună cu tine şi Seve, afacerea Delloria.

Era un bărbat scund, cu tenul închis la culoare, dinamic, cu o privire pătrunzătoare. Deşi se apropia de şaizeci de ani, avea trupul neted şi musculos al unui bărbat mai tânăr cu douăzeci de ani.

Diana îşi amintea perfect urmărirea Delloria. Îl văzuse pe Brad rămânând pe poziţii, liniştit, timp de patru ore, apoi pornind într-un sprint prin care depăşise un traficant columbian de cocaină.

Wolff îi turnă ceai:

— Încă mai avem de lucru la toate rapoartele. Sunt de părere că aţi adunat o comoară, în special cu informaţiile recente despre Chun.

Chelnerul le puse pe masă meniurile apetisante, iar Wolff le înlătură cu o mişcare a mâinii, continuând:

— N-ar fi putut sosi într-un moment mai potrivit. Cea mai nouă informaţie pe care ne-aţi oferit-o face toţi banii. Tocmai am capturat cincizeci de kilograme de drog care se îndreptau spre Chinatown – pentru reţeaua lui Chun.

— Cum a ajuns în America? Prin Montauk?

— Prin East Bay Bridge, răspunse Wolff.

„Este o descoperire importantă”, se gândi Diana. De ce nu se bucura?

— Acum este anihilată, urmă el. Fusese un cuib de.....

traficanţi. Mai nou, devenise mai degrabă o resursă pentru cei proaspăt îmbogăţiţi, pentru cei ultrabogaţi, ca şi pentru cei avuţi. Oricum, am detaşat o echipă acolo timp de aproape opt luni, urmărind un vas de pescuit între Montauk şi East Bay Bridge. Nişte trăsniţi care nu păreau să posede altceva în zona capului în afară de păr.

În tot acest răstimp nu am făcut nimic. Până când ne-au parvenit informaţiile tale. Chiar înaintea zorilor au prins un vas de plăcere, numit *Monique.* Era condus de o femeie pe care-o chema la fel, nici mai mult nici mai puţin decât franţuzoaică.

— Ce-aţi scos de la ea?

— Zero, rosti Wolff, umplându-şi ceaşca.

— De ce?

El răsuflă adânc:

— Murise înainte de a putea fi interogată. Şi să nu mă întrebi ce s-a întâmplat, pentru că încă mai încerc să aflu continuă el, ascunzându-şi privirile de ale ei.

— S-a tras?

El îi răspunse cu o expresie îndurerată:

— Nu. Echipa i-a capturat intacţi.

Diana îi privi fix, încercând să analizeze implicaţiile a ceea ce aflase:

— Vrei să spui că a murit în timp ce era în custodia DEA?

Wolff clătină din cap:

— Da. La început s-a crezut că a avut un atac de cord, dai tocmai am primit raportul parchetului. A fost otrăvită. Un procedeu foarte complicat. Laboratorul a trebuit să analizeze otrava de câteva ori pentru a fi sigur de ce se întâmplase.

— Otrăvită de cine, de unul din oamenii tăi?

În fine, Wolff o privi:

— Nu mă întreba. Se petrece ceva. Ceva rău. Şi nu ştiu despre ce e vorba.

Diana îşi plimbă degetele prin păr:

— Poate că nu este momentul potrivit să-ţi cer să-mi faci un serviciu.

— Dă-i drumul, replică el. Îţi sunt foarte îndatorat. Ţi-am zis că informaţia pe care ne-ai dat-o era o adevărată

comoară, clar n-am intrat în detalii. Îţi aduci aminte de Societatea de Binefacere pentru Asia de Est, care-şi avea birourile în clădirea de pe Doyers Street unde a fost atacat Seve?

Diana aprobă cu un gest al capului.

Ei bine, este o corporaţie pusă pe picioare de Al DeCordia. Era un avocat cu o practică îndelungată, specializata în finanţe internaţionale. Reiese că avea un geniu deosebit în cunoaşterea – şi uneori ocolirea – legilor internaţionale de import-export. Era în stare să-ţi aducă orice produs doreai, de la început până la sfârşit, cel mai rapid, cu cele mai reduse cheltuieli şi cu cel mai scăzut număr de persoane. S-a descoperit că DeCordia a pus bazele Societăţii de Binefacere pentru Asia de Est ca o companie fantomă. Concesiona totul, încât nu avea un plafon fix; nu deţinea nimic în întregime, aşadar nu avea datorii. Investigaţia a decurs extrem de încet, dar aşa se întâmplă întotdeauna când te învârteşti în jurul unei afaceri necurate.

O invită cu un gest:

— Deci, copila mea, cere şi ţi se va da.

Diana îi povesti despre rezistenţa pe care o întâmpinase în cercetarea persoanei lui Marcus Gabie.

— Se pare că i-ai supărat pe cei de la CIA, rosti ei gânditor, când Diana sfârşi.

Nu pe cei de la CIA, îl corectă ea. Departamentul de Stat.

— Oh, dar cine crezi că oferă informaţii departamentului? Morton Saunders era legătura Departamentului de Stat cu CIA.

— Şi Dick de *ce* nu mi-a răspuns la telefon?

— Dick. Andrew este un soldat în tranşee, răspunse Wolff.

I s-a ordonat să stea deoparte. Este în mod evident calea de a li înlăturat; în breasla lui.

— Poţi să mă ajuţi? Trebuie să-ţi spun că Gabie face parte din CIA şi este activ, cu A mare.

Wolff îşi păstră aceeaşi expresie gânditoare a feţei:

— S-ar putea să ne ajutăm unui pe altul. Chiar înainte ca Monique să moară, am avut un presentiment că nu era

vasul ei. Adică era înregistrat pe numele ei, sigur şi avea un brevet de căpitan. Dar am mirosit că ceva nu era în ordine.

— În mod sigur, era implicat un bărbat. Prietenul lui Gabie. Crezi că a fost o cursă?

Wolff clătină din cap:

— Nu cred. Mai degrabă o acoperire. Dar după ce i s-a întâmplat lui Monique, chiar la mine în mustărie, ezit să continui investigaţia cu personalul echipei mele. Pentru că, dacă ucigaşul ei nu era o afacere internă, înseamnă că eu sunt chinez ca şi tine.

Luă meniul şi îi parcurse:

— Nu-i aşa că aici crabii sunt extraordinari?

— Îţi mai aduci aminte, replică ea. Să nu mai vorbim despre bibanul de mare şi de caracatiţa prăjită.

— S-a făcut, rosti el, punând jos meniul. Ce-ar fi să-i dau un telefon lui Joe, să văd dacă nu-ţi poate acorda căpitanul tău o permisie?

O privi, continuând:

— Tu lucrezi pentru mine în cazul ăsta, iar eu ţi-l urmăresc pe Gabie, cu resursele departamentului meu. Ce zici?

Diana se gândi la lungul şir de evenimente: la Peter Loong Chun, la traficul de heroină, în misteriosul ucigaş vietnamez al lui Seve, la trupul decapitat al lui DeCordia, la capul lui Dominic aruncai în tufişul din spatele sacristiei şi la implicaţiile adiacente în dosarul atacului Alix Layne-Christopher Haye, adus de Billy Mace.

— Am o problemă serioasă, i-a spus Wolff.

Nu-şi închipuia că se află nici măcar la jumătatea drumului. Dar simţea că se apropie de miezul problemei.

— Comandăm un Tsing Tsao, rosti ea, având senzaţia că este mai fericită şi mai liberă decât fusese de la confruntarea ci cu Seve la spital şi să-i dăm drumul.

Mun se afla pe munte, împreună cu Ma Varada şt Mogok. În faţa lor era o junglă atât de deasă, încât până şi umbrele erau verzi.

— Îl vrei pe Virgil pentru că are planuri în Shan, i-a spus Mun generalului Kiu, iar eu îl vreau pentru că a ordonat

moartea lui Terry.

Dar s-a întrebat, în timp ce stabileau înţelegerea, dacă într-adevăr aceasta era situaţia.

— Ma Varada este cheia, a continuat el. Lucrează pentru Virgil. Dar dacă jucăm cum trebuie, dacă este convinsă că am salvat-o, pot să-i schimb gândurile. În mod sigur, o folosirii mai bine aşa decât ca exemplu pentru potenţialii spioni.

Generalul Kiu i-a permis lui Mun s-o elibereze pe Ma Varada. Restul după-amiezii lui Mun a fost petrecută pentru a-i hrăni femeii atât mintea, cât şi stomacul.

Generalul Kiu a insistat ea Mun să-l ia pe Mogok ca ghid, până ce iese din Shan. Nu dorea să-şi implice nici un soldat de-al său, din moment ce echipa lor de trei inşi era mai bătătoare la ochi decât ar fi socotit el înţelept.

— Graniţele sunt deja pline cu oamenii amiralului Jumbo, i-a atras atenţia lui Mun, chiar înainte ca acesta să părăsească tabăra. Pactul lui cu diavolul l-a scos din letargie.

Mun, înarmat cu un Kalaşnikov, geamăn cu cel purtat de Mogok, a luat-o de mână pe Ma Varada şi a pătruns în desişuri.

În jungla ce se înălţa într-un acoperământ triplu deasupra lor era umed. Deja, de când coborâseră de pe platoul cel mai înalt unde-şi aşezaseră taberele căpeteniile războinice, temperatura urcase cu mai mult de treizeci de grade.

Mun reflectă la generalul Kiu şi gândi că, poate, nu-l înţelesese aşa cum se cuvine. Cu abilitatea lui de a preschimba o retorică umflată în afirmaţii logice, ar fi fost în clementul său ca misionar. Oricum, era mulţumit cu demagogia lui. Asta pentru că în ceea ce privea prozelitismul, cei doi erau identici.

Odată ieşit din platoul Shan, era absurd să-şi închipuie că Shan era Eden-ul sau Shangri, în afara cazului că-şi imagina acele tărâmuri asemănătoare regatelor feudale fantastic de bogate, conduse de despoţi cruzi, morţi de foame. Şi totuşi, Mun era nevoit să recunoască faptul că generalul Kiu făcuse credibilă această absurditate.

Era el oare cu ceva mai bun – sau mai rău – decât

amiralul Jumbo? Poate, dacă, aşa cum arăta evidenţa, amiralul Jumbo perfectase o afacere cu Magicianul. Dar explicaţia fusese în întregime a generalului Kiu. Iar Mun nu avea încredere. Mai ales, nu avea încredere în mărinimia generalului Kiu, care-i lăsase să plece pe el şi Ma Varada.

Parcă pentru a mări îngrijorarea lui Mun, Mogok l-a bătu; pe spate şi i-a spus:

— Am fost urmăriţi.

Mun îşi răsuci capul, dar nu reuşi să vadă nimic prin labirintul de copaci, liane şi tufişuri:

— Cine sunt?

— Soldaţi, replică Mogok. Dar nu pot să-ţi spun dacă sunt ai generalului Kiu sau ai amiralului Jumbo.

Scufundaţi sub cupola enormei catedrale a junglei, erau doar nişte insecte, resturi purtate de valurile unei mări infinite. Amenințarea, nevăzută şi neauzită, pândea în spatele fiecărui trunchi decojit de copac, al fiecărei liane pline de insecte.

Oare, printr-un spion, amiralul Jumbo a descoperit. Ce erau pe cale să facă Mun şi Mogok? Ori generalul Kiu l-a minţit tot timpul şi acum ordonase executarea lor?

Şi-au grăbit pasul, ceea ce era destul de dificil, din cauza desimii frunzişului. Acum Mun putea să audă sunetele distincte ale urmăritorilor, răsunând prin pădure. Zări frica întipărită pe chipul lui Ma Varada şi o împinse cu spatele la Shan.

Ea se împiedică de o rădăcină, arcuindu-se deasupra pământului ca degetul încovoiat al unui bătrân. Plictisit, Mun se aplecă pentru a o trage în sus şi în acel moment începură focurile de armă. Mai târziu s-a gândii că, poate, neîndemânarea lui Ma Varada i-a salvat viaţa. Coaja copacului din apropiere, unde stătuse înainte, fu spulberată de gloanţele care o loviră.

Întins cu toiul pe jos, deasupra trupului lui Ma Varada, Mun îşi răsuci capul suficient ca să-l vadă pe Mogok chiar în spatele lor. Era ghemuit şi trăgea focuri scurte în frunzişul înşelător al junglei.

Le făcu un semn cu mâna, urmându-i. În timp ce trăgea metodic în zona din spatele lor. Se îndreptau către un pâlc

deosebit de des de arbori, unde aerul părea că rămâne prins în spaţiile dintre ci, ca apa.

Spre groaza lor, focurile de armă se înteţiseră. Mogok se întoarse şi se ghemui sub un pâlc de ferigi care-i ajungeau până deasupra capului. Se deplasă, ca să tragă mai bine, ţinti. Apoi fu azvârlit într-o parte de focurile intense care-i ocheau capul şi torsul.

O împinse pe Ma Varada pe jos, pe pământul junglei care mustea şi se îndreptă în zigzag către locul unde zăcea întins trupul lui Mogok. Aşteptă, pândind cel mai slab sunet. Îl văzuseră? Mai era şi acum în câmpul lor vizual? Ştia că nu trebuie să-i pese de asemenea probleme. Fără arma lui Mogok, ar fi fost oricum morţi.

Prudent, întinse mâna şi trase arma AK-47 spre el. Când o avu, se înapoie la Ma Varada şi o târî de picioare, apoi ieşi din tufişul des.

Arma care-i fusese dată se dovedise a fi nefolositoare. *Karma.* Sau fusese stricată deliberat, pentru a-i face executarea mai uşoară?

Nu avea acum vreme să dezlege enigma. Frunzele şi vârfurile ramurilor îi atingeau figura, pe când fugea prin junglă. Putea. Să audă gâfâitul lui Ma Varada în urechi.

O apucă; pe o cărare în zig-zag, care se deschidea în faţa tor, simţind din când în când câte un zgomot prin frunzişul din spatele lor. Apoi începu să audă zgomote în cealaltă parte şi pricepu că soldaţii îi prindeau în cursă, ca într-o plasă care se strângea din ce în ce mai mult.

„Nici o mirare că era atâta zgomot în spate!” gândi Mun. Aceşti soldaţi sunt cei care-i hăituiau, aveau datoria să împingă prada în faţă, pentru a fi culeşi de adevăraţii vânători. Cu acest gând Mun înţelese planul lor. Spunându-şi: „Nici un pas înainte nu este inutil”, cum scrisese Sun Tzu, porni să-i aducă înapoi de unde veniseră.

— Ce faci? şopti Ma Varada.

Avea figura zgâriată şi chinuită. Evident, era îngrozită.

— Taci, îi spuse el. Dacă nu vrei să mori, urmează-mă în tăcere şi fă ce-ţi zic, fără să-mi pui întrebări.

Acum folosea, pentru a se orienta, sunetele hăitaşilor. Îşi verifică Kalashnikov-ul: avea suficientă muniţie.

— Sunt atât de aproape!

Mun îi ignoră vocea tremurătoare care îi răsună în ureche, se lipi de copaci, pe rând, până îl zări pe primul dintre hăitaşi. Apoi o împinse pe Ma Varada jos, lângă un trunchi gros de copac, înainte de a se aşeza şi el într-o poziţie bună, în spatele unui trunchi de copac scorburos.

Când ajunse în poziţia ideală faţă de soldat, apăsă pe trăgaci şi-l doborî. Imediat, se ridică şi alergă spre o altă poziţie, pe când focul automat porni dintre vânătorii aflaţi mai jos. Ştia că nu-l văzuseră, dar răspundeau la focurile lui de armă.

Mai apărură încă doi hăitaşi şi deschise din nou focul, urmărindu-i cu satisfacţie cum cad în tufişuri. Se mişcă din nou, ascultând zgomotele produse de hăitaşi. Nu-şi dădea seama precis câţi soldaţi fuseseră desemnaţi, pentru această sarcină, dar nu-şi închipuia că un comandant ar folosi mai mult de patru sau cinci oameni din efectiv pentru o asemenea acţiune.

„Pe trei i-am doborât”, gândi şi-l zări pe al patrulea, pe care-l doborî cu un foc, în timp ce alerga încă.

Ghemuit sub o piatră ieşită în afară, Mun îşi verifică muniţia Kalashnikov-ului. Se abţinuse deliberat, dorind să le dea vânătorilor cât mai puţine indicii despre locul unde se afla.

Pândi în continuare zgomotele produse de hăitaşi şi nu mai auzi nici unul. Îi făcu semn lui Ma Varada să vină lângă el. Ar fi preferat să aştepte mai mult, dar ştia că nu-şi putea permite luxul. Imediat vânătorii îşi vor da seama ce s-a întâmplat şi vor fi pe urmele lui.

O luă de mână pe femeie şi o ascunse după o piatră. Fu întrerupt de o voce care striga:

— Staţi pe loc!

Mun începu să-şi rotească arma înspre voce:

— Opriţi-vă, sau vă pocnesc la genunchi.

Cel de-al cincilea hăitaş era foarte aproape. Rânjea, iar Mun înţelese unicul motiv pentru care nu trăsese încă: îi plăcea prea mult situaţia.

— V-aţi crezut isteţi? rosti hăitaşul. Aţi fost prea proşti.

Mun îi văzu degetul încordat pe trăgaci. Gura ţevii armei

AK-47 părea la fel de largă ca şi ţeava unei mortiere. Îşi calculă şansele de a fi capabil să ţintească şi să tragă la timp. Arma lui era greoaie şi Mun ştia că ar muri înainte să-şi poată îndrepta focul către ţintă. N-avea ce face. Îşi imagină muşcătura gloanţelor, durerea sfâşietoare, sfârşitul vieţii şi se pregăti.

— De ce v-aş omorî acum? făcu soldatul, aruncându-i o bucată scurtă de frânghie la picioarele lui Ma Varada. Leagă-l, târfă. Vreau să-i văd faţa cât timp o să mă amuz cu tine. N-am mai văzut de luni de zile un trup frumos ca al tău. Vreau să mă distrez înainte de a vă omorî pe amândoi.

Hăitaşul îşi întoarse atenţia către Mun. Îl sorbea din priviri. Apoi ochii i se deschiseră larg şi rosti ceva imposibil de înţeles. Mun remarcase mişcarea înceată din spatele lui apoi văzu mânerul cuţitului ieşind din gâtul hăitaşului şi realiză că Ma Varada îl aruncase.

Omul se împletici, bâjbâind după trăgaciul armei. Mun îi smulse arma şi trase un foc scurt, din reflex, în piept, care-l aruncă în adâncul tufişului.

Ma Varada alergă către locul unde căzuse hăitaşul, inert ca o marionetă şi, punându-şi piciorul pe pieptul lui, îşi scoase cuţitul.

— Nu-i uita arma, rosti Mun.

Pe când se înfunda în junglă, o întrebă:

— De unde ai cuţitul?

— L-am furat de la Mogok, răspunse ea. Din moment ce a murit, nu mai avea nevoie de el, în timp ce noi aveam.

— *Karma*, făcu Mun, cu o mare doză de admiraţie.

— *Karma*, se declară ea de acord, acceptându-l complimentul voalat.

Dar n-au apucat să parcurgă mai mult de cincizeci de metri când Mun a zărit cealaltă patrulă. Soldaţii l-au remarcat în acelaşi timp şi s-au năpustit în direcţia lui. A auzit în spate împuşcăturile şi a ştiut că soldaţii câştigau teren. Ştiau unde se afla, că era înarmat şi periculos. Nu-şi făcea nici o iluzie. A avut succes împotriva hăitaşilor, pentru că-i luase prin surprindere. Era pe punctul să o întrebe pe Ma Varada despre teren, când simţi o durere în umăr, ca şi cum ar fi fost lovit de o ramură. Apoi sângele păru să

izbucnească din nimic. Ma Varada ţipă, el se întoarse şi văzu sângele care-i acoperea faţa şi o latură a corpului. Fusese lovită!

Încetul cu încetul, pentru că femeia îl privea cu o expresie îngrozită, realiză că şi el fusese lovit. Privi în jos şi se văzu plin de sânge. Ameţind brusc, se împletici.

Ma Varada îşi desprinse mâna de a lui şi, pregătindu-şi arma, se întoarse împotriva urmăritorilor. Alergă printre copaci, trăgând focuri scurte şi bine ţintite.

Mun văzu cum unul, apoi alt soldat cad pe spate, împuşcaţi. Apoi îşi pierdu cunoştinţa şi privirea i se înceţoşă. Capul i se clătina înainte şi înapoi, ca al unui animal rănit şi, când se auzi chemat pe nume, ridică orbeşte arma.

Ma Varada o înlătură din cale şi-l atinse pe piept. Încet, începu să vadă mai clar.

— Poţi să te ridici? Poţi să mergi?

— Soldaţii, suflă el.

— Haide, ţi-am legat rănile, rosti ea, gemând când îşi puse braţul sub al lui. Încearcă acum. Suntem aproape în afara teritoriului lor. Aproape am ieşit din platoul Shan. Suntem aproape în siguranţă.

Din cauza efortului, Mun scrâşni din dinţi. Anestezicul natural al traumei fusese îndepărtat.

Mun îşi închise ochii. „Aproape în siguranţă”, a spus ea. Poate departe de amiralul Jumbo sau generalul Kiu. Care dintre ei l-o fi trădat? Dar nu departe de ea. Abia dacă o cunoştea. În mod sigur, nu avea încredere în ca. Totuşi, viaţa şi soarta lui depindeau în întregime de ea.

Durerea îl făcea neajutorat. Era obligat, pentru a avea o şansă de a supravieţui, să facă ce-i ordona ea. Era conştient că ar fi putut muri. Rănile lui puteau să nu fie simple şi, în aceste regiuni primitive, dacă se instala o infecţie, era un om mort.

Ştia că nu voia să moară, că, dacă sfârşitul ar fi venit acum, înainte să fi ajuns la Magician, i-ar fi părut rău. Acum se gândea mai mult la Terry decât la el însuşi. Terry reprezenta motivul pentru care s-a întors aici; Terry era motivul pentru care făcuse ceea. Ce făcuse în Shan. Fără nici o şansă de a răzbuna moartea lui Terry, Mun ştia că

viaţa lui n-ar fi avut nici un sens.

Cu aceste gânduri în minte, se agăţă din toaie puterile de Ma Varada. Avea nevoie să fie protejat de ea. *Karma* o transformase. Se dintr-o naivă într-o zeiţă. În prezenţa ei se simţea muritor şi vulnerabil. Acum ea avea putere de viaţă şi moarte asupra lui, iar Mun, pentru prima oară de când plecase din Vence, se trezi rugându-se.

Deoarece ştia de ce era în stare zeiţa. Puterea ei era paradoxală: hrănea, proteja, anihila.

Morphee stătea în faţa oglinzilor mari, pentru ca Milhaud să i poată vedea în întregime trupul sidefiu.

Din spatele ei, din pat, el rosti:

— Acum îmbracă-te încet, câte o haină, pe rând.

Ea făcu întocmai cum i se ceruse, cu mişcări delicate ale mâinilor, făcând dragoste cu trupul ei aşa cum ştia că-i place lui. Când ajunse la un anumit moment (nu durase mult), îl auzi dându-se jos din pat. O clipă mai târziu era lângă ea. Îi simţi căldura şi duritatea între picioare şi ochii i se închiseră. Îşi ridică braţele deasupra capului şi terminând, îşi apăsă palmele umede cu putere pe oglindă.

Maşinăria nou creată încălzi atmosfera camerei, ca un fumai.

— Cum este să visezi timpul? întrebă Milhaud ceva mai târziu. Ochii lui Morphee erau închişi. În această stare i se părea lui Milhaud misterioasă ca timpul.

— Eşti francez, răspunse ea. Chiar dacă ţi-aş spune, cum ar fi posibil să înţelegi?

Erau încolăciţi pe pat şi bărbatul o rostogoli pentru a-i vedea mai bine figura. Lumina o nasului picura pe draperiile de catifea. Îi atingea faţa într-un unghi care-o făcea să semene cu o *apsara,* una din dansatoarele cereşti sculptate pe faţadele străvechilor temple din Angkor.

— De ce trebuie să-mi vorbeşti, se plânse el, ca şi cum as fi copil, sau membra al unei rase inferioare?

— Dimpotrivă, replică Morphee, mângâindu-l, îţi vorbesc aşa pentru că eşti membru al unei rase *superioare.*

Milhaud se retrase, de parcă l-ar fi lovit:

— Dacă este o glumă, este una bizară.

— Dar nu-i nici o glumă. Este lecţia pe care-am învăţat-o în Indochina de la voi, francezii. Asta era talentul vostru deosebit: să ne violaţi. În timp ce ne asiguraţi de statutul nostru inferior în lume.

— În mod sigur, nu talentul *meu.*

— Nu *al tău*, în particular, dragul meu, îl linişti ea. Mă refer la poporul tău.

Milhaud se lăsă pe spate brusc, deprimat de conversaţie. Morphee se ridică într-un cot şi privi în jos, la el. Îi puse o mână pe piept, simţindu-i bătaia inimii:

— Acum te-am supărat.

— Nu tu, rosti el, înţelegând că acesta era adevărul.

Ceea ce i-a spus ea nu era chiar o revelaţie. Îşi petrecuse marea majoritate a vieţii plătind pentru păcatele comise de concetăţenii săi în Indochina. Nu, proasta lui dispoziţie se datora Magicianului. Îl îngrozea faptul că acel zeu al răzbunării era prin preajmă, că, asemeni diavolului, aflase de existenţa lui Milhaud – viaţa lui trecută – şi-l folosea pentru propriile lui scopuri malefice. Dintr-o dată Milhaud începu să se întrebe dacă nu cumva se amăgea singur. Era într-adevăr în afara influenţei CIA? Ştia că nu putea fi sigur până nu descoperea care era planul Magicianului. Numai ajuns în posesia acelui adevăr ar fi reuşit să se elibereze de fapt.

Morphee îl sărută blând, cu dragoste, pe buze:

— Ce-ţi doreşti să afli, iubitule?

Milhaud se uită pe lângă ea, în tavan, unde reflexele traficului iluminau spiralele ornamentale, operă de artă din alt secol.

— Aş vrea să-mi spui, articulă el lent, cum te-ai eliberat de trecut.

— Nu sunt sigură că sunt în stare. Mai întâi ar trebui să ştii ce înseamnă să fii asiatic.

— Să fi fost prizonier, sau sclav, vrei să spui.

Se gândea cât de mult fusese el prizonierul americanilor şi, într-un anumit sens, încă mai era. Cât îşi ura acea poziţie umilitoare!

— Ştiu cum este, afirmă el.

— Te cred, replică ea, dar te înşeli.

Iată că apare din nou acel ton atotcunoscător. Nu-l putea suporta, aşa că îi povesti totul:

— Am fost sclavul unui grup de americani. Ei au ordonat, iar eu am ascultat. Acum cred că am găsit o cale să mă eliberez de ei, dar nu sunt sigur. Mai este un american care mă mai urmăreşte încă şi care, am impresia, este ca un copoi pe urmele mele. Este singurul om de care mi-e frică.

Morphee îşi încreţi fruntea:

— O să te distrugă. Poţi să-ţi dai seama că a încercat deja.

— Ce vrei să spui? N-a încercat să-mi facă rău.

— Oh, ba da. N-ai decât să vezi cât de mult îl urăşti pentru a înţelege în ce măsură a reuşit.

El se uită la ea, gândindu-se la ce-i spusese. De ce era întotdeauna adevărul atât de dureros când este rostit? se întrebă. Şi, pentru prima oară, pricepu profunzimea puterii ei.

— Foţi să mă ajuţi, zise el. Ce am de făcut?

— Mai întâi trebuie să îndepărtezi de la tine ura, răspunse Morphee. Ura şi frica sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Când urăşti le temi de tine însuţi. Ura te face prizonier în timp. Este ca o boală care transformă minutele în ore. De îndată ce încetezi cu ura, urmează toate celelalte. Te eliberezi de timp şi de trecut.

— Faci ca totul să pară atât de simplu.

— Dă? Îmi pare rău. Este foarte greu.

Milhaud se răsuci, încât să-i poată privi trupul gol:

— Este nevoie de multă disciplină ca să nu urăşti şi să nu simţi teama.

— Da, disciplină. Dar şi emoţie, completă ea.

— Emoţie?

— Trebuie să înveţi cum să-ţi iubeşti duşmanii, *mai ales* duşmanii.

Îi prinse faţa în mâini, continuând:

— Este ce m-ai învăţat tu, dragă, când m-am îndrăgostit de tine.

— Înseamnă că am fost mai mult decât un iubit. Am fost un învăţător.

— Un învăţător şi un duşman.

Milhaud era uluit:

— Te-ai gândit la mine ca la un duşman?

Îi privi chipul şi începu să-şi dea seama. Ce prost a fost, tratând-o cu asemenea dispreţ. Nu i-a făcut lui Morphee ceea ce făcuseră concetăţenii lui cu Vietnamul şi Cambodgia? L-a posedat trupul iarăşi şi iarăşi, fără ca măcar să realizeze conştient ce făcea oricine era. O violase, ca să folosească vorba ei, asigurând-o totodată de propriul ei statut inferior.

Nu era decât o prostituată, încât, atunci când vorbea nu o asculta decât cu jumătate de ureche, cum se face cu un copil adorabil, dar poznaş. În rest, a uitat-o. Nu era nici o mirare e a i-a întrebat dacă i-ar adresa vreun cuvânt în cazul în care ar întâlni-o pe stradă. Atunci a decis că i-ar plăcea într-adevăr să fie văzut în public cu ea.

— Eşti diavolul, dragul meu, rosti ea, sărutându-l. Ai pătruns în mine. Iar eu te-am iubit. M-ai ignorat, iar cu te-am iubit.

El o privi fără să înţeleagă.

— Ţi-am dat un răspuns, continuă ca. Aşa m-am eliberat de timp şi de trecut. Te îmbrăţişez şi nu mai simt decât dragostea..

— Dar ce obţii în schimb? De unde ştii că cu nu te urăsc în taină sau şi mai rău, nu-mi pasă deloc de tine?

— Aşa e?

— Nu, răspunse Milhaud pe un ton înrudit cu admiraţia.

Morphee surâse, în fine mulţumită.

Chris visează să intre în Paris în triumf. Purtând mult râvnitul tricou galben, simte că forţele i se reînnoiesc apropiindu-se de linia de sosire. Ziua este luminoasă şi însorită. Drumul este uscat şi tare, nu există nici un motiv pentru care să nu ajungă primul.

Mulţimea, încântată, alături de el, se iveşte din spatele barierelor şi al jandarmilor. Mulţi spectatori 11 ut ură micuţe steaguri americane, încurajându-l pe primul american care câştigă Tour de France.

„Nimic nu mă mai poate opri”, gândeşte el, înflăcărat.

Apoi o vede pe Alix ieşind din mulţimea agitată. Jandarmii

care păzesc cursa nu o văd. Iar ea fuge direct în calea lui.

Este atât de aproape şi viteza lui este atât de mare încât, chiar dacă ar coti, tot ar lovi-o. Dintr-o dată, când este chiar deasupra ei, ea se întoarce şi-l vede.

Zâmbeşte…

Iar Chris se trezi scăldat în sudoare.

Era deja după-amiază. Soarele se scurgea pe sub draperiile groase. Se răsuci şi observă că Soutane a plecat. Intră în baie, ca să se liniştească. Nu era nici acolo.

Întors în cameră, telefonă în Statele Unite, la spital. Starea lui Alix era stabilă, îl informa sora de la acel etaj, dar se părea că încă nu era în stare să vorbească. Fusese programată pentru o intervenţie chirurgicală, dar nu-i putea oferi nici un detaliu. Gând sunase, seara trecută, spitalul i-a dat numărul de la biroul chirurgului, aşa că telefonă acolo. Doctorul era în sala de operaţii şi va rămâne acolo toată ziua, aflase.

— La naiba, a spus, trântind receptorul.

A gândit că întreaga lume era alcătuită din secrete.

Secretara lui Max Steiner fusese fericită să aibă veşti de la el, dar spunea că Max era plecat la o întâlnire în oraş. Chris îi lăsase un mesaj, să afle ce fel de operaţie urma să sufere Alix şi să-l informeze şi pe el. Dăduse numărul de telefon de la hotel.

Acum sună la recepţie, dar nu avea nici un mesaj de la Max sau altcineva.

— La naiba, repetă el.

Se duse la duş.

În timp ce apa fierbinte curgea peste el, se întreba cum era ca iubita să rostească numele fratelui tău, făcând dragoste cu tine. S-a întâmplat şi n-a ştiut cum s-a simţit. Supărat? Îndurerat? Înşelat? Toate laolaltă, sau nimic?

I se părea bizar să o fi visat pe Alix; se gândea ce însemna pentru ea faptul că a rămas aici. S-ar fi schimbat ceva dacă ar fi fost alături de ca tot timpul? Tot ar fi avut de trecut prin operaţia de mâine.

„Idiotule!” îşi zise. Era probabil altcineva, altul decât fiul ei, care să o ţină de mână. Era o prezenţă apropiată pe care sa se bizuie. Iar el, în schimb, era la zece mii de kilometri

distanţă, încercând să strângă apa în pumni.

Tocmai terminase să se îmbrace când apărură Soutane şi Seve. Amândoi râdeau, purtând o discuţie neserioasă, iar Chris simiţi că i se strânge stomacul.

— Te-ai trezit în fine, rosti Soutane, întinzându-i o pungă de hârtie. Cafea şi cornuri, graţie cafenelei de după colţ.

Chris deschise punga:

— Vouă nu vă e foame?

— Am mâncat deja, la cafenea, răspunse Seve. Nu este surprinzător că am dormit cu toţii până târziu, dar eu m-am trezit ca şi cum aş fi fost stâlcit în bătaie. Soutane a venit cu mine la farmacie. Trebuia să iau medicamentele prescrise de doctorul de la hotel.

Chris se aşează la birou. În timp ce mânca, Soutane spuse:

— Am decis să fac tot ce-mi stă în puteri ca sa vă ajut.

Chris o privi:

— Nu te mai îngrijorează că-ţi vinzi sufletul? Nu mai vrei să fii mântuită?

Ea surâse larg:

— Vă am pe voi doi, îngerii mei păzitori. Ce mi s-ar putea întâmpla?

Chris îl privi lung pe Seve şi se întrebă ce vorbise cu ea pentru a o face să se răzgândească. Din punct de vedere obiectiv, ştia că nu conta, numai rezultatul era important. Mai ştia că nutrea sentimente nesănătoase. Îşi dădea seama că gelozia pentru prietenia stabilită rapid între Soutane şi Seve era oarecum datorată vinei sale de a o fi abandonat pe Alix. Îi era clar că, atunci când nu era mulţumit de sine, nu-i mai păsa nici de altcineva.

— În orice caz, continuă Soutane, mergem mai târziu la Porte de Choisy. Este partea asiatică a Parisului. Seve şi cu mine am hotărât că este locul cel mai potrivit pentru a începe. Mie, zona îmi este foarte familiară şi, chiar dacă Trangh nu trăieşte aici, trebuie să aibă legături pe-aici sau cel puţin să audă de la prieteni că sunt aici.

Avu din nou o senzaţie neplăcută în stomac. Chris respiră adânc:

— Mi se pare puţin cam evident, nu credeţi? Îşi bău restul de cafea şi mototoli hârtia cerată în jurul a ce mai rămăsese

din corn, adăugând:

— Trangh e prea deştept pentru aşa ceva.

Fireşte, înălţă din umeri Seve. Dar este cea mai bună posibilitate. Desigur, în afara cazului că ai vreo idee la care not nu ne-am gândit.

Chris admise, că n-avea, dar replică:

— Pe de altă parte, recunosc că nici nu prea m-am gândit.

— Ei bine, de ce nu te-ai mai gândi la asta la Musee d'Orsay, îi sugeră Seve.

Soutane aprobă cu o mişcare a capului:

— Mergem la „La Coupole" ca să cinăm şi apoi să discutăm strategiile. O să fie multe capcane, cu Trangh care ştie pe dinafară totul despre noi.

— Muzeul, apoi cine? Ce naiba aveţi în cap amândoi? rosti mâniat Chris. Trebuie să-l găsim pe Trangh cât de repede. Este unica noastră cale spre Magician.

— Destul de just, replică Seve. Dar, după cum mi-a subliniat Soutane, asiaticii, cel puţin aceia care ne interesează pe noi, nu ies la Porte de Choisy înainte de lăsarea nopţii. Atunci se umplu sălile de jocuri şi prostituatele pleacă la agăţat.

În timpul zilei, acolo nu vezi nimic altceva decât bătrâni şi mame cu copii care urlă.

— Sunt convins că voi doi vă puteţi descurca, răspunse Chris. De ce nu v-aţi duce fără mine? Trebuie să mai rezolv nişte lucruri.

Seve îi aruncă o privire Soutanei, iar aceasta rosti:

— Chris?

— E-n regulă, Soutane. Serios. Tu du-te cu Seve. Distraţi-vă. Ne vedem mai târziu.

Nu voia să se confrunte acum cu ea, deşi adevărul era că nu voia să se confrunte cu sine însuşi. Sentimentele sale contradictorii deveniseră dintr-o dată prea complexe pentru a fi gândite în linişte.

— Acum, duceţi-vă, adăugă el.

Evident, nu avea nimic de făcut şi, când rămase singur în cameră, simţi golul cu acuitatea unei dureri. Se întreba ce simţise Soutane când rostise numele lui Terry. Se întreba

dacă. Aşa ca el, se gândea la asta.

Contemplă, prin fereastră, strada. Îi zări pe Soutane şi Seve traversând strada şi îndreptându-se în direcţia Senei. Erau suficient de aproape de muzeu ca să meargă pe jos.

Ştia că mai era încă timp să-i ajungă din urmă. Cunoscând-o pe Soutane, putea să le ghicească ruta: va traversa pe malul stâng pe Pont Alexandre III, favoritul său din miliardele de poduri ale Parisului, apoi o va apuca pe Quai d'Orsay spre Quay Anatole France.

I-a urmărit cum dispar după colţ, dar nu se clinti din loc. Şi-a dorit să poată da timpul înapoi. Şi-a dorit ca ea să nu fi şoptit niciodată acel nume.

Dar de îndată ce şi-l înlătură din minte, detaşându-se de confruntarea cu Trangh din grajdul de la Tourrette, ochii lui îl urmăreau.

Faptul că era ucigaşul lui Terry i se părea, în mod înspăimântător, complet neinteresant.

Cum era posibil aşa ceva?

Seve i-a propus să-l prindă în cursă, iar el a acceptat. Dar, in adâncul sufletului, Chris nu-şi dorea decât să fugă. Îi era greu să recunoască faptul că-i era frică, dezamăgit să realizeze că nu era eroul pe care începuse să-şi închipuie că-l întruchipa, în fond, nu era fratele său Terry. Dar nu mai era nici vechiul Chris. Atunci, ce devenise?

Nu ştia, dar era sigur, cu rămăşiţele unui instinct animalic, că răspunsul nu-l deţinea decât o singură persoană: Trangh.

S-a ridicat şi a aruncat resturile de mâncare într-un coş de gunoi. Apoi îşi puse o jachetă şi părăsi încăperea.

Odată ajuns în stradă, se îndreptă spre Porte de Choisy, dar o găsi pe harta de la metrou, în periferia extrem de sudică a oraşului. Şi-a fixat traseul şi a văzut că trebuia să schimbe metroul şi să meargă la linia şapte, spre Mairie d'Ivry.

Îşi cumpără un bilet de clasa a doua şi, taxându-l, pătrunse iute în staţie.

Diana nu a întâmpinat nici o dificultate pentru a găsi casa lui Monique. Era la vreo şase kilometri în afara oraşului East

Bay Bridge, pe o fâşie de pământ între ocean şi golf. Nu era o casă tipică din East End, cu acoperişurile cu multe pante exagerate şi marginile din cedru, transformate, din cauza vremii, în gri.

Avea linii mai degrabă neoclasice, cu frontoane generoase, un acoperiş din ardezie şi zidurile vopsite în alb strălucitor. Brad Wolff i-a dat cheile şi toate instrucţiunile, încât nu a avut nici o problemă cu lacătele poliţiei..

În această perioadă a anului, în timpul săptămânii, regiunea părea pustie. Casele erau încă închise după iernile lungi şi grele de aici, aproape de capătul Long Island-ului.

Pe drum nu era trafic, în afara maşinilor de teren ocazionale ale pescarilor, înăuntru, casa nu era. Aşa cum şi-o imaginase Diana. Era plină de covoare persane, lemn întunecat la culoare şi draperii bogat împodobite. Arăta mai degrabă ca o casă din oraş decât ca o rezidentă de pe plajă.

Trase la o parte perdelele, frisonând din cauza umezelii care pătrunsese înăuntru odată cu frigul. Afară, un pod de scânduri traversa dunele către suprafaţa întinsă a plajei de dincolo de ele. Pe alei erau petice de pe care iarna îndepărtase vopseaua. Marginile de metal fixate în lemn erau corodate de sare.

Diana se întrebă cum ar fi să întreţină o asemenea casă şi se înfioră. Cu un salariu de poliţist nu era prudent să se gândească la astfel de chestiuni.

Acolo totul era supradimensionat, de parcă ocupanţii ar fi avut nevoie de spaţii imense cu care Diana nu era familiarizată. Ce-ar putea face, de exemplu, o persoană pe o sofa de şase metri?

Plantele cu frunze mari aveau nevoie să fie şterse de praf, iar în bucătărie găsi un vas pe jumătate plin cu hrană pentru pisică, dar nici o pisică.

După un tur al casei se întoarse în dormitorul principal pentru că, în fond, acolo ar fi avut de descoperit semnele că a mai locuit cineva aici. Cineva, dacă Brad Wolff avea dreptate, pe care-l acoperea Monique. Prietenul lui Marcus Gabie.

Dormitorul era întins, pe spaţiul unei întregi aripi a casei, plin cu obiecte, senzual. Lângă patul circular se afla o

băncuţă acoperită cu creton înflorat. Pe un perete erau dulapuri cu uşi în care erau fixate oglinzi, deschizându-se peste rânduri şi rânduri de haine, iar dedesubt, o impresionantă colecţie de pantofi. Fără să vrea, Diana se simţi cuprinsă de invidie. Când eşti poliţist, gândi ea, trebuie foarte multă disciplină mentală pentru a fi sărac.

La stânga erau rafturi pline cu accesorii: coliere, brăţări, cercei, inele şi altele asemenea – toate obişnuite, dar bine făcute şi deloc inexpresive.

Diana verifică dimensiunile hainelor şi pantofilor, determinând că aparţineau unei femei. În ceea ce privea accesoriile, era clar că prezentau un gust unisex. Nicăieri în dormitor nu găsi ceva bărbătesc şi nici în dulapul masiv franţuzesc, plin cu jachetele, hainele şi puloverele lui Monique.

Cât despre noptiere, într-una erau o cutie cu materiale, o mască de noapte, un flacon cu cremă de noapte Oil of Olaz, o mică fiolă cu medicamente pentru somn, două romane, unul. Un thriller, celălalt, un exemplar din al doilea volum din *în căutarea timpului pierdut* al lui Marcel Proust, *A l'Ombre des jeunes filles en fleur.* Sertarul celeilalte noptiere era gol, dar şters de praf.

În enorma sală de baie, dulapul cu medicamente conţinea obişnuita colecţie de sticluţe, cutii şi borcanele. Alte medicamente, un flacon cu Benzedrină, celălalt cu Valium. Nimic neobişnuit. Săpunul de pe chiuvetă era din Caswell. Îi mirosi: iasomie.

Ar fi fost prea uşor, îşi spuse ca, dacă ar fi dat dintr-o dală peste o sticluţă de colonie bărbătească ori o trusă de bărbierit. Totuşi, avea sentimentul că Brad Wolff era pe calea cea bună.

Poate din pricina sertarului noptierei, gol şi curat, ca şi cum l-ar fi curăţat cineva recent.

Cu acest gând, se întoarse în dormitor şi cercetă iarăşi totul. Răsfoi paginile romanelor, cu disperarea unui detectiv din cărţi, în speranţa de a găsi un truc secret, ca de exemplu o notiţă scrisă pe marginile foilor. Nu era nimic.

Era pe punctul de a închide sertarul noptierei când ochii îi căzură pe flaconul de somnifere. Apoi, neîncrezătoare, îl

luă. Nu era al lui Monique! Pe el scria: Reed Parkes. Cine naiba...

Îşi înălţă capul. Rămase foarte liniştită, încordându-şi auzul pentru a percepe o repetiţie a sunetului dinainte. Când fu convinsă că nu urmă nimic, băgă flaconul în buzunar şi îşi scoase revolverul de serviciu.

Se îndepărtă de pat, înconjură încăperea până ce ajunse din nou lipită de peretele de lângă uşă. Se deschidea spre hol şi restul casei.

Riscă o căutătură scurtă. Era o zi însorită, însă draperiile groase erau trase şi umbre adânci făceau ca interiorul să fie întunecos ca o pădure.

Diana, ţinându-şi arma cu ambele mâini, cu piedica revolverului trasă. Se deplasa precaută în hol. Ochii i se plimbară înainte şi înapoi, încercând să scurteze obscuritatea dormitoarelor şi să vadă cât mai departe în hol.

Urechile ci prinseră un zgomot. Ce era? Sunetul unui pas? Era sigură că încuiase uşa din faţă când intrase. Dar, fireşte, lacătul pus de poliţie rămăsese deschis. Asta însemna că înăuntrul casei se afla cineva cu o cheie?

Întră dintr-un dormitor într-altul, dintr-o sală de baie în alta. Colţurile de sus erau întunecate şi prăfuite. Bucătăria avea intrarea prin sufragerie şi aici totul era, de asemenea, pustiu. Auzi congelatorul din frigider, iar vibraţia lui scurtă era exagerată de tăcere. Să fi fost asta ceea ce auzise?

În sufragerie se vedea o sofa de dimensiunile unui perete. Se mişcă – iute în spatele ei, pregătindu-şi arma. Spaţiul pustiu îşi bătea joc de ea.

Dincolo de bucătărie, holul, întrerupt de partea principală a casei, ducea spre o sală de gimnastică, o cameră de lectură o mică bibliotecă şi încă o sală de baie.

Cu ochii aţintiţi spre hol, Diana se furişă spre uşa din fată. Nu era încuiată. Deci, cineva venise aici câtă vreme fusese ea în dormitor.

Auzi sunetul şi simultan văzu umbra. Arma zbura în acea direcţie şi aproape făcu să-i sară capul pisicii. Mieună în bătaia puştii, apoi scânci şi se îndepărtă prin întuneric.

Diana transpirase. Începu să tremure, iar muşchii îi

tresăriră şi o împinseră cu o energie nefolositoare.

În hol pândi cel mai mărunt sunet. Apoi îngheţă. În semiîntuneric putea zări o figură ghemuită care aştepta. Zâmbi şi porni înainte, rămânând în umbra cea mai profundă a holului.

Apoi, când consideră că se află în unghiul potrivit, se ridică, privind fix la figură.

— Stai pe loc! strigă ea. Poliţia!

Apoi se zdrobi de uşă. În capul ei explodară lumini strălucitoare, iar revolverul îi alunecă pe podeaua lustruită a sălii de gimnastică. Oare atunci realiză că se uitase într-o oglindă şi că nu văzuse decât o reflexie?

Probabil, pentru că în următoarea clipă se cufundă într-un întuneric unde numai gândurile pătrund.

Când a luat decizia să nu-i dea Pădurea de Săbii Magicianului? Milhaud nu ştia precis, deşi presupuse că a ajuns la acea concluzie când a realizat că, indiferent dacă-i dă sau nu Magicianului *Prey Dauw*, acesta va dori moartea Soutanei. Fără îndoială că-i dorea moartea şi lui Milhaud însuşi. Dar nu atât de repede. Nu era genul Magicianului.

Însuşi faptul că decizia de a păstra Pădurea de Săbii putea să-l coste viaţa pe Milhaud nu l-a întors din drum. Nu pentru că nu s-ar fi temut de moarte. În mod sigur se temea. Dar era şi mai înspăimântat de ceea ce credea a Îl un păcat mortal.

În felul său, începuse să-şi înţeleagă frica groaznică de Magician. Era o frică mortală din pricina urii din inima sa. Morphee a sesizat asta. Cu ajutorul ei, Milhaud a descoperit în afacerile Magicianului exploatarea, lăcomia şi desfrânarea vesticilor – atât francezi cât şi americani – din Indochina. Cu alte cuvinte, a recunoscut în Magician partea sa întunecată.

Existenţa Magicianului era ca o oglindă întinsă în faţa sa. În ea putea vedea reflectate exploatarea soţiei sale, a celor pe care-i folosise fără scrupule în Vietnam, Cambodgia şi Burina. Totul a fost şi-a spus, în continuarea visului de a elibera Indochina de influenţa vestică, pentru a o readuce la statutul de care se bucurase odinioară.

Dar în oglindă se reflectau şi cruzimile lui Pol Pot, genocidul împotriva poporului cambodgian şi eventuala lor înrobire de către Vietnam şi, prin extindere, de către Uniunea Sovietică, stat care, la rândul său, controla Vietnamul.

Dorind cu atâta disperare să scape Indochina de boala exploatării n-a reuşit decât să răspândească şi mai rău contaminarea. Din pricina lui, propriul său popor susţinea acum idealurile radicale pe care le îndrăgea el, pe care căutase să le împărtăşească şi altora cu atâta grijă iubitoare şi pe care. Pe parcurs, le-a deturnat de la scopurile iniţiale, i Aceste gânduri îi trecură prin minte, poate, după întoarcerea acasă de la cea mai recentă întâlnire cu domnul Lograzie.

— I-am spus, a rostit domnul Lograzie, că mă voi alătura lui.

Figura lui foarte colorată îi dădea aspectul unui om care bea în mod constant. Pe sub eternul său trenci avea un costum de seară; cele două nu se potriveau, dându-i aerul unei persoane grăbite.

— Ce-a zis?

Se aflau în umbra Operei. Largul Boulevard des Capucinei era plin de o masă de turişti. Deasupra faţadei Second Empirc, cu faimoasa sculptură a lui Carpcaux, *La Danse*, se aprinsese structura electrică încât Opera devenise un far pentru clădirile din preajmă.

— Nu a părut surprins.

— Nu la asta mă refeream, răspunse Milhaud. Ce ţi-a zis despre planul lui?

— Implică reţeaua de trafic cu heroină din statul Shan. Pe amiralul Jumbo şi generalul Kiu.

— Bine, dar este imposibil, protestă Milhaud. Cei doi sunt cei mai înverşunaţi duşmani.

— Nu ştiu asta, a replicat domnul Lograzie. Nu ştiu decât că Virgil vrea bani – o mulţime.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Presează-l, zise Milhaud care era atât de aproape de a afla secretul Magicianului, încât nu se mai putea stăpâni.

Acum tu şi cu el sunteţi parteneri. Trebuie să-ţi spună.

— Nu-i chiar aşa de uşor. Nu vreau să devină suspicios.

— Fă-o şi gata! îl îndemnă Milhaud, copleşit de dorinţa de a afla. Este esenţial să ştim ce are de gând. Altminteri nu-i putem distruge.

Domnul Lograzie aprobă:

— Înţeleg.

Însă Milhaud, contemplând noaptea de la biroul său, ştia că domnul Lograzie nu a priceput nimic. Numai el şi – Magicianul au înţeles natura creaţiei şi a distrugerii. Era dovada că şi în Asia puterea absolută corupea în mod absolut. Dar ce-i de zis, se întrebă el, despre propria-i complicitate? Dacă ar trebui s-o ia de la capăt, l-ar mai aproviziona pe Pol Pot cu arme? Cunoştea răspunsul. Da, dacă exista măcar o şansă la sută ca poporul cambodgian să le folosească pentru a-şi elibera ţara de intervenţiile din afară.

În ceea ce alţii ar putea vedea egoismul, Milhaud a văzut hotărârea. Iluminarea este inutilă, îi înălţa pe alţii – cu succes, se părea – dacă era păstrată pentru sine. Imperativul cardinal este, după înţelegerea Evangheliei, răspândirea ei.

Dar ce era de făcut cu cei care, odată ce-au învăţat Sfânta Scriptură, îi înjoseau principiile pentru a le servi propriilor scopuri? În mod sigur, Dumnezeu, aşa cum îl vedea Milhaud, îi va zdrobi. Totuşi, trebuia să mai existe un Dumnezeu sau să i mai aibă o faţă, una cu care Morphee era extrem de familiarizată.

„Răzbunarea este imposibilă fără ură”, i-a spus ea. „Ura este imposibilă fără frică”.

— Mâine seară la zece, vino în parcul unde ne-am întâlnit întotdeauna, a rostit domnul Lograzie în apelul telefonic concis de acum câteva minute. Cred că până atunci voi avea răspunsurile.

Îşi aminti de marele zid sculptat de la Angkor Wat. Revăzu reprezentarea unui mit cosmogonic hindus. Ravana şi Hanuman, zeii întunericului şi luminii. Între ei, meditând la balanţa puterii. Vishnu.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Vishnu s-ar fi clătinat, dacă

cei doi zei mai mici, venali, ar fi avut frâu liber? Exista un singur răspuns: Haosul.

Milhaud, stând în biroul său întunecat, privi pe fereastră şi încercă să se gândească la Magician fără spaimă.

Mun spuse:

— Dacă mor, există un loc unde-aş vrea să fiu îngropat.

— N-o să mori, replică Ma Varada.

— De ce eşti atât de sigură?

— Orbul ţi-a făcut un leac. Îl bei deja de trei zile. Eşti încă în viaţă, temperatura ţi-a scăzut. Ce-a fost mai rău a trecut.

Seara era însufleţită de clinchetul gongurilor de bronz, de talgerele de argint, de clopoţeii din cum agitaţi de călugărit im robe portocalii din ale căror temple, mănăstiri şi pagode emana această muzică infinită.

— Glonţul?

— A trecut prin came, în partea stângă, chiar pe sub coaste, dar pe deasupra osului de la şold. Şi eu am bănuit asta, din moment ce ai fost în stare să mergi chiar dacă le durea. Problema majoră a fost să vedem dacă n-ai pierdut prea mult sânge.

— *Karma.* rosti el.

Ea îi surâse:

— *Karma.*

Amândoi ştiau ce-ar fi însemnat o coastă ruptă sau o fractură a osului şoldului. Leacul n-ar fi avut efect. Şi nu şi-ar mai fi revenit niciodată.

Mun închise o clipă ochii. Apoi se interesă:

— Unde suntem?

— În Sagaing, imediat după Mandalay, răspunse ea, aranjându-i bandajele şi provocându-i astfel puţină durere. Am trecut prin momente grele încercând să nu atrag atenţia autorităţilor.

Purta un *longyis* tradiţional din bumbac viu colorat, înnodat deasupra sânilor.

— Este periculos să mai rămâneam aici. Oricât de puţin, adăugă ea.

Sagaing fusese, după căderea Pagan-ului, la începutul secolului al XIV-lea, capitala unui stat distinct de Shan.

Acum era centrul credinţei budiste din Burma. Aici îşi trimiteau mamele fiii pentru *shin-pyu*, iniţierea în budismul theravadin. Poate că unul dintr-o sută decidea să renunţe la lumea oamenilor şi să îmbrăţişeze Sangha, călugăria. Călugărul, sau *pongyi,* avea numai opt articole ale lui: trei robe, o lamă pentru a-şi rade barba şi capul, un ac, pentru a-şi coase găurile din robe, o sită, pentru a se asigura că nu va mânca nici o fiinţă vie, o curea şi un hol de lemn. Acesta din urmă era modulul de subzistenţă, pentru că îşi ducea zilele cerşind.

— Ai vorbit despre un orb, spuse Mun. Cine este?

— Unul din oamenii Magicianului.

— Un călugăr budist?

Ea surâse:

— Glumeşti? Nu.

Terminase să-l panseze. Fusese blândă şi atentă.

— N-am avut posibilitatea până acum să-ţi mulţumesc. Pentru că mi-ai salvat viaţa.

— M-ai răsplătit, salvând-o pe a mea, replică Mun.

Ea îl privi cu o expresie serioasă:

— Nu cred că altcineva ar fi reuşit să-l convingă pe generalul Kiu să mă elibereze.

— În mod sigur este o fiinţă plină de cusururi.

Dacă a priceput gluma, nu s-a manifestat în nici un fel.

— Uite orez şi mango, rosti ca în schimb. Ţi-e foame? Numai de cunoaştere. Povesteşte-mi despre Magician.

Ea îi întinse un bol grosolan:

— Numai dacă mănânci, numai dacă eşti cuminte.

Mun auzi cum foşneşte *longyis-ul* când femeia se aşează mai confortabil lângă el. Ea începu:

— L-am iubit odată. A venit la mine în sat, să recruteze oameni pentru organizaţia lui şi m-a văzut. Pe atunci aveam şaisprezece ani şi Burma de Nord era lumea mea. Mi-a arătat ce greşeală făceam. A făcut dragoste cu mine şi m-a învăţat... totul. Ori aşa am crezut. Mi-a arătat lumea şi mi-a explicat cum, într-o zi, va fi a lui. În naivitatea mea, am râs de el. A fost pentru ultima oară când l-am crezut aiurit.

Mun deveni brusc agasat.

— Ce vrei să spui, s-a transformat în Ming-cel-necruţător?

Nu înţeleg.

— Ming-cel-necruţător era un personaj comic hotărât să stăpânească lumea. Nimeni nu-l lua în serios în afara lui Flash Gordon.

— Cred că ar trebui să-l iei foarte în serios pe Magician, îl avertiză Ma Varada.

— Ascultă aici, nici măcar guvernele n-au fost capabile să cucerească lumea. Ai senzaţia că o să cred că este posibil s-o facă un singur om?

Ma Varada se uită la el, cu mâinile în poală:

— Ei bine, îmi închipui că depinde de modul cum îţi imaginezi cucerirea lumii. Dacă te referi la forţă sau la constrângere, nu. Dar dacă te referi la adunarea de capital, la infiltrarea gradată în conglomeratele naţionale şi internaţionale prin acumularea de stocuri şi cumpărări masive, atunci ştiu că şi-a câştigat proptele solide în majoritatea naţiunilor industrializate ale lumii.

Mun se uită lung la ea, ca şi cum ar fi început brusc să arunce flăcări pe gură:

— Unde ai învăţat toate astea?

Ea surâse:

— Unde crezi?

Mun mârâi:

— Magicianul n-a fost niciodată dispus să împartă ceva. Cu atât mai puţin cunoştinţele.

— Este destul de adevărat, răspunse ea. Presupun că pe mine m-a văzut altfel. Eram neformată, un copil ignorant, când m-a întâlnit. M-a luat şi mi-a devenit tată, învăţător, mentor, zeu. Asta îi plăcea. Poate că şi-a dat seama că, din ce mă învăţa, din ce avea încredere în mine, din atât devenea mai asemănător unui zeu.

Mi se pare, mi-a spus odată, *că am aşteptat toată viaţa această posibilitate*, Cred că avea în minte controlul total al unei fiinţe omeneşti, formarea, dintr-o bucată de lut viu, a unei individualităţi care să-i reflecte propria imagine.

— Şi acum îl vei trăda, completă Mun, deloc sigur că spunea adevărul, sau atunci tot adevărul din lume ar fi, în felul său, chiar şi mai periculos.

Ma Varada clătină din cap:

— Nu trădez nimic şi, în orice caz, nu pe Magician. Pentru el sunt un obiect, aşa cum am fost întotdeauna. Ca o marionetă, el trage sforile şi eu mă mişc. Îl aud şoptind în minte, aşa cum tu auzi vântul prin copaci. Este întotdeauna acolo. Vreau – *trebuie* – să mă eliberez. Deja nu-mi mai amintesc numele meu. Ma Varada este numele pe care mi l-a dat Magicianul. Tot ce vezi este opera lui. Mi-a oferit existenţa, dar nu mi-a putut insufla viaţă. Acum asta este ceea ce vreau mai mult decât orice altceva. Voi face tot ce va fi necesar ca s-o am.

Mun se întrebă ce să facă. Trebuia să iasă din Burma. Odată ajuns în Thailanda, îi va fi relativ uşor să ajungă la Bangkok şi acasă, la Vence. Dar pentru a realiza asta avea nevoie de Ma Varada. Trebuia să aibă încredere şi să-i spună numele şi locurile pe care le ţinea ascunse, cu pioşenie.

Zumzetul hipnotic al călugărilor care se rugau răsuna la poalele dealurilor, învăluind după-amiaza într-o aură care pătrundea în toate colţurile Sagaing-ului.

Preoţii îi persistau în minte cu fumul de tămâie, deschizând uşi pe care le pecetluise cu mulţi ani în urmă. De parcă aceşti călugări i-ar fi spus ce să facă.

— Aici am venit când n-am mai putut sta în Cambodgia, rosti Mun, întrebându-se chiar atunci când vorbea, de ce i se confesa ei, unei persoane care ar fi putut căpăta puteri depline asupra lui. Am intrat într-un *kyaung* ca să studiez budismul. În cele din urmă, am trăit la pagoda Kaunghmudaw. Ştii, este un templu ca o pagodă semisferică despre care legenda spune că oglindeşte imaginea formei perfecte a sânilor soţiei favorite a regelui Thalun.

— Mi-e greu să mă gândesc la tine ca la un călugăr, interveni Ma Varada.

— Ara încălcat adesea preceptele credinţei, răspunse Mun. Mă simt trist să fiu iarăşi aici, în leagănul budismului. Mă face să-mi dau scama cât de mult m-am îndepărtat de Nobila Cale a celor Opt Adevăruri.

— Ai fost întreg, odată şi nici măcar n-ai ştiut, comentă ea, cu ochi care păreau să strălucească în umbrele întunecate. Ai pierdut ceea ce am tânjit eu cu disperare să

fiu. Nu eşti nici prost, nici nebun. Totuşi, ai întors spatele vieţii. Poţi să-mi spui de ce?

— Furie, replică el, înţelegându-se pentru prima oară şi disperare…

— Şi s-a terminat? Focul s-a mistuit pe sine? întrebă ea, aşezându-şi palma peste inima lui.

Preoţii, ieşind din lăcaşurile sfinte, făceau din aer mâncare şi vin. Tot ceea ce susţinea cosmosul se afla aici şi Mun era nenorocit că plecase. Mânia şi disperarea i-au tot provocat spiritul şi, astfel, a fost orb la adânca linişte care aduce pacea. A permis să fie implicai în război, să fie folosit atât de francezi, cât şi de americani şi astfel a părăsit unicul loc care l-a hrănit.

— Focul s-a stins, a răspuns el cu o oarecare mirare.

Ma Varada surâse şi-l sărută.

— Atunci poţi să mă ajuţi să devin întreagă. Am parcurs o cale foarte, foarte lungă pentru a ajunge aici.

Mun se uită la ea cu gânduri care erau poate deja pe jumătate rugăciuni:

— Cunosc unii oameni de pe-aici, se hotărî el. Du-te la pagoda Sun U Ponya Shin. Obţine să vorbeşti cu *sayadaw*-ul de-acolo. Spune-i unde mă aflu şi că am nevoie de ajutor. El va face restul.

Dar când femeia se ridică pentru a face ce i se ceruse, el o opri:

— Cam se face că m-ai adus aici, la Sagaing?

Ea înălţă din umeri:

— A fost parte din întâmplare, parte deliberat. Este aproape de Shan, o zonă naturală de popas dinspre şi înspre platou. În plus, oraşul este plin de călugări budişti care nu au nici o simpatie pentru regimul socialist.

Mai era şi oraşul din centrul Burmei unde Mun avea prieteni şi, în sinea sa, se întreba ce a spus în timp ce ardea din cauza febrei. Delirase? Vorbise despre pactul său cu generalul Kiu de a o întoarce pe Ma Varada împotriva Magicianului?

Gândindu-se la orb, rosti:

— Şi mai este înţesat de oamenii Magicianului.

Orbul este singurul de-aici. Dar, chiar dacă n-ar fi fost, te

am pe tine cu mine. Nu-mi pot folosi filierele melc normale.

Mim o lăsă să plece şi, resemnat, închise ochii. Oricare ar fi fost adevărul nu avea acum puterea pentru a interveni în cursul evenimentelor. Dacă femeia era de bună-credinţă, va supravieţui. Dar dacă, asemeni amiralului Jumbo, avea altceva în minte?

Diana se trezi cu capul plin de nisip. Simţi o legănare sub ea şi înţelese că se alia pe un vas. Deschise ochii într-un întuneric atât de complet, încât pricepu ce se petrecuse. Fusese legată la ochi.

— A, te-ai trezit!

Era o voce plăcută de bărbat, profundă, care părea de încredere.

Diana se răsuci, surprinsă că nu fusese legată.

— Şi eşti vioaie, adăugă vocea. E bine, pentru ce am cu de gând.

— De ce nu-mi iei legătura de pe ochi? sugeră Diana. Mi-ar tace plăcere să văd cum arăţi, domnule Parkes.

— Oh, da. Reed Parkes. Aproape uitasem acest pseudonim. Dar apoi mi-am amintit de reţeta de care aveam nevoie, cea pe care Monique începuse s-o folosească. Este motivul pentru care m-am întors acasă. La astfel de lucruri, sunt meticulos.

Diana, încercând să se ridice, se izbi de un scaun. Căzu pe cot şi şold.

— Hm! Poate că totuşi *ai* nevoie de puţin ajutor.

Diana se simţi ridicată de pe punte şi apăsată până ce rămase aşezată pe ceea ce avea impresia că era o bancă. Îşi ridică mâinile pentru a-şi scoate legătura de pe ochi şi bărbatul o lovi atât de puternic, încât o trânti iarăşi pe punte.

Fu imediat pusă la loc pe bancă.

Să nu faci nimic din ce nu ţi s-a spus, rosti Parkes. Asta e prima regulă.

Diana stătea cu spatele încordat şi cu mâinile atârnându-i în lături. Faţa îi fusese lovită puternic şi în ochi i se iviră lacrimile, încât, pentru moment, era mulţumită că este legată, în timpul antrenamentului pentru situaţia de

ostatec, învăţase că era important să nu contrazică cu nimic sentimentul de putere al celui care o captura. În fond, ăsta era modul lui de a opera. Unica lui armă era, până la urmă, întărirea controlului asupra situaţiei prin crearea durerii sau fricii.

— Cine eşti şi ce căutai la mine acasă?

— Credeam că era casa lui Monique.

— Cea de-a doua regulă, interveni el, este să răspunzi la întrebările mele.

— Las-o baltă!

Îl auzi pe Parkes râzând.

— E-n regulă, ai oarecare dreptate. Acum o să ne distrăm puţin.

Apoi capul Dianei fu dat pe spate, în timp ce ei o trăgea violent de par.

— A treia regulă este: nu rezista.

Încheieturile îi fură aşezate în poală, încrucişate una peste alta, înainte de a fi legate strâns cu o frânghie. Apoi fu conduşi ca un animal la staul.

Fără nici un avertisment, simţi că este împinsă puternic din spate. Ţipă şi încercă să-şi păstreze echilibrul cu mâinile. Dar era imposibil, cu încheieturile legate, aşa că îşi dădu drumul, zbură prin aer şi lovi apa rece cu un pleosc! răsunător.

Apa sărată îi umplu nasul şi gura, începu să tuşească, înghiţind jumătate, vărsând jumătate, luptându-se să iasă la suprafaţă. Dar de fiecare dată când ieşea afară, simţea mâna lui pe vârful capului, împingând-o la loc.

Nu mai avea timp să respire, necum să mai şi gândească.

Teoria de la cursuri şi viaţa reală erau două lucruri foarte diferite, învăţase Diana. În ciuda antrenamentului, se simţi cuprinsă de fiorii panicii pe când se zbătea, străduindu-se cu disperare să supravieţuiască măcar.

Avea picioare puternice care o ajutau să se păstreze în apropierea suprafeţei apei. Dar această proximitate a aerului, luminii şi vieţii nu o împiedicau să fie din ce în ce mai speriată, pentru că o ţineau sub controlul lui Parkes.

În repetate rânduri, încercă să înoate mai departe de el dar, aşa cum ar fi făcut cu un peşte-sabie, bărbatul ţinea

strâns frânghia cu care era legată, trăgând-o de fiecare dată înapoi către locul unde mâna lui întinsă aştepta să o menţină exact sub suprafaţa apei.

Plămânii îi ardeau şi în urechi auzea un vuiet, auzi o voce familiară strigând şi realiză că era tatăl ci, izbucnind furios în faţa ei în ziua când a anunţat că s-a înscris la Academia de Poliţie.

Şi asta nu pentru că n-ar fi avut des izbucniri – antiteza chinezului calm, arhetipal. Dar de această dată era diferit. Nu din pricina lui, ci din pricina mamei Dianei. Nu făcuse nici o tentativă de a-şi proteja fiica, aşa cum se întâmplase mereu înainte, de mânia soţului său.

— N-o să înveţe niciodată ce înseamnă să fii femeie, pornise bine cunoscuta plângere. Nu se gândeşte decât să fie bărbat, să facă o muncă de bărbat ce-i cu ea, îi fierb creierii unde este simţul ei Ying şi Yang?

Deoarece mama ei nu spunea nimic, Diana a înţeles că de această dată era, în felul ei, la fel de supărată ca şi soţul ei de ceea ce făcuse Diana şi acest lucru îi frânse inima. Dar nu o opri să absolve Academia, prima din clasă.

Ţipă tare atunci când capul îi fu scos din apă, de păr. Atârnă aşa, simţindu-se ca şi cum măruntaiele i-ar fi luat foc, icnind după aer, prea prinsă de acest reflex primitiv pentru a se mai zbate pentru libertate.

Îl auzi vag pe Parkes spunând:

— Cine eşti? Ce căutai la mine acasă?

— Sunt… sunt poliţistă în New York.

— Sigur, asta scrie pe legitimaţia ta, rosti Parkes, trăgând-o iar de păr şi provocând un nou ţipăt din partea ei. Mă crezi atât de prost ca să te cred? Ce treabă are Departamentul de Poliţie al New York-ului în Suffolk Country? Nu, actele tale sunt la fel de false ca şi povestea ta.

Şi căzu din nou, cu apa invadându-i nările şi reîncepu să se zbată pentru a rămâne în viaţă. Frigul intens îi măcinase, puterile. Dar acum era obosită nu numai fizic, ci şi emoţional. Panica, acum combinată cu uşurarea de a fi ţinută – indiferent cu preţul cărei suferinţe – în aer şi nu sub apă, îi slăbiseră hotărârea.

Acum realiză, îngrozită, că o ţinea de păr nu doar pentru a o menţine sub apă. Ci şi pentru a o împiedica să se scufunde prea adânc.

— Las-o baltă, i-a spus. Şi vorbea serios.

Acum se gândi ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat-o baltă, aşa cum voia: fără a mai avea suficientă putere pentru a se salva, s-ar fi scufundat ca o piatră în tenebrele de sub ea. Oricât ar fi fost de absurdă ideea, o înspăimânta, ceea ce ar fi trebuit să-i dea o vagă noţiune despre situaţia disperată în care se afla.

Parkes, pescar cu experienţă, simţi că era pe punctul să cedeze. O aduse sus pentru un horcăit zgomotos după aer. Înainte de a o împinge iarăşi în apă.

Apoi o trase înapoi pe vas şi, eliberându-i ochii, se uită atent la figura ei.

Diana clipi. Văzu un bărbat cu trăsături ascuţite, la vreo patruzeci de ani, cu chipul brăzdat şi tăbăcit al omului trăit în aer liber. Avea un păr albit prematur, pe care-l purta lung, ca al unei vedete rock şi o barbă tunsă, presărată cu fire albe. Era convinsă că nu-l mai văzuse niciodată.

— Bine-ai venit în lumea reală, rosti el.

Diana începuse deja să tremure, nu numai din cauza frigului, ci şi a şocului.

Parkes se declară satisfăcut cu o mişcare a capului:

— Acum ani ajuns unde trebuia.

— Mi-e frig.

Vorbea cu greu, fiindcă îi clănţăneau dinţii.

— Cine eşti?

Îi spuse numele ei.

El mormăi, trăgând-o puternic de frânghie, iar ea fu ridicată iarăşi şi împleticindu-se, ajunse din nou pe scândura de lemn. Se apropie de ea şi Diana înţelese că o va arunca iarăşi în apă.

Uitându-se în jos. Ştia că n-ar mai suporta să stea nici un moment sub apă. Se răsuci şi-i spuse totul – cine era. Că fusese transferată pentru Seve, via Brad Wolff la DEA, că descoperise identitatea dublă Arnold Toth/Marcus Gabie. Nu părea un lucru îngrozitor de făcut. Era mai degrabă ca o bucată de otravă pe care-o scuipase.

Dar când termină, fu cuprinsă de un val de dezgust şi leşină, căzând grămadă pe scândură. Începu apoi să plângă, mânioasă şi umilită, simţind că trădase tot ce-a avut vreodată importanţă pentru ea.

Cât despre Parkes. Acesta se întorsese deja în interiorul cabinei, formă un număr pe un telefon portabil.

Diana îi privi fix spatele. În acel moment singura persoană pe care-o ura mai mult decât pe sine însăşi era Reed Parkes. Şi acest sentiment le oferi forţă minţii şi trupului ci istovite.

Dintr-o mişcare, se ridică şi se aruncă peste el. Probabil că o simţise, pentru că începuse să se rotească în ultimul moment, lovind podeaua cu umărul şi nu cu bărbia.

Chiar şi aşa. Diana îl apucă de gât înainte de a se întoarce complet cu faţa la ea. El lovi cu picioarele, izbind-o exact deasupra rinichilor, dar nu avea forţă, iar Diana îşi lăsă genunchii jos, încercând să respire prin muşchi şi piele.

— Curvă! strigă Parkes la ea.

Atunci ea l-a pocnit cu muchia palmei cu atâta forţă, încât i-a rupt traheea. Gâfâind şi tremurând totodată, din cauza adrenalinei care-i străbătea trupul. Îl urmări cum moare. Şi abia după ce bărbatul îşi pierdu strălucirea ochilor, deveni conştientă de enormitatea faptei comise.

Reed Parkes – unicul lor indiciu – devenise o pistă moartă în sensul literal al cuvântului. Nu va mai fi niciodată în stare să-i spună cine era cu adevărat, ori care fusese rolul său în reţeaua de traficanţi de droguri. Uitase una dintre regulile esenţiale ale oricărei situaţii fierbinţi – lasă-ţi emoţiile acasă.

Parkes a înfrânt-o, în mai multe moduri decât va şti vreodată. Din cauza lui încetase a mai fi un ofiţer de poliţie în slujba legii. În fine, a priceput ce-i făcuse lui Seve moartea lui Dominic. Parkes o făcuse să devină, asemeni lui Seve, un agent care nu mai era legat de lege. Dar legea era sacră, deci, de ce-i păsa? Nu ştia. Acea disperare neagră, care nu-şi face simţită prezenţa decât atunci când sufletul omenesc este într-o eclipsă totală, o învălui şi Diana începu să tremure, de parcă ar fi avut febră.

Abia atunci remarcă ecranul telefonului portabil

răsturnat. Zări scântei în obscuritatea cabinei. Urme strălucind prin întuneric.

Se năpusti acolo şi privi numărul pe care-l formase Reed Parkes.

Monsieur Mabuse stătea în interiorul plin de fum de la Desiropolis. Bea whisky, contemplând clubul din jurul său.

Atmosfera de la Desiropolis imita cu, bună ştiinţă, atmosfera unui film de groază. Ventilatoarele întunecate, cu braţe groase, din faţa torentului de lumină albă, făceau ca aerul să devină granulos şi lipsit de culoare, ca în filmele anilor patruzeci.

Femei cu fuste scurte, cu pălării a la Robin Hood cocoţate peste coafuri elaborate, îşi arătau picioarele încălţate în ciorapi cu dungă. Tineri în pantaloni umflaţi pe picior concurau cu alţii, în jachete în stilul celor americane de baseball, pentru a capta atenţia. Muzica rock, care se auzea fără încetare, făcea ca inimile să bată mai rapid.

Dar acest fantastic zid de sunet era, pentru monsieur Mabuse, asemeni unui zgomot alb, un ecran pe care putea să vadă rămăşiţele respingătoare ale trecutului său. Când s-a întors din ceea ce fusese odată satul său, nu s-a mai gândit la nimic, în afara Fiicei lui Van Ngoc, Luong şi la ce-i făcuse aceasta. Scuipase peste ca, îi tăiase ochii care-l condamnaseră, limba care-l învinovăţise, dar nu fusese în stare să se elibereze de dominaţia ci asupra lui. Totuşi, blestemul ei rămânea intact izvorât din sufletul colectiv, al poporului său, zecile de mii care muriseră, din pricina lui. Blestemul îl informa că ştiau despre perfidia sa şi-l osândeau din cauza aceasta. Acum ştia că era ca Mahagiri, condamnat, pentru păcatele sale, să existe în afara *samsarei,* ciclului vieţii, interzicându-i-se pe vecie o nouă reîncarnare.

Era condamnat la cele o mie de infernuri din *Muy Puan.* Nu era fiul nici unei femei, nu va da naştere nici una progenituri. Deja, nu mai exista. Tot ce-i mai rămânea era să moară.

Şi totuşi. Şi totuşi, ardea cu o flacără neomenească. Era aprins de pofta de răzbunare. Ochii săi, nu cei ai lui Luong,

erau ca două puţuri fără fund acolo unde rătăceau neodihnitele suflete chinuite care-l răniseră. Limba lui, nu a lui Luong, împroşca epitete nerostite peste inocenţii arşi în cazanul războiului.

Numai pe durata prizonieratului fusese vizitat de îngerii care, în întunericul deplin al gropii unde zăcea, îi puteau tolera prezenţa. Numai în acele sublime momente de extaz, când prezenţa se amesteca cu absenţa, când trecutul, prezentul şi viitorul erau topite de fluxul minţii, reuşea să desluşească un motiv pentru care să rămână în viaţă.

Gândise că, predându-se duşmanului, putea să alunge blestemul lui Luong. Dacă nu putea să se sinucidă, să-i lase pe duşmani s-o facă.

Dar descoperi, dispreţuindu-se, că nu mai ştia cine era duşmanul. Vietnamul de Nord sau de Sud? Mintea refuza să-şi aducă aminte ce fusese, ori măcar să speculeze despre ce era acum. Şi atunci a realizat monsieur Mabuse că, dacă ar fi intrat în tabăra adversă, ar fi fost acelaşi lucru. Amândoi erau duşmani.

Tineri pasionaţi şi strălucitori. Îndepărtaţi-i de război, nu-i falsificaţi, cânta o voce de femeie deasupra sunetului metalic, charismatic, al chitarelor. O linie melodică de bas, suficient de tare pentru a face să răsară sentimentele uitate, se înfăşură în jurul încăperii. *O să-ţi placă Aladdin Sane.*

Luminile de la Desiropolis posedau o mare forţă. Dărâmau barierele dintre realitate şi ficţiune. Dacă dansai aici, o făceai pentru a te imagina într-un alt timp, într-un alt loc. Dacă intrai aici, era pentru că trecutul deţinea promisiuni şi secrete.

Cel care-l interoga pe monsieur Mabuse, devenit, cu scurgerea lunilor, Kama-Mara, Iubirea şi Moartea, magicianul Iluziei, i-a interpretat visul despre şarpe, deşi nu-şi aducea aminte să i-l fi povestit lui.

— Şarpele, i-a explicat Kama-Mara, nu ţi-a curăţat sufletul. Şarpele e o iluzie, dar nu şi păcatele tale. Acum te aştepţi să-ţi spun că, dacă-mi mărturiseşti tot ce vreau să ştiu, o să-ţi curăţ sufletul. Dar n-o să te mint. Noi doi am ajuns prea intimi pentru aşa ceva. Ai avut vreodată vreun

prieten mai apropiat decât mine? Cineva pe care să te poţi bizui complet? Cineva căruia să-i pese de tine, care nu te va trăda, indiferent de câte va afla despre tine? Adevărul este că nimeni nu-şi poate curăţa sufletul. Eşti dincolo de mântuire.

Un motor senzaţional, Parisul sau poate Iadul, aşteptând.

— Dar pot să-ţi ofer ceva ce nu-ţi va mai oferi nimeni altcineva, continuase Kama-Mara. Pot să-ţi ofer uşurarea. Pot să-ţi ofer sfârşitul.

Gheare ale tristelor rămăşiţe, aşteptaţi-l pe Aladdin Sune. La cinematograf acum s-ar fi cerut o estompare a culorilor, dar monsieur Mabuse nu era într-o asemenea poziţie privilegiată. Viaţa sa, o panglică infinită de carne îmbibată cu fum şi sticlă topită, mergea tot înainte.

Femeile care veneau la Desiropolis voiau cu toatele doar extreme. Erau fiinţe care, se părea, nu existau decât în scânteierea nopţii. Când se învârteau pe ringul de dans cu escortele lor benevole, pe tetele lor se astenica un extaz rece atât de nepăsător, încât transformau curiozitatea domnului Mabuse în disperare. Dar, fireşte, pentru asta venea aici. Cum speranţa fusese înlăturată pentru clientela constantă de către lumea modernă, aici se simţea, dacă nu confortabil, cel puţin acasă.

Lumina difuză scotea la iveală colţuri, mai înainte ascunse, ale trecutului său; mişcarea sinuoasă a dansatorilor, mai degrabă erotică decât cinetică, aducea nuanţe violente uluitoare.

Putea să declare liniştit că ajunsese să-l iubească pe Kama-Mara, dacă o definiţie extinsă a iubirii ar fi inclus şi dependenţa absolută.

În groapa fără fund a închisorii-iad sud-vietnameze, monsieur Mabuse reuşise să stăpânească timpul, încât cei care-l capturaseră nu-l puteau înfrânge cu absoluta singurătate care-i făcea pe ceilalţi prizonieri. Să se izbească cu capetele de pereţi. Dar, în final, a ajuns să-i placă timpul petrecut cu cel care-l interoga. Nu i-a văzut niciodată chipul, sau măcar silueta în întregime. În minusculul interstiţiu dintre lumină şi întuneric care-i era oferit în timpul discuţiilor sale cu Kama-Mara, monsieur Mabuse a zărit doar

o curbă vagă, în cel mai bun caz un profil parţial. Nu avea timp la dispoziţie pentru a continua, eventual pentru a se agăţa, nu avea altceva decât vocea.

— Greşeala ta este că reflectezi la evadarea din lagăr, spunea Kama-Mara. Presupui că eşti prizonier aici. Dar, în realitate, nu eşti prizonier decât în propriul tău trup inert şi murdar. Stătea în obiceiul lui Kama-Mara să-l înconjoare pe monsieur Mabuse în timpul interogatoriilor. Când s-a oprit, aşa cum făcea adesea, în spatele locului unde acesta şedea în pielea goală pe un scaun fără spătar, i-a prins umerii domnului Mabuse între degete.

— Este foarte logic. Trupul este supus rănilor, bolilor, morţii.

Vorbind, începu să-i maseze carnea domnului Mabuse.

— Trupul tău este impur şi această impuritate îţi contaminează mintea, până ce devine şi ea impură. Pentru a atinge Nirvana trebuie să te desprinzi de trup. Primul pas pe această cărare iluminată este să-ţi goleşti mintea de toate impurităţile acumulate.

În acea zi – sau noapte, n-a ştiut niciodată, nemaivorbind de data curentă – monsieur Mabuse a întins braţele în sus şi pe spate, plimbându-şi mâinile pe faţa celui care-l interoga, înfigându-şi degetele mari în ochi când l-a simţit reacţionând.

Încet, a adus capul lui Kama-Mara la nivelul său, pe când trupul se cutremura în spasme ca şi cum ar fi fost conectat la o reţea de curent electric. Acoperit de sânge, cu mâinile mânjite, a sărutat acele buze reci.

Apoi, îmbrăcat în hainele celui care-l interoga, a ieşit din închisoare. Dar, ca revanşă pentru că l-a ucis pe omul pe care l-a iubit sau de care a depins complet (în funcţie de punctul de vedere), ochii săi nu au mai rămas aceiaşi. Fără ochelari de soare, lumina îi ardea creierii şi razele de lumină îl orbeau.

— Iartă-mă că am întârziat.

Monsieur Mabuse îşi întoarse încet capul, pe când silueta cealaltă aluneca pe un scaun la măsuţa lui.

— N-am nimic de iertat.

Bărbatul, cufundat în umbră, făcu o scurtă reverenţă cu

capul. Lumina roşie şi violetă îl lovea oblic, dezvăluindu-i trăsăturile atrăgătoare, pielea netedă, strălucitoare şi fără pori, ca de ceară.

— Cum îţi mai merge?

Monsieur Mabuse contemplă monumentul de chirurgie plastică – Magicianul – văzând bărbatul care fusese înainte:

— Destul de bine. Şi ţie?

— Eu? Fac ceea ce-mi place, răspunse Magicianul.

Îi dădu chelneriţei comanda de băutură fără să-l întrebe pe monsieur Mabuse dacă mai dorea un pahar.

— A început să mă preocupe o problemă, continuă el. Mă tot întreb de ce nu l-ai ucis încă pe Christopher Haye.

— Mai întâi trebuie să-l găsesc.

— Credeam că l-ai omorât la New York, cum am ordonat. Am crezut că, neizbutind, l-ai omorât la Tourrette. Nu aşa mi-ai indicat atunci când m-ai chemat de la aeroportul din Nisa?

— Da. Dar circumstanţele s-au schimbat. Avea *La Porte a la Nuit.*

— Am înţeles că l-ai luat de la el.

— Da.

— Atunci, puteai să-l omori.

Lumina cădea pe chipul Magicianului ca peste granit, iluminând contururile sculptate care, la o cercetare mai atentă, aveau prea puţin de-a face cu anatomia firească a omului.

Monsieur Mabuse clătină din cap:

— L-ar fi distrus dacă aş fi omorât-o pe Sutane sau l-aş îi atacat. Am făcut un schimb.

— Trebuia să-l ucizi după aia.

— I-am dat cuvântul.

— Cuvântul tău?

Râsul Magicianului răsună, amestecându-se cu muzica rock, făcând-o discordantă, la fel de neplăcută ca şi expresia de pe chipul său atrăgător.

— De când a început să aibă vreo valoare cuvântul tău? se minună el.

— Am întrebat dacă ştia ceva care ne putea face rău, replică monsieur Mabuse. Am întrebat dacă trebuie ucis.

Magicianul îşi înclină capul pe o parte, privindu-l ironic:

— De când ai început să pui întrebări despre ceea ce ţi s-a ordonat să faci? L-am ameninţat pe Terry. Poate că a fost o greşeală, dar i-am oferit timpul să-şi formuleze un plan. În mod sigur, omorându-l pe Terry înainte de a ne poate spune unde era adevărata Poartă către Noapte a fost o eroare. Dar din cauza acelor întâmplări, trebuie să presupunem că şi Christopher Haye a devenit implicat. N-o să mă mai intereselе cât de mult ştie, după ce moare. Cred că este suficient de clar pentru tine.

— Îl voi ucide, răspunse monsieur Mabuse, stând ţeapăn pe scaun.

— Fă-o, rosti Magicianul, terminându-şi băutura dintr-o singură înghiţitură. Şi apoi ia *Prey Dauw* de la idiotul ăla de Milhaud. Acum, dacă ai găsit pumnalul pierdut de multă vreme, vreau totul.

— Acesta a fost scopul nostru tot timpul.

— Dar a devenit atât de nostim să-l torturez pe monsieur Milhaud. L-am pus pe Lograzie s-o ucidă pe Soutane. Nu ţi se pare amuzant?

Scrută figura împietrită a domnului Mabuse, apoi spuse:

— S-a întâmplat ceva cu tine în America. Ţi-ai pierdut simţul umorului.

— Milhaud mi-a zis să i-o aduc pe domnişoara Sirik la el. Mi-a zis să pară că a murit, dar să n-o omor.

— O şaradă pentru mine, fără îndoială. Înţeleg că i-a mai rămas un strop de imaginaţie.

— Nu înţeleg, rosti monsieur Mabuse, de ce i-ai ordonat lui Milhaud s-o omoare pe Soutane Sirik, din moment ce ştiai că îi era imposibil s-o facă?

Magicianul râse neplăcut:

— Vreau să-l văd încolăcindu-se ca un vierme.

Monsieur Mabuse se foi pe scaun:

— Să fac ce-mi cere?

Magicianul zâmbi:

— Da şi nu.

Zâmbetul se transformă într-un rânjet. Era ca un tigru dezvelindu-şi dinţii în faţa prăzii sale:

— Prepară-i o moarte falsă, aşa cum ţi-a sugerat. Adu-i-o

pe Soutane lui Milhaud. Apoi, omoar-o în faţa lui.

Monsieur Mabuse era uluit:

— Asta ar însemna să se sfârşească totul între mine şi Milhaud. Va şti că tu ai ordonat asta; va şti că am lucrat în secret pentru tine tot timpul cât am fost angajatul lui.

— Oh, da, aprobă Magicianul. Faptul că va înţelege cât de atent l-am controlat face parte din ceea ce am plănuit pentru el. Deşi, înainte să se întâmple aşa ceva, mai am câteva surprize pentru el. Milhaud are nevoie să fie educat. Morphee este prima care va muri. Apoi Soutane. Numai când toţi cei dragi lui vor fi distruşi, va veni sfârşitul.

— Credeam că voiai să-l ucizi tu însuţi, rosti monsieur Mabuse.

— Ceea ce cer eu de la tine acum este un act de loialitate. Să-l ucizi pe Milhaud.

— Dar Milhaud ne mai poate fi încă de folos.

— Nu mai poate, răspunse Magicianul, răsucind paharul între palme. Am suferit un fel de pas înapoi în Statele Unite. Capătul de acolo al reţelei va trebui refăcut. Sunt pe cale de a lichida capetele slabe. Şi sfârşitul lui Milhaud va fi cel mai distractiv.

Monsieur Mabuse îl urmări cu privirea pe Magician făcându-şi loc prin clubul aglomerat, gândind că învăţase să meargă cu omniprezentul mers legănat folosit de cowboy în filme. Închise puţin ochii, ca pentru a-i odihni, după ce privise prea mult într-o lumină puternică.

Cine-l va iubi pe Aladdin Sune?
Milioane de plânsele într-o fântână.
Doar în cazul răsăritului.
Cine-l va iubi pe Aladdin Sune?...

Monsieur Mabuse, uitându-se la dansatorii care se aplecau fiecare pe soldul celuilalt, pe când cântecele se răspândeau ca visele prin microfoane, se gândi iarăşi la scurta lui întâlnire cu Christopher Haye... Ai fi putut să-l omori. Intenţionase să-l ucidă, ca pe fratele său. Ce l-a oprit?

O forţă obscură l-a închis la fel de adânc ca în groapa

închisorii din Vietnam. Un instinct sălbatic din el a răspuns curentului care se învârtea în centrul ochilor lui Christopher Haye. Monsieur Mabuse se închipui încuiat acolo, încercând să iasă şi, eşuând, predându-se lor.

Şi când o făcu, înţelese într-un moment de revelaţie atât de puternic, încât se cutremură, că nu se gândea nici măcar la promisiunea supravieţuirii.

Când a fost cu Christopher Haye, s-a aflat în prezenţa libertăţii..

— Nu ştiu, rosti Seve, după o cină banală la restaurantul La Coupole, poate sunt eu prea prost, dar nu pricep nimic.

Soutane întrebă:

— Ce să pricepi?

— Arta.

Ea înălţă din umeri:

— Nu-ţi face probleme. Este abilitatea specială a francezilor de a-i face pe toii ceilalţi să se simtă inferiori.

Erau înconjuraţi de coloanele cele mai faimoase, poate, din Paris. Pe ele se aflau schiţe şi picturi de Picasso, Chagali, Leger, artişti, cel mai adesea, fără nici un ban în buzunar. În această cetate a luminii, arta le fusese unica avere. Cu ca au mâncat şi-au băut aici, petrecându-şi timpul fiecare în compania splendidă a celuilalt.

Seve îşi bău berea cu înghiţituri mici, continuând:

— Tu ce părere ai?

— Ei bine...

În acel moment, Soutane realiză că nu era în stare să-şi aducă aminte nici măcar o piesă de artă pe care o văzuse. De fapt, nu era capabilă nici să-şi amintească măcar cum arăta interiorul muzeului d’Orsay.

După-amiaza nu se desfăşurase aşa cum au plănuit. Ajungând pe malul stâng al Senei, Soutane a hotărât să se întoarcă. Dar, înapoindu-se la hotel, nu l-au găsit pe Chris, care nu lăsase nici un mesaj la recepţie în legătură cu locul unde plecase.

Era deja ora cinei când au ieşit din muzeu. Soutane a telefonat la hotel, dar Chris nu venise încă înapoi.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Seve, împingând

deoparte farfuria.

Nu ştia dacă din cauza durerii de cap sau a rănilor de pe gât, dar nu mai avea poftă de mâncare.

— În Spania se spune că este mai uşor să discuţi cu cineva cu care nu ţi-ai împărţit viaţa, adăugă el.

— De unde eşti? Din Spania?

— Când ne-am născut fratele meu şi cu mine, da, înălţă din umeri, completând:

— Deşi nu-mi mai amintesc. Ai mei au venit în Statele Unite când aveam doi ani. Cred că a fost cel mai bun lucru pe care l-au făcut vreodată.

Avea acea mândrie caracteristică tuturor emigranţilor din America. Se uită la farfuria ei:

— Mai mănânci?

— Nu. Vrei tu?

— Categoric nu, răspunse, chemând chelnerul. Numai simţind mirosul îmi vine rău. Din ce parte a porcului sunt făcuţi carnaţii?

Soutane râse:

— În starea ta, ar fi preferabil să nu afli.

Când masa fu debarasată, comandară calea.

Soutane îi surprinse privirea rătăcind prin spaţioasa sală de mese, cu separeurile sale înconjurate de bare de alamă, încărcate de meseni şi spuse:

— Ce faci?

— Aici nu sunt întotdeauna celebrităţii?

— Sunt, dar nu-i căuta. Cel mai important lucru în restaurantul La Coupole este menţinerea snobismului. Când Giacometti şi-a petrecut după-amiezile ploioase aici, mâzgălind pe şerveţele, nimeni nu s-a uitat la el. Când Beckett şi Bunuel, împreună cu Josephine Baker, s-au aşezat să mănânce, nimeni nu i-a arătat cu degetul. Sunt observaţi cu coada ochiului.

— Sunt nume de demult.

Ea înălţă din umeri:

— Rămâne valabil pentru Catherine Deneuve sau Jean-Paul Belmondo.

— Nu este acelaşi lucru, remarcă el. Odată, aici erau Fitzgerald, Modigliani şi Man Ray.

Ea confirmă:

— Nimic nu mai e la fel. Ar fi trebuit să ştii.

— În lumea poliţiştilor, totul rămâne la fel. Nu vezi că aşa suni prinşi criminalii? La sfârşit, nu mai au ce face decât să se repete la infinit. Este de-a dreptul patetic.

Ieşi prin luminile, roşii şi galbene pentru a încerca s-o sune pe Diana, dar nu avu noroc. Când se întoarse, rosti:

— Serios, care-i problema? N-ai mâncat nimic.

— Nici eu.

— Eu am o scuză. Am nişte dureri de cap şi de gât teribile şi numai Dumnezeu ştie ce-mi fac pilulele astea prin interior. Care-i necazul?

Soutane amestecă zahărul în calea. După ce privi un timp mişcarea linguriţei, se decise:

— Noaptea trecută, în pat, am spus numele lui Terry.

— Da? Şi?

— Am fost tot timpul cu Chris.

— Ah!

Soutane linse linguriţa şi o puse deoparte:

— O declaraţie elocventă. Ei bine, n-am ştiut – asta e, nu mi-a trecut prin minte că voi doi…

— Şi acum?

— Mă întreb cum este să te culci cu doi fraţi.

Soutane fu pe punctul de a-i arunca ceaşca de cafea în faţă şi Seve îşi dădu seama. Totuşi, nu s-a clintit.

Soutane începu:

— Dacă nu eşti cumva homosexual, n-o să afli niciodată.

— Fraţi, surori, care-i diferenţa? Ştii la ce mă refer.

— Oh, da, ştiu, e-n regulă, replică ea, foarte mânioasă.

— Este foarte natural să te întrebi. Fac pariu că şi Chris s-a gândit la acelaşi lucru după ce i-ai spus „Terry” la ureche.

— Absurdităţi!

Dar văzuse expresia stranie de pe chipul lui Chris când l-au lăsat la hotel şi ştia că Seve avea dreptate.

Observându-i chipul, Seve rosti:

— Înţelegi, eu sunt străin. Îmi închipui că dacă-mi pui o întrebare, pot să-ţi spun adevărul.

Îşi bău jumătate din cafea, întregind.

— Apropo, ai demonstrat o lăudabilă abţinere când ţi-ai

păstrat cafeaua în ceaşcă.

— Cum reuşeşti să mă faci să râd chiar şi când sunt supărată pe tine?

Surâsul lui se accentuă:

— Este ceva învăţat de la tata. Îmi spunea că este un fel de a reuşi să supravieţuieşti. Asta şi căratul de cărămizi erau singurele lucruri pe care le ştia.

— Chris a lăsat în urmă o fată, la New York.

— Da, ştiu.

— De unde?

— Numai din dosarul poliţiei. Numele ei este Alix Layne. A fost grav rănită când Trangh a pătruns în apartamentul lui Chris. Este procuror districtual. Ştii ce înseamnă asta?

Soutane clătină din cap.

— Un avocat al acuzării pentru oraşul New York.

— A încercat să pătrundă până la ea, la spital.

— Da, cred că este o cauză pierdută.

— De ce? Cât de rău este rănita?

— Suficient de rău. Trangh i-a tăiat gâtul.

— Oh, Doamne!

Linguriţa Soutanei se auzi lovindu-se de marginea ceştii.

— A fost un masacru, e adevărat, rosti el, privind-o pieziş. Ce crezi, că el o să se întoarcă la ea din pricina celor prin care a trecut?

— În momentul de faţă nu ştiu ce să cred, îmi doresc doar să se termine totul. Îmi doresc să moară Trangh.

— Amândoi ne-o dorim, doamnă.

Soutane îşi puse mâinile în mâinile lui:

— Dar nu ştim unde este. Pe undeva pe aici. Trebuie să-l găsim şi să-l urmărim ca să putem ajunge la Magician.

— Ascultă, spuse Seve, tu nu trebuie să faci nimic. Poţi să pleci chiar acum şi să uiţi că Trangh a existat vreodată.

— Crezi că sunt în stare să uit că Trangh a existat vreodată, sau ce i-a făcut lui Terry?

— Nu-i acelaşi lucru.

— De ce? Pentru că sunt femeie?

— Pentru că nu eşti poliţist.

— Nu este ceea ce voiai să spui şi o ştii prea bine.

Seve se uită în ceaşca de cafea. Încercă să şi-o închipuie

pe Diana urmărindu-l pe Trangh, ducă acesta ar fi reuşit să-l ucidă. Nu putea. N-o credea capabilă.

— Ai dreptate, admise el. Dacă eşti poliţist, mentalitatea de poliţist face parte din meserie. Dar adevărul este că nu sunt de părere că o femeie ar avea fie forţa, fie încăpăţânarea de a duce o asemenea vânătoare de oameni până la sfârşit.

— Presupun că tu crezi că o femeie s-ar opri pentru a face unul sau doi copii şi apoi, crescând în ea instinctele materne, ar uita de urmărire.

HI surâse la ironia ei:

— Femeile par întotdeauna să aibă altceva în minte decât moartea. Să spunem numai că Jack Spintecătorul n-ar fi putut fi femeie şi să încheiem aici.

— Îl voi găsi pe Trangh şi-l voi ucide, replică ca.

— N-o face pe socoteala mea, doamnă.

Ea pufni:

— Nu mi-aş face probleme în privinţa asta.

Seve rânji şi Soutane pricepu că totul fusese o cursă pentru a o păstra în această urmărire. Ce ştia el despre Porte de Choisy, sau Paris? Avea nevoie de ea, ca momeală şi ca ghid.

— Ce-ai face fără mine? întrebă ea.

El îşi bău cafeaua, apoi rosti:

— Să lăsăm bravurile femeieşti deoparte. Nu vreau să te ţii singură după Trangh. Ai mai făcut-o o dată şi ştii rezultatul.

Figura Soutanei se albi de furie:

— Ticălosul de Chris! i-am spus-o doar lui.

Seve aprobă cu o mişcare a capului:

— Poate că da. Însă situaţia s-a schimbat radical. Mi-a spus ce-l îngrijorează la tine. El…

— Nu-mi pasă de ce ţi-a spus asta.

— Nu te cred. Ar trebui să fie cineva deosebit de prost sau de-a dreptul ignorant ca să simtă aşa ceva, iar tu nu eşti niciuna, nici alta.

— Crezi că le ştii pe toate, nu?

— Sunt un căutător al adevărului, replică el. Profesia mea îmi cere ca aceste cunoştinţe să fie folosite.

Învârti ceaşca pe farfuriuţă:

— Ca să-ţi răspund la întrebare într-un mod mai puţin ocolit, ştiu ceea ce văd şi aud, nimic mai mult.

— Când îl voi revedea pe Trangh, îl voi ucide. Eşti un prost dacă nu mă crezi.

Seve înălţă din umeri:

— Nu mă îndoiesc că ai vrea să încerci şi ar fi o greşeală, pentru că în momentul de faţă Trangh te-ar înghiţi de vie. După relatarea lui Chris, eşti mult prea speriată. Greşeşte?

Soutane întoarse capul într-o parte, dar rămase tăcută.

— Ar fi nefiresc din partea ta să *nu* fii speriată de Trangh, continuă cu amabilitate Seve.

— Nu de Trangh mi-e mie frică, replică ea. De mine însămi.

Îi povesti cum fusese antrenată, cum o învăţase Mun să ucidă. Dar el o opri scurt pe Soutane, nelăsând-o să-i istorisească faptul că a omorât pe cineva. Acea parte era prea intimă, prea dureroasă şi aşa fusese prea mult că-i spusese lui Chris. Faptul că el ştia despre crimă şi despre remuşcările care-au împins-o să-şi ia viaţa, o făcu să se simtă vulnerabilă. Seve avea un mod tulburător de a o face să simtă lucrurile aşa cum erau.

— Mi se pare că Mun a avut o idee bună antrenându-te.

— Ce mod de abordare simplist!

— Da? Mie mi se pare realist.

Soutane îşi înclină capul:

— Cum reacţionează soţia ta la lipsa asta de emoţii?

— Nu sunt căsătorii.

— Atunci, prietena ta.

Îi privi, adăugând:

— Ai o prietenă în New York?

— O prietenă? rosti el, gândindu-se la Diana. Nu ştiu.

Ea râse:

— Ce răspuns e ăsta, nu ştiu?

— Ar fi cineva, se avântă el, dar nu sunt sigur…

— De ea, sau de tine?

Seve îşi termină cafeaua:

— Să plecăm. Localul este prea aglomerat, oricum.

— Exact ca la New York, nu-i aşa? întrebă ea, punând o

mână peste mâna lui. Stai jos. Te rog. N-ai spus tu că suntem străini unul de altul? Nu există nimic pe care să nu fim capabili să-l discutăm împreună.

Râse:

— În plus, tu nu mă cunoşti suficient ca eu să fiu ofensat de ce-mi spui. Şi nici eu nu te cunosc suficient de bine pentru a trebui să mint, ca să-ţi protejez sentimentele.

Seve se aşeză la loc pe scaun. În separeul din lemn de lângă ei se afla o femeie într-o rochie de mătase neagră Channel şi o pălărie din piele de leopard prinsă de părul blond cu o broşă de diamant; mânca stridii. Nu catadicsise să-şi scoală mănuşile de operă.

— Nu este deloc ca la New York, observă Seve.

Când îi se aduseră alte cafele, îi povesti despre Diana, sfârşind prin a-i mărturisi:

— N-am fost niciodată bun la lucruri de-astea. Slujba îmi mănâncă atâta vreme din viaţă!

— Trebuie să fie convenabil.

— Poftim?

— Vreau să spun, trebuie să-ţi fie mai uşor să rupi relaţiile când devin prea serioase sau prea incomode.

— Hei, ai înţeles greşit. Nu este deloc aşa.

— Nu? Nu-ţi place confortul tău de celibatar?

— Un poliţist – mai ales unul ca mine – nu ştie ce înseamnă confortul. Adesea, îmi petrec toată noaptea în scaunul din faţă al maşinii. Mănânc hrană rece, cartofi prăjiţi cu grăsime şi cafea atât de densă, încât ar putea fi folosită ca funingine.

— Nu vorbeam despre slujba ta, replică Soutane. Vorbeam despre *tine.* Cred că sentimentele serioase din partea oricui care-ţi este aproape te fac să te simţi stânjenit.

— Cerule, tu nici măcar nu ştii ce înseamnă un sentiment serios!

— Nu te mai prosti! Toată lumea ştie. Singura întrebare este dacă lumea chiar vrea să-l cunoască.

— Cum ai ajuns să ştii atât de multe în privinţa asta?

— Mă miră că ai întrebat. Iubesc doi fraţi şi asta-l sfâşie pe Chris.

Un grup de adolescenţi intră pe uşa cu glasvand şi, la indicaţia şefului de sală, se azvârliră cu toţii într-un separeu, în câteva momente, aerul se umplu de suficient fum de ţigară în jurul lor ca de la o incinerare.

O lungă perioadă, Seve păru să-i contemple sau să se uite fără rost. În cele din urmă, se reîntoarse către Soutane:

— Adevărul este că mi-e frică.

— Să te implici. Toată lumea face aşa.

El clătină din cap:

— Nu e asta sau cel puţin, nu este partea cea mai importantă.

Privi împrejur:

— Vreau să comand ceva de băut.

Ceru un whisky şi Soutane îl urmări cum îl înghite pe tot.

— Mi-e frică de moarte, mărturisi el.

— Dar este ridicol, replică ea. Uită-te la profesia ta. Ar fi trebuit să te faci librar sau bibliotecar.

— Poate. Dar n-aş fi fost în stare să trăiesc cu mine însumi.

— Aşa că te-ai făcut poliţist ca să-ţi dovedeşti că nu ţi-e frică.

El confirmă cu o mişcare a capului:

— Într-un fel.

Se gândi la tatăl său. „Poate că a fost ca să-ţi dovedesc ţie, tată”, gândi el.

— Oricum, este motivul pentru care m-am înrolat în armată. După ce m-am întors acasă, mi s-a părut logic să continui să protejez şi să servesc ţara.

— Şi prietena ta?

— Frica este suficient de rea doar pentru mine. Dar cu o familie…

— Poate că o familie ţi-ar fi alungat frica. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte? Într-un fel, familia este o continuare a vieţii, chiar şi după moarte.

Seve simţi căldura băuturii care încă-i ardea pieptul. Femeia în rochie Channel îşi terminase stridiile. Acum putea să observe că, aşezat lângă ea, se afla un pudel miniatural cu părul creţ, liniştit şi încrezător, cu ochii aţintiţi numai la ea.

În cealaltă parte a încăperii, adolescenţii erau învăluiţi într-o ceaţă de Gauloise. Doi dintre ei – două fete în bluze fără mâneci şi fuste cu franjuri – dansau, învârtindu-se şi fiind învârtite pe rând. Chelnerii în jachete albe urmăreau această dezordine aparent periculoasă cu un admirabil sânge rece. Mai văzuseră şi altele.

Seve închise ochii:

— Putem să ne întoarcem la hotel? Mă doare capul.

Când Alix deschise ochii, văzu o figură nefamiliară. Ultimul lucru de care-şi aducea aminte era vaga senzaţie de mişcare pe când o transportau, deja pe jumătate adormită, în sala de operaţii. Avu o impresie de alb şi de oţel, un pântec ca o imensă maşină, pulsând o dată cu dubla bătaie a inimii.

Iar apoi, un vis despre cădere, o infinită cădere. Cu cât cădea, cu atât devenea mai îngrozită pentru că, mai mult cu sigur, nu va supravieţui la sfârşitul coborârii. Deoarece, cu cât mai adânc se scufunda, cu cât cădea mai repede, cu atât se apropia de sfârşit.

Apoi, în lumina slabă, îl vede pe Dick stând pe un pervaz, îi cheamă, iar el îşi întoarce capul pentru a rânji la ea, pe când fiece fulgerător pe lângă el.

Ţipă. Şi dedesubt îl vedea pe Christopher pe alt pervaz. El îi întinde braţele şi Alix ştie că are puterea şi curajul de a o prinde. Nu-i este frică, aşa cum bănuia că-i este lui Dick de greutatea care l-ar fi zburat de pe margine.

El surâde când Alix se apropie de braţele lui întinse şi ea ştie că este salvată. Până când, în ultimul moment, îşi îndepărtează braţele.

— *Nu!* Strigă ea. *Nu!*

Cădere.

Din ce în ce mai repede, până când…

— Alix, mă auzi? Spuse Max Steiner.

Alix clipi, căutând în memorie un nume potrivit cu figura.

— Te cunosc? rosti ea.

Văzu întinzându-se pe faţa lui o expresie între grijă şi înflăcărare.

— Dumnezeule! Trebuie să aduc un doctor. Poţi să

vorbeşti!

Încercă, ezitând. Nu era perfect conştientă, nimic nu părea real. O parte din ea, trădată de Dick şi Christopher, cădea încă. Dacă se agăţa de mâneca lui, reuşea mult mai uşor să se menţină conştientă. Totuşi, îi cerca efort. Era. Foarte obosită.

— Nu pleca.

Vocea ei, mai degrabă un croncănit răguşit, suna bizar. Dar bine. Atât de bine!

— Mă cheamă Max Steiner, se recomandă ei. Sunt un prieten de-al lui Chris.

— Tu ai grijă de fiul meu.

El aprobă, fericit să poată conversa cât de cât cu ea.

— Este un băiat bun. Alix.

— Se simte bine?

Pleoapele îi căzeau. Nu mai avea energia necesară pentru a le ţine deschise. Dar avea atâtea de spus, dorea să-i povestească atât de multe. În primul şi primul rând despre Dick. Voia ca Dick să plece de acolo. Dorea ca Max să-l ţină departe de Danny.

Dar cădea, din ce în ce mai repede. În noapte.

— Iisuse, uită-te la tine! rosti Brad Wolff.

Oamenii lui, venind cu o şalupă, erau pe bordul vasului. Erau mai grozavi ca nişte câini de vânătoare.

El făcu un semn şi un bărbat înalt, cu ochelari, părul rar şi dosul palmelor pătat deschise o geantă de doctor demodată.

— Fă-i un control general, îi zise Wolff.

Diana, înfăşurată într-o pătură aspră, era aşezată. Se gândi că Wolff a răspuns în timp record la apelul ei. Nici o mirare că Seve avea încredere în el.

Îi dădu lui Wolff cele zece cifre.

— Fugi la compania de telefoane şi vezi ce obţii, a îndemnă. Este numărul la care suna Parkes când am ajuns la el.

Tresări atunci când doctorul o examina în zona unde fusese lovită cu piciorul.

— Nimic rupt.

Doctorul părea să vorbească doar cu petele de pe mâini.

Wolff, cercetând cu privirea trupul lui Parkes, prin masa de specialişti ai parchetului, spuse:

— N-ai fost antrenată numai la academie.

Diana îi adresă un mic surâs, apoi imediat îşi muşcă buza, când doctorul atinse un alt punct sensibil:

— Am mai luat câteva lecţii particulare.

— Cu cine, cu vreun tâlhar?

Acum Diana râse:

— Oh! Nu. O persoană ceva mai rafinată.

— Nu este nimic rafinat în ce i-ai făcut lui Reed Parkes.

— Avea de gând să mă ucidă.

— Hei, rosti Wolff, răsucindu-se. N-a fost un reproş. Sunt al naibii de bucuros că te-am trimis pe tine şi nu un alt poliţist care-ar fi fost mai puţin calificat să se descurce cu monstrul ăsta.

— Totuşi, l-am omorât. Era unicul nostru indiciu. Din ceea ce spunea, ai avut dreptate. Monique era o acoperire pentru el.

— Oricum, ai obţinut numărul de telefon.

Wolff înălţă din umeri, apoi, instinctiv, o strânse de umăr, ca să o calmeze. Ea tresări.

— Scuză-mă. Poate ne-ai adus firul de care aveam nevoie.

— Oriunde ar duce, replică Diana, vreau să fiu şi eu acolo.

Doctorul înclină capul aprobator şi Wolff, întinzând o mână, o ajută să se ridice în picioare.

— Are un trup minunat de elastic, rosti doctorul, punându-şi la loc instrumentele. Aş vrea şi eu să am un asemenea noroc.

Se înălţă, victimă a curiozităţii profesionale, pentru a arunca o privire asupra cadavrului.

După ce Diana îi dădu raportul, Wolff îi oferi o geantă ieftină din vinilin:

— Ţi-am luat nişte haine. Poate că nu sunt cele mai elegante...

Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz:

— Nu contează. As fi fericită să mă îmbrac şi într-un sac

de cartofi.

Se întorsese pentru a se duce în cabină, când Wolff o apucă de încheietură.

— Diana, începu el, vreau să ştii că apreciez ce-ai făcut.

— Mulţumesc.

O ţinu strâns, privind-o în ochi:

— Asta e numai o parte. Vreau să fiu sigur că şi *tu* eşti mulţumită cu ce-ai fost nevoită să faci.

— Vrei să zici, prin ce am trecut.

Wolff aprobă:

— Şi asta. Vreau să ai timp ca să-ţi revii. Să te gândeşti în linişte.

— Am făcut-o.

— Mă îndoiesc.

O conduse pe o băncuţă din cabină unde se aşezară amândoi.

— Vreau să ştii că, în ceea ce mă priveşte, i-ai făcut datoria. Nu eşti un spion. Nu se presupune că preferi să înghiţi o pastilă de cianură decât să divulgi informaţiile inamicului. Nu trebuie să te simţi vinovată.

Ea îi adresă un zâmbet fragil:

— Chinezii nu se simt vinovaţi.

— Ştii, mă îngrijorează că după ce ai trecut prin toate astea, nu a apărut nici măcar umbra unei spărturi în armura ta. Nu este natural.

Diana îi susţinu privirea:

— Am vorbit serios. Vreau să continuu. Dacă stau acasă şi clocesc, nu-mi face deloc bine. Vreau, am nevoie să lucrez.

— Nu-ţi face probleme. N-am nici o intenţie sa te înlătur de aici. Vreau numai să ştiu că eşti în regulă.

— Sunt bine…

— Dar? completă el, studiindu-i chipul.

Ea îşi lăsă capul în jos. Era sigură că urma să plângă şi îi fu ruşine. Îşi aduse aminte cum o lovise tatăl ei când, copil fiind, plânsese. Îşi scrântise glezna fugind de o ceată de băieţi răi şi nu ştia dacă lacrimile izvorau din cauza durerii sau a umilinţei. „Chinezii nu plâng”, i-a spus tatăl ei, cu acel glas sever care o înfricoşa. „Chinezii nu-şi arată emoţiile,

mai ales de faţa cu *lah faun*, barbarii. *Loh faun* nu vor înţelege niciodată măndria calmului de care noi, chinezii, ca popor civilizat, ne bucurăm”. Ascultându-şi tatăl şi strămoşii, nu a mai plâns niciodată după aceea.

Dar mi-aş dori să fie Seve aici, acceptă ea.

Wolff stătea cu spatele rezemat de banca pătată de apa sărată:

— Dumnezeule, voi doi ar trebui să vă căsătoriţi şi să terminaţi. Cel mai bine pentru Guarda ar fi ca tu să-i dăruieşti un fiu.

— Mii de mulţumiri, răspunse ea sarcastic.

Dar în sinea ei era foarte mulţumită. Şi, de asemenea; recunoscătoare lui Brad. Timpul lacrimilor trecuse.

— Cel mai bun lucru pentru amândoi, Diana. Copiii sunt adevărata fântână a tinereţii. Şi ce pot face dintr-o după-amiază plicticoasă! Ascultă-mă pe mine, am trei, zâmbi larg Wolff. Acum, haide, avem treabă.

Lui Chris, Porte de Choisy i se păru în acelaşi timp deprimantă şi fascinantă. Era o secţiune triunghiulară grosolană formata din aproximativ trei blocuri, dominate de două trăsături neobişnuite la Paris. Prima erau amprenta urâtului, beton, clădiri înalte sponsorizate de guvern care erau deja de domeniul trecutului, de când fuseseră interzise alte asemenea construcţii. Cealaltă exista între clădirile de la stradă: prăvălii prin care părea că s-ar putea supravieţui un timp nedefinit.

Restaurantele de toate dimensiunile coexistau cu măcelăriile şi magazinele. Pe coridoarele iluminate cu neon sau pe vastele străzi centrale, numeroase firme de magazine vopsite în culori strălucitoare, mititele, le împărţeau vietnamezilor şi cambodgienilor haine, discuri, casete audio şi video, cărţi în limba khmeră, ca şi *plats a emporter,* fast-food-uri de toate tipurile cu mâncare asiatică şi pentru acasă. Exista o varietate infinită.

Chris îşi pierdu ore în şir hoinărind prin magazine, privind figurile asiaticilor. Se uita prin vitrinele lor, la clienţi şi vânzători deopotrivă. L-a restaurantele mai mari, ca L’Oiseau du Paradis, Rang Phuong Hoang şi Le Tikoc, intră

pentru că, de afară, îi era imposibil să se uite la toate mesele.

Oare credea că va fi atât de uşor să dea de urma lui Trangh? Da, era adevărat ce spusese Soutane, că mai devreme sau mai târziu, orice vietnamez aflat la Paris trece pe la Porte de Choisy, măcar pentru a cumpăra casete cu muzică şi a mânca hrana lor obişnuită. Dar, chiar şi aşa, care erau şansele ca Trangh şi Chris să fie acolo în acelaşi moment?

Dintr-o dată avu senzaţia că ajunsese să rătăcească aiurea. Nu cunoştea zona aşa cum, evident, o ştia Soutane. Trebuia să existe alte. Locuri, de exemplu, săli de jocuri, neştiute de lumea exterioară, unde Trangh se putea ascunde. Trangh ar fi putut i în acelaşi loc cu Chris, fără ca el să observe vreodată.

Se simţi ca un idiot, pentru că nu-şi petrecuse ziua alături de Soutane şi Seve. Şi de ce? Pentru că, într-un moment de uitare, ea rostise numele fratelui său. Simţi în buzunar briceagul. Frecă mânerele aspre din corn de cerb, ca şi cum ar fi fost un talisman. Sentimentele sale faţă de Soutane erau ca un foc care, odată aprins, nu mai putea fi stins. I se părea bizar să-şi dorească să termine cu ca. Nu o iubea? Dar pe Alix? Nu o iubea şi pe ea? Dar cum putea să iubească două persoane deodată? Părea imposibil, contradictoriu. Avu impresia ca este rupt în milioane de bucăţele, incapabil să-şi găsească propriul centru.

Şi apoi îi trecu prin minte că poate Soutane simţea acelaşi lucru. Şi ea iubea două persoane, numai că se întâmplase să fie fraţi. Era un păcat atât de îngrozitor? Ar fi fost, gândi el. Dacă şi el şi Terry ar fi fost în viaţă. Cum ar fi ales între ei? *Pe cine* ar fi ales?

Această alegere îi fusese luată din mână. Dar alegerea *lui?* Ce trebuia să facă? Cum avea să-şi găsească în fine calea?

În tot acest timp, îl căută în continuare pe Trangh. Se simţea obligat să insiste chiar dacă, în adâncul inimii, nu credea că avea şansa de a da exact peste el prin labirintul dintre cele trei blocuri imense. În fond, dacă se afla aici, putea fi într-un apartament de la oricare etaj, unde Chris nu

avea acces.

Nimic din toate astea nu conta, pentru că un element de pe chipul lui Trangh îi ardea sufletul lui Chris. Era oare chin sau nepăsare? Mânie sau disperare? În mod sigur, nu fusese ură. Dacă n-ar fi crezut-o dincolo de orice îndoială, ar fi bănuit că zărise acelaşi gen de vulnerabilitate pe care Soutane declara că-l văzuse în el.

Dar putea o fiinţă omenească să fie în acelaşi timp vulnerabilă şi capabilă de asemenea acte hidoase de violenţă? Trangh îi omorâse pe Terry şi pe fratele lui Seve, Dominic. O rănise pe Alix şi l-a ucis pe Al DeCordia. Războiul era una din explicaţiile unui comportament atât de aberant, dar era limpede că Trangh nu fusese lovit de război. Funcţiona cu o înfricoşătoare eficienţă şi Chris îl găsise raţional, chiar onorabil. Ce altceva ar fi putut să-i facă războiul?

Aceasta era întrebarea esenţială. Indiferent ce-i făcuse războiul, era ceea ce Chris observase în ochii lui, era ceea ce-i atinsese spiritul. Era motivul pentru care Chris venise la Porte de Choisy în această evidentă rătăcire prostească. Era împins de ceva mai mult decât curiozitate. În ciuda protestelor pe care le făcuse de faţă cu Seve, se simţea atras de flacăra care ardea atât de primejdios în spatele ochilor lui Trangh. Avea nevoie să descopere sursa acelei lumini strălucitoare. Pentru că, în alcătuirea acesteia, bănuia că se va regăsi.

Până la sosirea la Angkor Wat se întunecase şi descoperi că îi este foame. Restaurantul avea faţada de un roşu închis; sub denumirea sa, scria SPECIALITĂŢI ASIATICE. Înăuntru era înăbuşitor. Se plimbă prin încăpere, aşezându-se la o masă în colţ. Se postase cu spatele la perete, încât avea o vedere clară spre fiecare masă.

Atunci l-a zărit pe monsieur Vosges. Tatăl Soutanei. Desigur, era mai bătrân. Îşi purta părul mai lung, deşi nu devenise şi mai alb. Dar acel chip, atât de asemănător cu cel al lui Charles de Gaulle, era inconfundabil. Intrase cu o femeie asiatică uluitoare. Se aşezară faţă în faţă la o masă din centrul restaurantului.

Pentru un moment, mintea i se goli complet lui Chris.

Când îşi reveni suficient, bău puţin ceai, pentru a-şi umezi limba şi gâtul. Fu atins ca de o undă de paranoia şi aproape se sufocă. Poate că monsieur Vosges îl văzuse hoinărind prin magazine şi-l urmărise până aici. Nu i-a spus Soutane că tatăl ei nu uita niciodată nimic? O dată a vrut să-l ucidă pe Chris. Monsieur Vosges şi femeia asiatică stăteau la masă zâmbindu-şi, iar Chris putu să remarce că picioarele lor se atingeau pe sub masă. Apoi se zări în oglinda care acoperea peretele şi se linişti. Pe atunci era un puşti. Se îndoia că monsieur Vosges l-ar mai fi recunoscut, acum.

Totuşi, rămânea deconcertant faptul că i se ivise astfel în cale, ca un spiriduş cure răsare noaptea dintr-o firidă.

Chris îşi dădea seama că monsieur Vosges era cunoscut la restaurant, deoarece patronul, un chinez mic şi sclivisit, aduse personal la masa cuplului ceaiul şi meniurile.

O clipă mai târziu, Chris rămase rigid ca o piatră. Mintea îi luase foc şi abia mai putea respira.

Salutându-l pe tatăl Soutanei, patronul rostise:

— Bună seara. Cum vă simţiţi în scara asta. Monsieur Milhaud?

Când Brad Wolff plecă să caute numărul de telefon la compania, de telefoane, Diana telefonă la birou. După cum se aşteptase, exista un mesaj de la Seve. Formă numărul pe care-l primise şi discută o vreme cu el. La Paris era deja târziu. Glasul lui suna de parcă ar fi murit şi nimeni nu-l lăsa să afle. Nu fără mânie, Diana i-o spuse.

Wolff se întoarse, văzu că era ocupată şi îşi găsi şi el o ocupaţie cu hârtiile, din care avea chiar prea multe.

Când Diana termină, el puse jos stiloul şi i se adresă:

— Ce ştii despre acest Marcus Gabie şi nu vrei să-mi spui?

Diana îl privi cu coada ochiului:

— Nu înţeleg.

— Atunci, e-n regulă. De ce sunteţi atât de înverşunaţi împotriva lui?

Ea înălţă din umeri:

— Seve mi-a cerut-o.

El se aşeză pe un colţ al biroului, lovindu-se cu un dosar

peste genunchiul care se legăna liber:

— Asta e?

— Vrei să zici că Seve îl suspectează că aduce heroina din Triunghiul de Aur în Chinatown? Vrei să zici că noi îl credem adevăratul *naş* din Chinatown? Cine ştie.

Glasul ei avea un ton degajat, consecinţa întâmplării prin care trecuse, poate, dar, mai ales, a supărării şi nemulţumirii pentru că Seve se afla la zece mii de kilometri distanţă, în permisie şi-i transmitea ordine scriptice.

Brad Wolff aprobă, ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

— Motivul pentru care întreb este faptul că Marcus Gabie nu există.

— *Poftim?*

— Dă-mi voie să-ţi explic.

Brad Wolff coborî de pe birou şi luă loc pe un scaun, lângă ea:

— Marcus Gabie există acum, în lumea reală, dar din punctul de vedere al CIA, nu.

— Îl acoperă.

Wolff clătină din cap:

— Nu, nu-l acoperă. A lucrat pentru ei din 1968 până în 1972. Apoi a plecat.

— Pentru a se îndeletnici cu ce?

Wolff înălţă din umeri:

— Probabil pentru a face ce face şi acum: import-export.

— Vroi să spui, droguri?

— Diana, nu există nici o dovadă care să indice că Gabie acesta a fost implicat în activitatea vasului *Monique.* Noi, ca şi tine, nu recunoaştem vina prin asociere de idei. Nimeni nu l-a pomenit pe Gabie alături de Monique sau Reed Parkes în acest sens.

— Doar pentru că Monique a fost ucisă înainte să mărturisească ceva.

— Totul poate fi adevărat, admise Wolff, dar tot nu avem nici o dovadă.

— Dacă Gabie nu mai aparţine de CIA, cine-l protejează? oftă Diana.

Era copleşită de oboseală. Închise ochii pentru o clipa, apoi se interesă:

— Cum de-ai obţinut materialul despre Gabie?

Wolff surâse larg:

— A fost simplu. Dar numai pentru că am făcut-o eu. Acum câţiva ani am dat peste o bandă care trafica la nivel foarte calificat cocaină. Erau de-a dreptul creativi, împănau cadavre cu pungile lor de mizerie pentru a ajunge în ţară, prin Mexic. Oricum, l-am recunoscut pe un membru al bandei. Era fiul unei persoane pe care-o cunoscusem la Agenţie. A reieşit că el venise cu ideea cadavrelor pentru a ascunde cocaina. L-aţi gonit de acolo înainte să poată fi prins şi am avut o lungă discuţie cu tatăl lui.

Culmea a fost că puştiul a intrat într-o asociaţie de voluntari care se ocupă cu reabilitarea drogaţilor. Îl ţin sub observaţie pentru că nu-şi ascultă tatăl şi, din când în când, tatăl lui îndeplineşte unele… hm… cereri pe care i le fac.

— Tatăl puştiului este mare la CIA?

— Nu, ăia n-au habar de nimic. Băieţii cu spionajul. Charlie Kamov este un operator la computer de nivel A. Bate mai repede decât o secretară.

Diana râse:

— Problema nu este pe cine ştii. Este *ce* ştii.

— Corect.

Diana îşi plimbă degetele prin păr.

— Totuşi, avem numărul la care avea de gând să sune Reed Parkes.

Wolff se declară de acord şi spuse:

— Să sperăm că ne conduce undeva, altminteri ne trezim în faţa unui zid prin care n-o să trecem numai cu bunele intenţii.

— Avem mai mult decât asta, nu? Avem legea. Am fost întotdeauna de părere că legea este totul: lumina, Calea, adevărul.

Wolff, oftă:

— Acum cunoşti adevărul, Diana.

Ea clătină din cap:

— Nu! Nu voi accepta faptul că noi, ca apărători ai legii, suntem neputincioşi. Asta vrei să-mi spui, nu-i aşa?

— Nu-ţi spun nimic. Situaţia este cea care dictează…

În acel moment sună telefonul şi el smulse receptorul:

— Dă? Stai aşa.

Îşi căută stiloul şi continuă:

— E-n regulă. Dă-mi-o.

Mâzgăli ceva, apoi închise. O privi pe Diana:

— Adresa de la numărul de telefon pe care Parkes îl forma când ai intrat. Cred că ar fi mai bine să mergem acolo chiar acum.

— Am nevoie de o haltă la toaletă.

— Du-te. Este penultima uşă pe dreapta, la capătul holului, o informă el. Te aştept aici.

Pe drum trecu pe lângă Randy Brooks, asistentul lui Wolff. Nu o observă, pentru că era agitat. Se grăbea spre biroul lui Wolff iar Diana, curioasă, îl urmări.

— Doamne, Brad, a avut loc un alt incident jos, în celulele de detenţie. Cred că ar fi mai bine…

— Am plecat! strigă Brad, sărind afară. Îl urmări pe Brooks pe coridor, până la ascensoare.

— Brad! ţipă Diana. Dar el păşise deja într-un ascensor care aştepta. Când se întoarse în biroul lui, Diana se duse la masă şi telefonă la ea la serviciu pentru a afla ce mesaje o aşteptau.

Tocmai îl auzea pe primul când îl văzu pe Randy Brooks fugind înapoi pe coridor. Nu mai putea respira şi era alb la faţă.

— Toiul este în regulă? îl întrebă ea, dar acesta trecuse deja pe lângă ea.

Îl zări făcând semne altor oameni şi acum, uitându-se după ei. Văzu o aglomeraţie în dreptul ascensoare lor. În grabă, închise telefonul şi alergă spre Brooks:

— Ce este?

Se gândea la focuri de armă şi la Brad Wolff zăcând pe podeaua celulelor.

— Ce s-a întâmplat?

Randy Brooks îşi răsuci capul spre ca şi Diana putu observa că avea ochii măriţi de groază. Încerca să-şi controleze respiraţia.

— Domnişoară Ming. Nu acum. Încercăm să aflăm…

— Ce?

— O situaţie cu origini necunoscute.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi! CE s-a întâmplat ceva lui Brad?

Brooks aprobă, ca şi cum subiectul interzis i-ar fi fost acum accesibil şi ei:

— Era la etajul al cincisprezecelea. Am fugit sus când am auzit. A fost un accident teribil.

— Ce fel de accident?

Fii avea figura ciupită de vărsat şi ţinea un walkie-talkie care pârâiea încontinuu, ca o sârmă înzestrată cu viaţă. Era negru în punctul unde-l ţinea, ca şi cum ar fi fost pătat cu vopsea sau funingine.

— Cablurile care susţineau ascensorul lui Brad s-au rupt.

— Ce vrei să spui? se interesă Diana, simţind că i se contractă stomacul. Suntem la etajul douăzeci!

— Cabina a căzut până jos.

— Dar cum a fost posibil? Ce s-a întâmplat cu frâna de urgenţă?

— Să fiu sincer, nu ştiu.

— Nu, rosti ea dur. Trebuie să fie o greşeală.

Alergau alături. Bărbaţii treceau pe lângă ea, atingând-o. Toţi ţipau şi undeva suna o alarmă.

Inima Dianei se umplu de groază când coborî împreună cu ei. Nimeni nu se uita la ea. Ascensorul duhnea a transpiraţie. Randy Brooks vorbea la walkie-talkie. Diana se străduia să audă replicile la întrebările ei repetate, dar totul era în zadar. Năucită şi în stare de şoc, se ruga pentru Brad şi încerca să spere că mai era încă în viaţă.

Jos strălucea lumina albăstruie a lămpilor cu acetilenă. Toată lumea asuda din cauza spaţiului închis şi a căldurii. Munceau deja să scoată trupul din cabina zdrobită, dar Diana înţelese ca, oricât de mult ar fi durat, nu mai conta. Cel puţin, nu pentru Brad Wolff.

Oricum, voia să vadă. Ignoră protestele lor şi, apropiindu-se de groapă, se uită peste umerii lor în interiorul liftului. Văzuse cu ani în urmă un accident, tocmai terminase academia, în care o maşină, derapând pe şoseaua alunecoasă, intrase într-alta cu viteza de o sută treizeci de kilometri pe oră. Interiorul maşinii fusese atât de zdrobit, încât metalul îi tăiase în două pe pasageri.

— Dumnezeule mare!

Se întoarse, împiedicându-se de o canistră. Randy Brooks o prinse chiar înainte de a cădea cu capul înainte în gaura pătată de sânge şi ulei. Cineva, remarcând că plângea, o duse sus, unde nu era atâta lumină şi căldură.

Abia mai târziu, când s-a întors în biroul lui Brad, după ce a dat o declaraţie la securitatea internă a DEA şi la echipa de detectivi a Departamentului de Poliţie al New. York-ului, începu să caute adresa corespunzătoare numărului pe care-l formase Reed Parkes pe telefonul mobil.

Nu mai era acolo.

La ora nouă şi jumătate Milhaud plăti nota. Un sfert de oră mai târziu, el şi femeia asiatică se ridicau să părăsească restaurantul. Un vietnamez zvelt, cu figură de şobolan, în blugi şi un tricou de lucru întinse mâna după o jachetă cu blazonul L.A.DODGERS şi ieşi la câteva clipe după ei.

Intrigat, Chris îi urmări. Dar când Milhaud şi femeia întrară într-un Renault şi vietnamezul într-un BMW negru care-l aştepta, Chris se trezi brusc într-o încurcătură.

Alergă pe bulevardul Massena, căutând un taxi liber, dar nu reuşi să-l găsească. Pentru o secundă îi veni ideea nebunească de a opri o maşină care trecea, aşa cum văzuse în nenumărate filme, pentru a o deturna. Dar realitatea era cu totul altceva. Ideea avea o probabilitate mică de succes. În plus, nu mai era timp. Cele două maşini dispăreau în trafic.

Încât Chris făcu singurul lucru care-i stătea în puteri: fură o bicicletă.

Pe o autostradă sau în întunericul nopţii, n-ar fi avut nici o şansă; viteza maşinii l-ar fi înfrânt. Dar traficul încetinea maşinile şi, în fond, atâta vreme cât nu avea dealuri de urcat, putea să-şi menţină timp îndelungat viteza de cincizeci de kilometri pe oră sau mai mult.

Se simţea bine din nou pe bicicletă, forţându-şi picioarele, genunchiul, rezistenţa. Era ca în vremurile vechi. Obişnuita înflăcărare îşi făcu simţită prezenţa, începând să pompeze adrenalină în el. Din când în când simţea o împunsătură în genunchi, dar se hotărî să ignore durerea,

nedorind să aibă de-a face prea mult cu ea. Era decis să n-o lase să-i bareze calea.

Chris a avut un moment prost, când a crezut că o să-i piardă. În Place de l'Italie, maşinile începură să se deplaseze prin intersecţie, la semafor. Restul traficului se oprise, intersecţia era plină de pietoni. Dintr-o dată, maşina Renault a lui Milhaud se azvârli în faţă urmată, ca şi cum ar fi fost legată de ea, de BMW-ul negru. Chris, luat prin surprindere, era acum în faţa semaforului care-şi schimba culoarea.

Văzu în faţă maşinile dispărând pe Avenue des Gobelins şi, împingând pedalele, porni în sprint. Claxoanele răsunară şi frânele scârţâiră. A fost silit să cotească spre dreapta, pentru a evita ciocnirea cu două maşini. Apoi trecu de intersecţie, gonind după prada sa. Erau blocaţi în trafic şi-i ajunse când porneau pe Boulevard du Port Royal.

În timp ce pedala, Chris începu să se gândească iarăşi la ce i-a spus Seve despre membrii echipei SLAM care erau ucişi de Trangh din cauza unei idei nebuneşti de răzbunare. De când l-a auzit nu i s-a părut corect şi de atunci ideea nu a încetat să-l zgândăre. De ce? Trangh i-a decapitat pe Terry şi Dominic Guarda. Terry făcuse parte dintr-o reţea de traficanţi de droguri, iar Dominic Guarda auzise confesiunea lui Al DeCordia. Însă Trangh l-a decapitat şi pe Al DeCordia fiindcă, părea clar, acesta era pe cale să informeze autorităţile despre, tot ce ştia în legătură cu reţeaua. Ceea ce însemna că moartea lui fusese o crimă comisă pe post de sancţiune. Deci Trangh lucra pentru cineva situat sus în ierarhia reţelei, poate chiar capul acesteia.

Până atunci, toate bune, dar ceva încă îl deranja. Ce? Un amănunt care nu se potrivea cu scenariul. Se gândi la Alix, zăcând în spital. Ce gen de operaţie…?

Alix. Fireşte. Trangh a încercat să-l omoare şi pe Chris! Alix a intervenit, dar Chris a salvat-o înainte de a fi ucisă de Trangh. „Dar de ce eu"? se întrebă Chris. „Nu eram nici din echipa SLAM, nu făceam parte nici din reţea. Eu sunt anomalia. Eu nu mă potrivesc în teoria lui Seve. Ceea ce înseamnă fie că Seve greşeşte, fie că Trangh lucrează pentru altcineva, o persoană cu planuri diferite, încă

ascunse”.

Se îndreptară spre nord pe bulevardul Raspail, luând-o la stânga pe bulevardul Saint Germain şi mergând spre râu. Traversară Sena pe Pont de la Concorde, pe malul drept.

Luminile scăldau oraşul. Turnul Eiffel. Sclipea în fumul acumulat pe parcursul zilei lungi. Era agăţat deasupra Senei, ca un pandantiv suspendat pe gâtul celei mai frumoase femei din lume.

Avenue New York. BMW-ul negru nu mai era vizibil. Maşina lui Milhaud opri în faţa unei clădiri cu o faţadă ornată din piatră, aflată la jumătatea distanţei până la primul bloc. El şi femeia asiatică coborâră.

Chris, dându-se jos de pe bicicletă, o văzu strângându-l de mână pe Milhaud. Chris era chiar de cealaltă parte a străzii, în umbra aruncată de câţiva castani imenşi. Luminile maşinilor care treceau cădeau pe faţa femeii în timp ce discuta cu Milhaud. Se sărutară. Milhaud se răsuci, auzind un zgomot de paşi din direcţia de unde veneau maşinile.

Brusc, chipul femeii asiatice fu iluminat puternic. BMW-ul negru reapăruse. Prinsă între cele două pete galbene de lumină, femeia stătea la fel de nemişcată ca un cerb prins pe mijlocul unei autostrăzi. Milhaud, uluit, se întoarse iarăşi către ea, iar Chris începu să alerge.

Chris văzu cum fereastra fumurie laterală a BMW-ului cobora; remarcă strălucirea ţevii armei. Se aruncă fără să raţioneze. Umărul său se izbi de partea dreaptă a femeii chiar când izbucni focul de arma. Explozia îi urlă în urechi.

Amândoi căzură pe trotuar şi o altă împuşcătură împroşcă bucăţi de beton în figura lui Milhaud.

Apoi Chris se ridică, trăgând-o după el pe femeia asiatică, nevătămată.

— Haideţi, îi grăbi pe amândoi.

Milhaud se uită îndelung la el chiar de când începu să-l urmeze alergând:

— Cine eşti?

— O persoană pe care-o urăşti, răspunse Chris, cotind şi asigurându-se că mergea pe unde era umbra mai densă. O persoană care tocmai ţi-a salvat viaţa.

Diana aştepta într-un taxi. Aparatul de taxat mergea şi şoferul îşi vârâse nasul în *New York Post.* Mike Tyson se lupta cu cineva pentru un ceva sau altceva al lumii.

Diana, tremurând, se lipi de un colţ al taxiului, privind către intrarea birourilor DEA. Aştepta să apară Randy Brooks.

I-a spus că fusese la etajul al cincisprezecelea atunci când a avut loc accidentul. „Am alergat până aici". Totuşi, îl văzuse grăbindu-l pe Brad în ascensorul defect. Probabil că folosise aceeaşi scuză pentru a nu intra în acea cabină. În orice caz, o minţise. Pata de pe acel walkie-talkie credea că este cerneală sau funingine. Acum bănuia că era ulei. Ulei pentru cabluri.

Îl putea auzi iarăşi pe Brad spunându-i: *„După tot ce i s-a întâmplat lui Monique chiar în mustăria mea, ezit să continuu investigaţia cu personalul meu, pentru că, dacă ucigaşul nu era din interior, atunci eu sunt la fel de chinez ca şi tine. Am o problemă serioasă."*

Acum Diana avea impresia că găsise problema, omul din interior. Randy Brooks. Dar pentru cine lucra? Pentru CIA, pentru Departamentul de Stat, sau pentru amândouă? Nu avea nici o idee, dar îşi făcuse un plan, unul periculos, de a afla. Folosise telefonul din biroul lui Brad şi, aşteptând până ce Brad îşi aşează aparatul de ascultare, rosti în receptor.

— Dar de ce a spus că era la etajul cincisprezece când l-am văzut, când Brad a intrat în ascensorul de la etajul douăzeci şi unu?

De partea cealaltă a liniei nu i-a răspuns, fireşte, decât tonul. Dar Brooks nu ştia asta. Diana improvizase, căutând o cale să afle. Seve n-ar fi aprobat-o, dar ajunsese într-o situaţie disperata. Modul în care murise Brad îi spunea că se apropiau. Era momentul să rişte şi să nu meargă după carte.

Îşi închipuise că Brooks ar reacţiona în două feluri: fie va veni direct după ea, fie va telefona contactului său pentru a primi instrucţiuni de urgenţă.

În sinea ei, înclina pentru cel de-al doilea scenariu. Brooks nu părea genul de om care să alerge după ea din proprie iniţiativă. Avea nevoie de, ajutor, atât fizic, cât şi

moral.

Şi părea din ce în ce mai mult că avea dreptate.

Îl văzu ieşind în vestibul dintr-un ascensor, oprindu-se să discute cu un tânăr, dând din cap, surâzând. Chemase în mod sigur un taxi, pentru că în curbă se afla un Lincoln gri care aştepta, la mică distanţă faţă de intrare. Brooks dădu din cap către şofer.

Diana se aplecă şi-l atinse pe şofer pe umăr.

— E timpul, rosti ea şi taxiul porni în viteză, fără ca şoferul să se dezlipească de povestea cu Tyson.

„I-am dat drumul”, îşi spuse ea.

Dar, înainte ca taxiul să aibă o şansă de a pătrunde pe stradă, se auzi scârţâitul cauciucului încins. Diana privi îngrozită cum Lincoln-ul o pornea înainte şi, accelerând cu o viteză uluitoare, ieşind din curbă. Bara strălucitoare din crom îl lovi în plin pe Brooks, bălăbănindu-se în mod grotesc pe când îl arunca în sus. Se izbi cu capul de un hidrant chiar pe când maşina masivă, zguduindu-se, cobora pe stradă.

Diana sări afară din taxi şi, alergând, îşi făcu drum prin mulţimea care se aduna.

— Poliţia! Poliţia! strigă ea, cu insigna în mână.

Ajunsă în ultimul cerc al curioşilor se opri, privind la trupul ţeapăn, însângerat al lui Randy Brooks. Zări un bărbat cu batista la gură. Ceea ce nu-l împiedica să se uite la ceea ce mai rămăsese din pieptul lui Brooks.

Diana îi inspectă rapid buzunarele, dar nu găsi nimic de valoare. O agendă ar fi fost perfectă, se gândi, ridicându-se. Dar ar fi fost prea frumos, fără a mai pomeni de neglijenţa lui Brooks. Poate că nu era genul de conducător, dar era departe de a fi prost.

Îşi croi drum înapoi prin mulţime şi era pe punctul să pătrundă în clădirea DEA când se răzgândi. Era încă o zonă fierbinte, în adevăratul sens al cuvântului. Nu ştia în cine să aibă încredere acolo şi care din telefoane erau ascultate. Se întoarse şi intră în taxi.

Opri la o cabină telefonică. Încercă de trei ori până să găsească un telefon care să funcţioneze. Cu o carte de credit, îi telefonă lui Seve în Franţa şi-i povesti tot ce se întâmplase, îşi dădu seama că se lipise cu fruntea de

marginea metalică a cabinei şi că avea ochii închişi. Se simţea uşor ameţită.

— Doamne, rosti el când Diana încheie, trebuie să fim îngrozitor de aproape dacă i-au înlăturat pe Brad şi Randy Brooks. Evident, Brooks era omul lor din interiorul DEA. Acum probabil că au de gând să se mişte rapid.

— Oricine ar fi *ei,* completă Diana.

— Pot să pun pariu că Arnold Toth ştie.

— Ar fi mai bine să ajungi la el repede, şefule. Dacă nu, nu va mai rămâne nici unul dintre eroii pozitivi pe această parte a Atlanticului.

— Îl prind, spuse Seve. Acum ieşi din afacerea asta. Ai făcut mai mult decât trebuia. După voce pari dărâmată.

— O să fiu în siguranţă la circă.

— Nu, n-o să fii, o contrazise Seve, cu gândul la avertismentul lui Peter Loong Chun referitor la spionul din interior. Ascunde-te într-un loc neutru, cum ar fi un hotel şi stai acolo până se termină totul. L-au lichidat deja pe Brad. Poţi să fii sigură că eşti şi tu pe lista neagră.

Abia atunci realiză cât era de înspăimântată.

— Oh, Seve! Aş vrea să fii aici.

— Să-ţi spun cinstit şi eu aş vrea să fiu acolo, replică Seve, gândindu-se la cuvintele Soutanei: „Cum reacţionează soţia ta la lipsa ta de emoţii?”.

Chiar nu avea nici un sentiment? A crezut că nu-şi făcea decât datoria. Se hotărî să-i pună această întrebare Dianei, când o va vedea.

— Seve, ce cauţi în cealaltă parte a lumii? Acum ar trebui să fim împreună.

— Ştiu, o linişti el. Vom fi în curând împreună, Diana. Acum, fă ce ţi-am zis.

Era obişnuită cu acel ton şi ştia că nu avea nici o şansă să-l înfrângă într-o discuţie, deci răspunse:

— E-n regulă. Sunt sigură că totul va fi bine. Nu-ţi face probleme.

Merse cu taxiul acasă. O aştepta de când se schimbase de haine. Îşi încărcă celălalt revolver de serviciu, îl verifică şi-l puse în teaca din spatele taliei.

Întoarsă la circa de politie, îl căută pe Kline, care tocmai

pleca. Apoi făcu două lucruri. Sună la compania de telefoane şi căută prin cartea de telefoane din Manhattan. Charles Kamow locuia pe East Eighty-Second Street. Când primi răspunsul de la compania de telefoane, memoră informaţia. Apoi îşi luă haina, coborî, semnă pentru o maşină fără însemnele poliţiei, fără nici măcar să-i treacă prin minte să renunţe. Seve urma fie să o recomande pentru o medalie, fie să o retrogradeze la echipa de patrulare. Asta în cazul că mai trăia atât de mult.

— Nu cred că ar trebui să mergem în noaptea asta la Porte de Choisy, i se adresă Soutane lui Seve. Doctorul hotelului tocmai a plecat.

— Dacă-l găsim pe Trangh…

— Seve, doctorul a fost *foarte* mânios, îl întrerupse ea.

Stătea pe pat, lângă el.

— Franceza ta este rudimentară, încât ai pierdut cea mai mare parte din ce-a vorbit, îi explică ea. A spus că n-ar fi trebuit niciodată să-ţi dea drumul din spital. De fapt, am discutat cu el să te consulte. Spunea că, dat fiind că nu ţi-ai luat medicamentele, există un real pericol de infecţie.

— Este alarmist, replică Seve, ridicându-se. Mă simt bine. Mergem la Porte de Choisy, aşa cum plănuiserăm.

Atunci sună telefonul. Soutane îl urmări, abia îndrăznind să respire. Seve puse jos receptorul şi rosti:

— Era Diana. Telefona de la o cabină publică din New York. A tulburat apele acolo mai mult decât credeam că poate. Toată nenorocirea aia începe să-şi piardă forţa. Din câte-mi spune, cred că începem să intrăm în criză de timp.

Soutane îşi împreună mâinile. Se îndreptă către ferestre şi se aşeză cu spatele la geamurile de sticlă. Seve observă că avea o greutate în respiraţie.

— Seve, ai avut dreptate în privinţa mea, mărturisi ea cu o voce gâtuită. Nu voi fi capabilă să trec prin toate astea. Sunt speriată de moarte.

Avea acea frumuseţe tristă, zdrobită, întâlnită în romane, pe care nu te aştepţi s-o găseşti în realitate.

— Este normal să te sperie un om ca Trangh.

Soutane nu răspunse.

— Mă voi asigura că Trangh nu se va apropia de tine, Soutane. Şi, în orice caz, din câte-mi spui, eşti bine antrenată.

— Nu pricepi, rosti ea distrusă. Nu vreau să folosesc ce am învăţat de la Mun.

— Spune-mi ceva! Nu ţi-ai folosi talentele într-o luptă corp la corp dacă Chris ar fi ameninţat fizic? Sau eu?

— Sigur că le-aş folosi. Dar nu asta-i problema. Cel puţin, nu pentru mine. Tu şi Chris semănaţi într-o privinţă: amândoi credeţi că aveţi dreptate. Sunteţi aroganţi şi asta vă face să aveţi orbul găinilor.

Seve îşi întoarse capul, astfel încât să-şi expună partea stângă a feţei şi a gâtului şi, odată cu ele, vechea cicatrice care începea de la ureche şi se termina la claviculă.

— Vezi asta?

Cu coada ochiului remarcă faptul că Soutane se mişca.

— O să-ţi povestesc cum am căpătat-o. N-am vrut să mărturisesc nimănui ce s-a întâmplat, dar ţie vreau să-ţi spun. Eram în Hong Kong cu ani în urmă, cu un transfer la DEA, Agenţia Americană Antidrog. De acolo am ajuns în Laos şi Burma. În Triunghiul de Aur, căutând sursa unei producţii foarte active de heroină.

Soutane se apropie din ce în ce mai mult de el, cu ochii aţintiţi pe linia frântă de pe carnea tăiată.

— Iniţial, am fost patru, urmă Seve. Unul a murit într-o ambuscadă, în munţii Laos-ului. Cel de-al doilea şi-a rupt un picior într-o călătorie prin Burma.

Cei doi care au rămas au pornit pe platoul Shan, dar unicul meu tovarăş a fost îngropat într-o fisură în stâncă, deschisă, presupun, din cauza ploii torenţiale. Nu sunt nici acum sigur. Poate că stâncile au fost ajutate de mâni omeneşti.

Oricum, eram singur când am pătruns în teritoriul N generalului Kiu. Acum pricep cât de nebuneşte am acţionat, să continuu în asemenea circumstanţe. Ce putea face un om singur împotriva armatei unei căpetenii războinice? Dar iată de ce nu mă puteam întoarce. Fuseseră prea mulţi morţi, prea multe ghinioane. M-am gândit că, dacă eu abandonez hăituirea, însemna că acei oameni au murit

degeaba şi eu aş ceda în faţa greutăţilor.

Soutane era acum foarte aproape, uitându-se în lumina lămpii la cicatricea palidă care urca pe gât asemeni unui râu în lumina lunii.

— Acum este clar, privind retrospectiv, că exact de la început n-am avut nici unul nici o şansă. Generalul Kiu avea legături prea bune, primise din vreme rezultatele progreselor noastre. Îi plăcea foarte mult de noi, mi-a mărturisit mai târziu. Eram mai amuzanţi decât un program de radio sau un film de pe o casetă video.

„Ar trebui să te omor”, mi-a spus când am fost adus în faţa lui, „aşa cum i-am omorât pe toţi agenţii estici şi vestici care au venit fie pentru moartea mea, fie pentru opiu. Pentru mine nu are nici o importanţă dacă eşti american, ori rus, chinez ori burmez. Sunt un călău obiectiv”.

A râs. Era un bărbat, ca toţi evangheliştii, îndrăgostit de vocea lui.

Şi chiar asta era generalul Kiu. Un evanghelist care predica o filosofie ce era, în acele zile sinistre, un fel de religie ca şi budismul sau creştinismul, plină de zei, un rai şi un iad.

„La început”, mi-a zis, „a fost Edenul. Şi era Shan-ul”. Apoi a izbucnit iarăşi în râs.

În timp ce vorbea, eu eram crucificat cu faţa în jos pe o cruce rudimentară de lemn. Nu primeam nimic de mâncare şi de băut. Soarele era foarte puternic şi-mi făcea rău la ochi. Când ploua, cineva venea să-mi închidă gura, lipind-o, ca să nu pot bea.

Când am ajuns atât de epuizat încât nu mai ştiam dacă eram sau nu conştient, generalul Kiu m-a dezlegat. Mi-a dat chiar el apă cu o linguriţă, ca să nu mă îmbolnăvesc dacă aş fi băut prea multă deodată.

Am zăcut pe pământ şi m-am uitat la lumina lunii care-i bătea pe picioare. Am adormit şi când m-am trezit stătea sub un copac, aşa cum făcuse Buddha în încarnarea lui Siddhartha.

Eram slăbit şi m-a hrănit, de parcă eram fiul lui bolnav. „Dacă mori acum”, mi-a zis, „mă vei dezamăgi profund”. Când am mai prins putere, mi-a citit din *Arta Războiului* a lui

Sun Tzu. Era Biblia lui şi adera la preceptele ei cu fervoarea unui credincios.

Dar, pentru că eram atât de aproape de moarte, înzdrăvenirea mea a luat ceva timp. Când generalul Kiu nu era cu mine, mă îngrijea un băiat de vreo treisprezece ani. Îl chema Win şi consuma deja opiu, fumând cu seninătatea unuia de optzeci, ceea ce era straniu pentru un om atât de tânăr.

În timp am devenit prieteni. Tu n-ai fost în război, aşa că nu ştii. Dar viaţa îţi este într-o permanentă primejdie şi între oamenii care împart locuinţe greu de descris se naşte o apropiere specială.

În orice caz, este ceea ce s-a întâmplat cu Win şi mine. Vorbea foarte bine engleza, dar adesea conversa în dialectul tribului său, pe care se pare că-i făcea plăcere să mi-l predea şi mie. Iar eu, în schimb, îl învăţam despre moralitate şi lege.

Acele conversaţii erau unica mea plăcere şi le aşteptam cu nerăbdare. Dar erau şi sursa unei mari tristeţi, pentru că vedeam în Win expresia ratării totale, a răului nelimitat provocat de opiu.

Pe când dragostea mea pentru el creştea, la fel se întâmpla şi cu ura mea pentru produsul florilor de mac. Ştiam că nu izbutisem în misiunea mea; mai rău, am înţeles că nu voi avea niciodată şanse de succes. Dar în acel băiat am văzut, ei bine, bănuiesc că poţi să-i spui salvarea mea. M-am convins că dacă l-aş putea salva – numai pe el singur – de la viciu, atunci înfrângerea s-ar transforma în victorie. L-aş fi bătut pe generalul Kiu pe teren propriu.

Aşa că mi-am plănuit evadarea şi într-o noapte am acţionat. Nu mai fusesem legat din ziua când generalul Kiu m-a dat jos de pe cruce. Puteam să-l văd pe Win dormind la nici trei metri de mine. L-am ridicat în braţe şi s-a trezit M-a întrebat ce făceam şi i-am spus. Voiam să trăiască, să se elibereze de povara viciului.

Şi aşa, rosti Seve, plimbându-şi un deget peste cicatrice, m-am ales cu asta. Win a scos un cuţit şi m-a tăiat începând de sub ureche, până jos. Sângeram atât de mult, încât mă înspăimântasem. I-am dat drumul şi am căzut pe pământ.

Atunci m-a găsit generalul Kiu. S-a aşezat pe vine lângă mine şi în timp ce oamenii lui încercau să-mi cureţe rănile, el mi-a spus: „Acum ştii de ce nu te-am ucis. Ar fi fost prea uşor. Voiai să pleci şi să iei băiatul cu tine. Pentru că tu crezi, în aroganţa ta, că ştii ce este mai bine pentru el. Crezi că ştii de ce are el nevoie. Dar, barbarule, nu ştii nimic. Şi acum înţelegi că nu ştii nimic. Win nu doreşte să plece de-aici. Nu urăşte această viaţă. Este deja un bărbat, un fapt pe care tu n-o să-l crezi şi n-o să-l pricepi niciodată. Are responsabilitatea unui bărbat, răsplata unui bărbat. A ucis şi a fost rănit. Este avut, fie şi pentru standardele voastre şi şi-a dovedit curajul.”

„În tot acest timp ai vorbit pentru Win”, am răspuns eu. Lasă-l să vorbească singur.

M-am întors spre Win care m-a scuipat în faţă.

Generalul Kiu a râs:

„Ceea ce ai impresia că vezi în el este numai rodul imaginaţiei tale, a culturii voastre”, mi-a explicat el. „Ai creat o iluzie. Dar nici asta nu mă aştept s-o înţelegeţi. Cred că toţi vesticii îşi fac singuri iluzii. N-am ce-ţi face. Păcat. Aşa e firea ta”.

De îndată ce am căpătat suficiente puteri, mi-a dat drumul. A trimis o escortă de soldaţi cu mine pe munte, pentru a mă proteja prin teritoriile periculoase şi a se asigura că rănile nu mi se infectează.

Seve îşi întoarse capul şi vechea cicatrice fu acoperită de umbră. Se uită la Soutane:

— Generalul Kiu avea dreptate. Nu ştiam nimic. Eram arogant, crezând că ştiam să deosebesc negrul de alb, că ştiam ce-i mai bine pentru popoarele din Shan. Dar generalul Kiu mi-a dovedit că albul era negru şi n-am uitat niciodată acea lecţie.

Soutane îl atinse pe umăr:

— Îmi pare rău pentru toate lucrurile urâte pe care le-am spus.

— Las-o baltă, replică el apoi se uită în ochii ei. Gata de plecare?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

— Foarte bine, atunci.

Seve se îndreptă către uşă şi răsuci clanţa. Apoi un val de ameţeală îl trânti la podea. Căzu şi se lovi la cap.

Milhaud alerga pe Avenue Franklin Roosevelt, urmărindu-i pe Morphee şi salvatorul său necunoscut; totul începea să se potrivească: teama de Magician a domnului Lograzie, cererea lui indirectă de sprijin din partea lui Milhaud, ultima întâlnire în parc. Totul fusese o înscenare. Totul făcuse parte din planul Magicianului.

În vreme ce Milhaud îşi sărbătorea aşa-zisa eliberare de americani, ei se jucau cu el asemeni unui tigru ca un şoricel. Cât trebuie să fi savurat Magicianul ultimele zile!

— Fii atent! rosti tovarăşul necunoscut când un BMW negru veni înclinându-se din direcţia străzii New York. Maşina asta te-a urmărit tot drumul de la Angkor Wat!

Milhaud, căruia celălalt îi dăduse semnalul de plecare, fugi pe trotuar şi se adăposti în umbra unui prag, într-un colţ. Roţile BMW-ului scrâşniră, oprindu-se, iar de pe bancheta din spate apărură doi vietnamezi.

Milhaud o ţinu pe Morphee lângă el. Se simţi tras de mânecă şi el, împreună cu femeia, cotiră pe Rue Francois I.

— Cine eşti? repetă întrebarea Milhaud. Cum te cheamă?

— Nu mă recunoşti?

Figura, vag familiară, apărea şi dispărea de când alergau pe lângă petele de lumină ale felinarelor de pe stradă.

— Sunt Christopher Haye.

— Dumnezeule! făcu Milhaud, oprindu-se pe moment, ascunzându-se lângă zidul unei clădiri. Trecutul, atât de multă vreme ţinut secret de lumea mare, venise dintr-o dată spre el cu o viteză uluitoare. Chris întinse mâna şi-l trase în faţă.

— Daţi-i drumul! le spuse amândurora.

În spate răsunau ecourile paşilor lor. Morphee îşi scosese în mod înţelept pantofii cu tocuri înalte. Fugea cu picioarele goale încă tremurând şi auzind vâjâitul glonţului atât de aproape de ureche.

— Nu este posibil!

Domnul Milhaud simţi o greutate în piept. Nu spusese Christopher Haye că a fost urmărit de la restaurant? A fost

trădat din toate părţile.

— Cum de eşti aici? îl întrebă.

— Am venit să iau trupul fratelui meu Terry înapoi în Statele Unite. Am rămas să aflu cine l-a ucis şi de ce.

— Dar unde ne duci?

— Spre unicul loc sigur pe care-l cunosc. Te duc să-ţi vezi fiica.

— Poate computerul să mintă?

— Nu. Nu este decât o maşină şi maşinile sunt incapabile să mintă.

— Dar poate da informaţii false sau piste greşite.

Nu acest computer. Este al CIA.

— Să vedem.

— E-n regulă, rosti Charlie Kamow. Pot avea acces la orice computer central chiar de aici, făcu el, bătând uşor tastatura terminalului. Evident, nu ştie nimeni şi mi-ar plăcea să rămână aşa.

— Cu asta, nici o problemă, replică Diana.

Stăteau în biblioteca lui Kamow şi beau coniac. Primise foarte prost veştile despre moartea lui Brad.

— Brad era un tip al naibii, îi explicase el în timp ce turna de băut pentru amândoi.

Era un bărbat mic de statură, cu o figură cenuşie, mustaţă şi degetele îngălbenite ale fumătorului inveterat.

— N-ai decât să te uiţi la ce-a făcut pentru fiul meu, continuă el, aducând paharele. Acum, dacă Brad a murit, nu ştiu ce-o să se mai aleagă de el. Jeff îl ascultase pe Brad.

Îşi trecu degetele prin părul rar:

— Nu ştiu, după ce mi-a murit nevasta, familia mea a părut să se dezmembreze. N-am avut niciodată talentul s-o ţin unită. Lăsasem treaba asta în grija ei.

Se aşeză greoi în faţa terminalului computerului:

— Era compania în primul rând, în ultimul rând şi, de fapt, întotdeauna. N-am crezut niciodată că se va întâmpla ceva rău, până când ea…

Luă paharul de coniac şi sorbi repede o înghiţitură.

— Ei bine, ce naiba! N-am spus nimic nou.

O privi şi urmă:

— Aş face orice pentru Brad.

Diana aprobă cu o mişcare a capului:

— Atunci, află unde se ascunde Marcus Gabie.

— Ce vrei să zici?

— Face parte din CIA, dar nu e CIA. Este activ, dar nu este activ CIA. Este protejat de o reţea ascunsă care nu este CIA.

— Presiunile vin de la Departamentul de Stat? se interesă el.

— Morton Saunders. Legătura cu CIA.

— Urmăreşte ecranul, o îndemnă Kamow.

Diana făcu ceea ce i se ceruse, văzând datele despre Morton Saunders:

— Nu este legătura CIA.

— Nu mai este, replică celălalt cu degetele încă dansând. Era, cum se spune în cod, „implicat prin a treia parte”.

— Adică?

Kamow înălţă din umeri:

— Ar putea fi oricare din puzderia de agenţi ai agenţiei. Să vedem dacă putem afla care.

Se auzi soneria de la uşă şi Kamow îşi ridică privirile:

— Probabil că. Este meseriaşul, rosti, dând în spate scaunul. Telefonul meu când a mers, când n-a mers, toată ziua.

Diana contempla ecranul strălucitor, pe care scria: AGENTUL DE ORDINE BREAK AXEL NINE ESTE CHEMAT PENTRU MAI MULTE INFORMAŢII.

Totuşi, ea spuse:

— Cere legitimaţia şi uită-te la vizor înainte să deschizi uşa.

Kamow aprobă cu o mişcare a capului, strigând:

— Vin!

Diana îl auzi la uşă, întrebând cine era. Se întreba din ce serviciu de securitate făcea parte Break Axei Nine. Îl văzu pe Kamow lipindu-şi ochiul de vizor chiar înainte ca explozia puternică să arunce vizorul în ochii lui.

Şocul fusese atât de dur, încât Kamow căzu pe spate, alunecând în continuare pe podeaua holului. Diana se ridicase, cu revolverul de serviciu pregătit pe când uşa se

deschidea şi gândi; „M-au găsit”.

Îl zări pe Kamow căzut pe podea. Mai rămăsese foarte puţin din faţă lui. Se gândi că, deşi Charlie era din CIA, totuşi l-au omorât. Cine naiba sunt?

Ghemuindu-se, trase două focuri de armă înainte de a plonja în spatele spetezei unui scaun, pe când o împuşcătură răsună în cameră, apoi se ridică şi fugi. Ştia că nu avea nici o şansă rămânând pe loc.

În dormitor trase de fereastră, dar era închisă. Mormăi şi, cu ajutorul patului revolverului, sparse geamul. Lovi restul de cioburi ascuţite – rămase pe ramă cu ţeava armei şi apoi se strecură pe acolo.

Se trezi pe o scară de incendiu din fier veche şi imediat începu să coboare. Nu avea nici o dorinţă să fie prinsă pe un acoperiş de unde nu mai avea unde se duce. Respira puternic, înfierbântată şi simţea în gură gustul metalic al fricii.

La cel de-al doilea etaj nu se mai încurcă să mai coboare, ci sări de la înălţimea etajului. Când ateriză, îşi răsuci glezna stângă şi simţi străfulgerarea durerii în picior.

— La naiba!

Respira şuierător printre dinţii încleştaţi. Auzi un zgomot deasupra ei şi se lăsă la pământ, rostogolindu-se pe umeri. Când termină, trase asupra siluetei de pe scara de incendiu şi auzi un sunet care-o mulţumi. Era un clănţănit, metal pe metal, dar nu mai rămase prin zonă suficient ca să vadă dacă era, aşa cum bănuise, sunetul unei arme căzând pe scara metalică.

Ajunse la Second Avenue şi chemă un taxi. Şoferul se răsuci şi-i privi ţinuta răvăşită. Ezită:

— Nu ştiu, doamnă…

— Ba da, ştii.

Diana îi arată legitimaţia şi-i dădu adresa de acasă.

Rămase un minut întreg cu ochii aţintiţi asupra propriei sale uşi, după ce taxiul ajunse la clădirea unde se afla casa ei. Primul ei instinct fusese de a se întoarce la circă, dar Seve o avertizase în legătură cu asta. Peter Loong Chun sugerase că organizaţia lui avea pe statul de plată poliţişti din cadrul secţiei de poliţie. Dar fusese ucis înainte de a

apuca să-i identifice.

— Doamnă? rosti şoferul, uitându-se fix la ea. Aici e.

Nana îşi rezemă capul de scaun şi închise ochii. Era atât de tulburată, încât era ameninţată să fie copleşită de valuri de ameţeală.

— Doamnă? Hei, doamnă, hai odată!

Fusese atât de aproape de miezul tenebrelor care-l înconjurau pe Marcus Gabie, atât de aproape de a-i putea oferi lui Seve ceea ce voia. Îşi dorise asta cu atâta ardoare. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Brad Wolff: „Cel mai bun lucru pentru Guarda ar fi să-i dăruieşti un copil”.

Acum, secţia de poliţie era o zonă periculoasă şi realiză că acelaşi lucru era valabil şi pentru apartamentul ei. Dacă ştiau cine era, ştiau şi unde stătea. Privi cu atenţie ferestrele întunecate. Cineva putea pândi acolo, aşteptând-o să răsucească cheia în broască. Diana se cutremură. Trebuia să iasă de aici.

— Doamnă, ai inimă, te rog. Trebuie să-mi câştig pâinea, chiar dacă dumneata nu ai nevoie.

Diana îi oferi adresa unui hotel de calitate medie, pe drumul mai puţin circulat spre partea de vest a oraşului. Era familiarizată cu el pentru că oraşul îi folosea adesea când sechestra juraţii.

Stând pe trotuar, după plecarea taxiului, se simţi îngrozitor de expusă. Senzaţia de vulnerabilitate o determină să părăsească strada. Se grăbi să intre în hotel şi, pentru mai multă siguranţă, ceru o cameră la ultimul etaj.

Încuind uşa în urma sa şi punând lanţul de siguranţă, îşi scoase hainele şi făcu un duş fierbinte. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât fu obligată să se ţină cu ambele mâini.

Săpunul îi înlătură transpiraţia şi murdăria, dar nu şi frica.

Se îmbrăcă şi scoase din teacă revolverul. Se întinse pe pat. Lângă ea se aflau o noptieră ieftină din placaj melaminat, un telefon negru, o lampă de citit hidoasă şi o scrumieră. În sertar era o Biblie.

Diana închise ochii, ascultând zgomotul propriei respiraţii. Probabil că adormise, pentru că atunci când

deschise iarăşi ochii văzu uşa cu lanţul rupt şi o figură. Îşi căută arma şi auzi o voce:

— Noapte bună, iubito.

Împuşcătura o smulse din pat şi o aruncă lângă perete. Nu simţi nimic. Sunetul era cel mai puternic pe care-l auzise vreodată. Brusc zgomotul dispăru şi, o dată cu el, totul.

Milhaud îl împinse pe Chris lângă faţada unei clădiri:

— Nu putem să plecăm încă de aici.

— Ce vrei să spui? Oamenii ăştia vor să te omoare pe tine şi pe prietena ta.

— Tocmai asta e, replică Milhaud.

În lumina felinarului de pe stradă, figura lui era albă şi contractată.

— Aceştia sunt patronii mei. Monsieur Lograzie, bărbatul cu care trebuia să mă întâlnesc era implicat, acum sunt sigur. Dacă au decis că se pot dispensa de mine, atunci trebuie să mă întorc în apartamentul meu.

— Nu eşti întreg la minte, răspunse Chris. Este evident că apartamentul tău este înconjurat.

— Totuşi trebuie să mă duc, insistă Milhaud. Vor veni pentru *Prey Dauw.*

Pornise deja, iar Chris se află în situaţia de a-l urma pentru a-şi continua conversaţia. Merseră grăbiţi pe stradă şi cotiră pe Avenue New York.

— Îl am şi patronii mei îl vor, completă Milhaud. Am refuzat să-l dau.

— Stai puţin, interveni Chris. Cine sunt patronii dumitale?

— Cufundându-se în umbră, Milhaud îl ignoră.

— Suntem chiar peste drum de apartamentul meu, şopti el. Nu văd pe nimeni care să păzească intrarea.

Chris, întinzându-şi gâtul pentru a se uita în toate direcţiile, rosti:

— Este imposibil. Nu sunt chiar atât de proşti încât să ignore posibilitatea să te fi întors aici.

Le făcu semn lui Milhaud şi Morphee să rămână unde se aflau, apoi ieşi din umbră. Merse de-a lungul întregii clădiri, mai întâi pe o parte a străzii, apoi pe cealaltă. În acest timp, se uită în interiorul întunecos al maşinilor. Nu era nimeni.

Tot, atât de des se întoarse să privească ferestrele apartamentelor pe lângă care trecea, căutând vreo figură, agitaţia unei perdele ori licărirea metalică, indicând o armă. Nu neglijă să se uite după un BMW negru, dar, până când se înapoiase în locul unde-l aşteptau Milhaud şi Morphee, nu apăruse.

— Ai dreptate, spuse el. Nu pot detecta pe nimeni care să urmărească această casă.

În loc să-l calmeze, raita lui îl nelinişti. De ce nu fusese desemnat nimeni să păzească locuinţa lui Milhaud? Ceva nu era în regulă. Dar ce?

Milhaud începu traversarea străzii, dar Chris îl trase înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură el. S-ar putea ca omul să fie deja în apartamentul dumitale.

Milhaud îl privi cu o expresie posomorâtă:

— Dacă sunt acolo, ştiu ce să fac.

Apoi pe chipul lui apăru o expresie curioasă:

— M-ai salvat o dată şi acum vrei s-o faci din nou. De ce?

— O iubesc pe fiica dumitale. Am iubit-o întotdeauna.

Milhaud aşteptă o clipă, apoi aprobă cu o mişcare a capului:

— Da. Te cred. Însă, din nefericire, Soutane şi cu mine nu mai suntem rude. În mod sigur, are impresia că am murit şi este mai bine aşa, crede-mă.

— Are dreptul să afle adevărul.

Buzele lui Milhaud schiţară un zâmbet trist.

— Băiete, ştiu că ai cele mai bune intenţii. Dar dacă ar afla tot adevărul, m-ar blestema din toată inima.

— Nu pot să cred. Eşti tatăl ei. Ce-ai făcut, încât să nu te poată ierta?

Milhaud, iluminat pe jumătate de becurile de pe stradă avea mult din aspectul pe care-l avusese în acea noapte fierbinte de vară din anul 1969, la vila lui din Mougins. Întunericul, ca un fard, netezise ridurile săpate pe figura lui de timp şi griji. Văzându-l aşa cum fusese odată, Chris îşi aduse aminte de extraordinara lui forţă de a-şi urmări ţelurile.

— Fiica mea, după cum fără îndoială ştii, este budistă. Ca

atare, crima i se pare respingătoare. Eu am ucis cu premeditare şi mânie. Crezi că ar fi în stare să ierte aşa ceva?

— Şi ea a ucis, replică Chris. Vărul ei Mun a învăţat-o şi a ucis ca să-l apere. Este măcinată de conştiinţa a ceea ce a făcut.

— Ah, bietul meu copil, rosti Milhaud, clătinând capul. Şi crezi că va avea vreo importanţă? Nu, nu. Chiar dacă ar fi capabilă să ierte ce am făcut, eu însumi nu pot să mi-o iert. Nu există nici o penitenţă pe care s-o fac pentru a-mi şterge sângele de pe mâini. Nu mai am de ales, trebuie să continuu pe drumul pe care mi l-am făurit singur.

— Fireşte că ai de ales.

Milhaud clătină iarăşi din cap:

— Băiete, habar n-ai despre ce e vorba. Din cauza mea a murit fratele tău. Avea cea de-a treia şi ultima piesă din Pădurea de Săbii. Ştiai?

— Soutane mi-a explicat.

Milhaud mormăi:

— Aspectele mistice, sunt convins. Dar aplicaţia practică a acestei săbii nu este încă pe deplin cunoscută. Este foarte posibil să reprezinte unicul lucru care să-i unească pe toţi războinicii opiului din Triunghiul de Aur sub stindardul unei singure persoane. Pricepi natura acestei ameninţări?

— Putere şi bani, răspunse Chris. După care tânjim cu toţii, chiar şi dumneata, monsieur Vosges.

— Nu! se auzi Milhaud, aproape strigând. N-ai înţeles, sau ai fost înşelat de fiica mea, care în mod sigur nu m-a înţeles pe mine şi motivaţiile mele. N-am vrut decât libertatea cambodgienilor, o desprindere completă de colonialismul impus de concetăţeni cruzi şi nechibzuiţi de-ai mei… şi de-ai tăi.

— Aşa că ai făcut din intelectuali radicali şi le-ai vândut arme.

— N-am avut de ales. Nu pricepi? Lucrurile avansaseră prea mult pentru a discuta raţional. Forţa armelor era unicul răspuns. Amprenta colonialismului era prea adânc întipărită în cei care deţineau puterea pentru ca orice altă alternativă să aibă succes.

— Dar rezultatul, monsieur Vosges, era vecin cu genocidul. L-ai dezlănţuit pe Pol Pot. Câţi cambodgieni au fost măcelăriţi fără nici un rost, din pricina dumitale?

Milhaud se cutremură, iar Morphee îl înconjură cu braţele.

— În fiecare noapte îi visez... visez moartea. De unde să fi ghicit cum va evolua totul? De unde să fi ştiut că acest Saloth Sar se va transforma într-un coşmar viu?

— Istoria ţi-ar fi arătat calea, dacă te-ai fi deranjat să o priveşti. Omenirea este guvernată de lăcomie, nu de teorii. Pofta de bani şi putere face să pălească învăţăturile celui mai bine intenţionat filosof.

— Dar nu i-am învăţat decât drumul spre libertate, rosti jalnic Milhaud. Încă nu pot pricepe ce s-a întâmplat.

Chris se întrebă dacă de-a lungul istoriei toţi filosofii de acest gen au fost înşelaţi în acelaşi fel.

— Spuneai mai înainte că din cauza dumitale a murit Terry, reluă Chris. Ai ordonat să fie ucis?

— Dacă aş fi făcut-o, întrebă la rândul său Milhaud, ai fi în stare să mă ierţi?

— Ai făcut-o?

— Nu. Moartea lui a fost un accident.

— Dar crimele împotriva lui Dominic Guarda, Al DeCordia? Dar atentatul la viaţa mea?

Milhaud rămase cu ochii la el:

— Despre ce vorbeşti?

În lumina slabă era greu să-i sesizeze exact expresia feţei.

— Monsieur Mabuse – Trangh l-*a* executat pe Dominic şi pe DeCordia în acelaşi fel în care l-a ucis pe Terry. I-a decapitat. Apoi, la New York, a venit după mine şi i-a făcut aproape acelaşi lucru femeii cu care eram.

— Ce se întâmplă? Nu l-am autorizat niciodată...

— Dar *lucrai* împreună cu Terry în reţeaua de droguri.

— Să lucrez cu el? Fireşte că nu. Eram, aş putea să spun, într-o rivalitate prietenească în aceeaşi afacere. Până când am fost contactat de grupul domnului Lograzie.

— Patronii dumitale?

— Da. La început am fost convins că era Mafia. Apoi,

pentru că aveam un aparat de ascultare prin care spionam rezidenţa domnului Lograzie, am început să înţeleg că CIA lucra sub acoperirea Mafiei.

— CIA? Implicată într-o reţea de trafic de droguri?

— O, da. Eşti surprins? Ei bine, erau implicaţi în comerţul cu droguri încă din timpul războiului din Vietnam. Am încheiat o afacere cu cei doi reprezentanţi ai săi cu care m-am întâlnit la Angkor Wat, în 1969. Unul dintre ei se numea Magicianul. Celălalt era fratele tău, Terry.

— Oh, Doamne, rosti Chris, închizând ochii, ameţit. Nu.

— Dar, băiete, am crezut că ştiai. În fond, erai fratele lui.

— N-am ştiut niciodată… nimic.

Enormitatea cuvintelor îl zdrobise. Se simţi obosit şi, atât de trist, încât ar fi vrut să plângă. Respiră adânc, regrupându-şi, cu un efort enorm, gândurile.

— Spuneai că ai încheiat o afacere cu Magicianul şi cu Terry, aşa că presupun că ţi-au cumpărat reţeaua.

Milhaud aprobă.

— Şi ce ţi-au dat în schimb? insistă Chris. Bani?

Chiar în timp ce întreba era conştient că o parte din el ar fi vrut să se ascundă, disperat să nu afle adevărul.

— Oh, ceva mult mai de preţ decât banii, replică Milhaud. La urma urmelor, reţeaua era o sursă nesecată de bani. Aveam un singur motiv pentru a renunţa la ea. Pentru şansa de a-l asasina pe Sihanouk. Dar când lucrurile s-au precipitat, am optat pentru arme. Mă aprovizionau: cu o cantitate constantă de arme pe care n-aş fi fost în stare s-o cumpăr cu toţi banii mei.

Lui Chris i se făcu greaţă:

— Şi aceste arme se duceau direct la Pol Pot.

— La Khmerii roşii, da. După cum ţi-am spus, pe atunci principalul meu obiectiv era să-l asasineze pe Sihanouk. Când a devenit nefolositor, din cauza legăturilor lui la Pekin, m-am hotărât să-l înlătur.

— De ce voia CIA o reţea de droguri?

— N-am întrebat.

— Adică, n-ai vrut să te gândeşti.

— Posibil, admise Milhaud. Dar aproape nu conta. Nu mi-ar fi spus niciodată.

— Dar mai târziu, când Terry şi Mun aveau drogurile, ştiai în mod sigur cui îi era distribuită heroina.

Pentru Chris era extrem de important să înţeleagă. Acum i se părea, după toate speranţele şi speculaţiile sale, după încrederea în motivaţiile lui Terry, că greşise. Terry devenise un traficant de droguri, era foarte simplu. Adevărul părea prea oribil de suportat.

— Acesta era aspectul cel mai ciudat, replică Milhaud. N-am aflat niciodată cine cumpăra heroina. Pot să-ţi spun că nu era niciuna din sursele noastre obişnuite.

— Tot nu pricep. Dacă domnul Lograzie face parte din CIA şi dorea ca tu să preiei controlul asupra reţelei lui Terry… Din câte-am auzit până acum, reţeaua era deja proprietatea CIA.

— Am spus doar că fusese cumpărată de CIA în 1969. Nu ştiu ce s-a întâmplat între timp. Poate că Magicianul şi Terry au încercat să pună mâna pe ea; în mod sigur, au avut un eşec de proporţii, dar mai mult nu pot să spun.

— Aşa că CIA te-a angajat să-i aduci înapoi drogurile.

— Da, prin operaţiunea *Tigrul Alb,* deşi iniţial nu am înţeles cine erau. Şi cheia, ceea ce doreau cu disperare să aibă, era *Prey Dauw.* Cu acest talisman puteau să controleze întreaga producţie de mac din Triunghiul de Aur.

— Cum de-au aflat de Pădurea de Săbii?

— Magicianul a fost. Era numele pe care i l-a dat fratele tău lui Virgil.

Chris urmărea strada, în căutarea vreunui semn al BMW-ului negru.

— Magicianul vrea să murim cu toţii, insistă Chris. Ştii de ce?

Milhaud se foi neliniştit:

— Nu contează. Acum ne aflăm pe acest drum. Nu mai aveam altă şansă, decât să-l urmăm până la capăt.

— Nu-i adevărat, din experienţa mea, rosti Chris, cercetându-l pe Milhaud cu privirea, oamenilor care declară că nu au de ales le lipseşte curajul s-o facă. Dacă pentru dumneata ar fi dureros să te schimbi, gândeşte-te la un singur lucru: poate că eşti acela care o va ajuta pe Soutane să-şi revină. Ai vorbit mai înainte de penitenţă. Asta nu ar fi

o penitenţă suficientă? N-ar fi destul ca să te vindece?

Milhaud îşi întoarse ochii de la Chris.

— Pierdem vremea, declară el aspru.

Se răsuci către Morphee şi o împinse şi mai adânc în umbră.

— Stai aici. Orice s-ar întâmpla, nu te mişca înainte să venim înapoi după tine.

Apoi traversă în fugă strada. În ciuda avertismentelor care-i urlau în creier, Chris îl urmă:

— Trebuie să luăm *Prey Dauw.*

Milhaud descuie uşa din faţă a clădirii. Zona garajului era ca un abis întunecat şi păstră deliberat lumina stinsă. Paşii lor răsunau sinistru, amplificaţi de ecouri.

Sus, apartamentul în dezordine era în întuneric. Milhaud încuie uşa în spatele lor. Din când în când, pete fantomatice de lumină căzeau pe podea şi covor.

Milhaud făcu precaut un ocol prin coridoare, printre mobilele masive. Nu aprinse nici o lumină, iar Chris era obligat să stea aproape de el ca să nu se rătăcească ori să lovească de ceva.

În pragul fiecărei uşi, Milhaud se oprea ca şi cum ar fi mirosit, ca un câine, prezenţa intruşilor. Cu fiecare pas pe care-l făceau, lui Chris i se părea că tensiunea creşte exponenţial. Începuse să asude, privea în colţurile cele mai obscure, unde nu-i putea pândi nimeni, ca şi cum ar fi fost avertizat de intuiţie. Până când, ca un copil înfricoşat de întuneric, ajunse să vadă mişcări, umbre încolăcite şi sinistre, în fiecare formă nelămurită şi fiecare contur parţial iluminat.

În cele din urmă, sosiră în biroul lui Milhaud. Avea accesul printr-o uşă dublă, glisantă. Amândoi rămaseră în prag. Iar Milhaud se concentră intens, fără să se uite la ceva anume.

Pătrunseră iute în cameră. Milhaud se îndreptă imediat către biroul său. În acest timp, Chris stătea la ferestrele cu priveliştea spre Sena şi, în continuare, către Şcoala Militară şi Champ de Mars.

Storurile din bambus acopereau în întregime ferestrele. Totuşi, printre ele se infiltrau raze subţiri de lumină. Chris

se apropie, până ce ajunse cu faţa lipită de storuri. În acea poziţie putea să privească în jos printre stinghii, spre Avenue New York.

Zări BMW-ul parcat. Putea să vadă fumul de la eşapament; motorul mergea.

Chris se întoarse şi-l observă pe Milhaud cu o armă în mână. Fu pe punctul de a vorbi, dar Milhaud îi făcu semn să tacă, apoi arătă spre o uşă din cameră, pe care-o deschise şi intră. Chris se strecură în urma lui.

Erau în interiorul unei debarale.

— BMW-ul negru care a venit după dumneata de la Angkor Wat este jos, şopti Chris în spaţiul strâmt.

— Nu mă surprinde, îi rosti Milhaud în ureche. Este cineva în apartament. Au venit, aşa cum ţi-am spus, să fure Pădurea de Săbii.

Asta îl interesa pe Milhaud. Îşi aduse aminte că Milhaud încuiase uşa, dar nu auzise sunetul unei încuietori forţate. Ceea ce însemna că persoana care se afla în apartament intrase cu o cheie.

Întinse mâna, deschizând uşa puţin mai mult, pentru a vedea mai bine prin crăpătură. Dezvăluia o parte din uşa deschisă, zona biroului lui Milhaud, precum şi o secţiune din rafturile pline cu cărţi, întinzându-se din podea până-n tavan.

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Milhaud cine-ar fi putut avea cheia lui de la uşă când realiză că o umbra acoperă uşa. Îl simţi pe Milhaud lângă el încordându-se şi-l văzu aţintindu-şi pistolul.

Figura rămase pe loc un moment, ca şi cum ar fi controlat un spaţiu familiar. Apoi străbătu încăperea în tăcere până la biroul lui Milhaud şi, aplecându-se peste el, aprinse lampa din sticlă gravată.

La lumina ei, Chris îl recunoscu pe Trangh. Milhaud se linişti şi lăsă în jos arma. Era pe punctul de a se ridica şi a ieşi poate din debara, când Trangh se deplasă spre bibliotecă şi, împingând-o cu mâinile, mută o parte din ea.

Era o uşă secretă şi, de îndată ce se deschise, Chris simţi un nou tip de tensiune care-l cuprinse pe Milhaud, Trangh pătrunse în acel spaţiu şi ieşi cu o sabie cu trei lame, şi un

aspect bizar.

— *Merde!* murmură Milhaud. Ia Pădurea de Săbii!

Gândindu-se la BMW-ul negru de jos, Chris şopti:

— Poate că a remarcat maşina din stradă şi a venit să ia sabia ca să o protejeze.

— Acolo unde se afla era în perfectă siguranţă, îl contrazise Milhaud. Chris, ce prost am fost! M-a trădat.

Chris zări arma ridicându-se şi ţintind capul lui Trangh.

În aceeaşi clipă i se păru că toate piesele din puzzle cădeau la locurile lor. Acum Chris ştia de ce nu păzea nimeni apartamentul. Nimeni, pentru că Trangh era ochii şi urechile lor.

Trangh lucra pentru Milhaud, acea persoană aflată sus în ierarhia traficanţilor, dar acum era limpede că mai lucra într-ascuns pentru altcineva. Cine? Cine l-a trimis pe Trangh să-l ucidă pe Chris, cine l-a trimis pe Milhaud în această seară pentru a fi împuşcat, cine se afla în BMW-ul negru? Patronii lui Milhaud? Apoi Chris pricepu:

— Lucrează pentru Marcus Gabie!

Milhaud întoarse capul pentru o clipă:

— Pentru cine?

— Pentru Virgil.

— Da! Magicianul. El trebuie să fie!

Milhaud lăsă arma să ţintească:

— Pentru asta, va muri!

Chris, privindu-l pe Trangh cum înfăşoară din nou Pădurea de Săbii în pielea de căprioară, se întoarse cu gândul la confruntarea lor din grajdul de la Tourrette. Îşi amintea cele spuse de Seve. Trangh îi omorâse pe Terry, Dominic Guarda şi Al DeCordia. Şi, încercând să-l omoare pe Chris, o rănise pe Alix.

Şi totuşi, când a avut a doua oară ocazia să-l ucidă pe Chris, nu a făcut-o. În schimb, a acceptat târgul propus de Chris, viaţa Soutanei pentru pumnalul pe care Terry dorise ca el să-l păstreze. De ce?

Chris nu ştia, dar recunoştea în Trangh un mister pe care era poate nevoie să-l rezolve pentru a-l înţelege pe acest om. Deoarece îi era clar că nu mai era acelaşi Christopher Haye care, la tribunal apărase un om care-i păcălise pe toţi,

dar care-i mărturisise numai lui vina. Acel Christopher care se simţise trădat de legea pe care jurase s-o apere, acţionând neajutorat în numele unei dreptăţi despre care ştia că fusese batjocorită.

Pentru un timp fusese convins că absorbise, ca într-o osmoză lentă, identitatea fratelui său mort, Terry. Ar fi fost destul de simplu de înţeles şi ar fi însemnat un pas clar înainte. Dar, din acea noapte din grajd, ştia că adevărul este mult mai complex şi viaţa, de asemenea, mult mai complexă decât în orice operă literară.

Văzu gura pistolului lui Milhaud îndreptată spre Trangh şi în minte i se ivi imaginea din copilărie, a şerbului aflat în bătaia puştii sale. Păşea prin zăpadă şi din nări îi ieşea abur când răsuflarea lui fierbinte întâlnea aerul rece al iernii. Simţi degetul lui Terry peste al său, făcându-l să apese pe trăgaci în ciuda voinţei sale.

Îl văzu pe Trangh asemeni cerbului, ştiu că dacă ar îi îngăduit ca Trangh să moară, nu va mai afla niciodată, nu va mai ajunge niciodată să înţeleagă ce devenise. Şi într-un fel Terry ar fi dispărut pentru totdeauna pentru el, fără să mai fie în stare măcar să-şi ia rămas bun de la el.

Căutarea începuse prin a afla cine şi de ce l-a ucis pe Terry, dar devenise ceva mult mai mare ca scop şi importanţă. Pentru Chris devenise o călătorie de unul singur către un cămin pe care nu bănuise niciodată că l-ar avea, necum să creadă că-l va găsi vreodată.

Degetul lui Milhaud se încordă pe trăgaci, iar Chris îi aruncă din mână arma.

Ma Varada i-a spus lui Mun: „Nu vei muri” şi a avut dreptate. Mun, folosindu-se de puternicii săi prieteni şi considerabilele sale fonduri din Bangkok, coborî din avionul Jumbo Jet pe pământul Franţei. La Paris, nu la Nisa, pentru că Ma Varada i-a spus că Magicianul se afla la Paris.

Paris ori Vence, nu conta pentru Mun. În Franţa nu se mai simţea ca acasă. Mintea şi spiritul său erau la Sagaing. Numai cu un imens efort a fost capabil să se hotărască să plece din oraşul preoţilor.

Nu s-a întors decât pentru Magician. A urmărit-o pe Ma

Varada, trecând pe la biroul de control vamal şi de paşapoarte. Purta un taior foarte modem din în şi mătase, opera lui Ungaro care-l făcuse pentru ea la Bangkok. Îşi tăiase părul scurt, într-un stil extrem de modem. Purta pantofi din piele de şarpe cu tocuri înalte de la Charles Jourdan, câteva brăţări verzi la încheietura mâinii stângi şi o geantă din piele de şarpe. Deşi era trecut de miezul nopţii, arăta la fel de proaspătă ca atunci când intrase în avion la Bangkok. Era imposibil de crezut că era una şi aceeaşi persoană pe care-o salvase Mun de la pedeapsa hărăzită de generalul Kiu.

— Nu te mai chinui cu un taxi, i-a spus ea după ce au trecut de vamă. Un prieten mi-a adus maşina la aeroport.

Era un Citroen cu motorul modificat. Îl conducea foarte dur şi rapid. La acea oră, traficul era aproape inexistent De câteva ori, Mun a fost silit să se agaţe de portieră pe când se învârteau pe curbele de la periferie. În faţa lor se afla Parisul, o doamnă blândă şi binevoitoare învăluită în paietele luminii.

Au pătruns în oraş prin Porte de la Muette, îndreptându-se către est, pe Avenue Henri Martin. Erau în arondismentul şaisprezece, o zonă rezidenţială care, ulterior, a devenit de-a dreptul şic.

Ma Varada a luat-o la dreapta pe Rue Scheffer. Ocoliseră, pentru a ajunge la micuţul scuar Petrarque. O barieră pentru vehicule o împiedicase să intre pe strada privată. Pătrunse cu Citroenul într-o curbă, pe lângă colţul unei clădiri de trei etaje cu o faţadă în stil neoclasic, făcută din bucăţi masive de piatră albă. Un balcon mic, dar ornat cu fier forjat domina cel de-al doilea etaj şi două ferestre ovale impunătoare flancau, ca doi ochi atotvăzători uşa din faţă, care se înălţa ca un far sau ca o stâncă submarină. Mun se întreba ce se va dovedi a fi.

Când ieşiră din maşină, Mun îşi putu da seama că, dacă nu ar fi fost noile blocuri de apartamente, de la nivelele mai înalte s-ar fi deschis priveliştea către Place de Trocadero şi spre palatul masiv, oarecum fascist. Desigur, demult aşa era. Se aflau la distanţă de trei clădiri de cimitirul Passy, unde-şi găsiseră locul de veşnică odihnă eroii războiului.

— Magicianul este aici, rosti Ma Varada.

Mun era obosit şi suferind. Ştia că nu era timpul pentru a forţa o confruntare cu Magicianul. Rana i se vindeca rapid, fenomen pe care Ma Varada îl atribuia elixirului orbului din Sagaing, dar era departe încă de a fi restabilit. Puseseră vătămaţi muşchii şi pielea şi doar timpul putea să întregească procesul de vindecare completă.

Mun mai ştia că îi lipsea timpul. Nu când era vorba despre Magician. Trebuia să fie oprit acum, înainte să intre în posesia talismanului *Prey Dauw.* Înainte să le poată comanda căpeteniilor opiului. Înainte să preia controlul integral al platoului Shan. Avea deja o putere considerabilă acolo. Îl cooptase într-un fel pe amiralul Jumbo şi era de presupus că, în ciuda declaraţiilor lui persuasive, va face acelaşi lucru şi cu generalul Kiu. Acum Mun ştia că Magicianul şi Terry au avut acelaşi plan: să-i unească pe cei care conduceau platoul Shan. Dar ceea ce voia fiecare dintre ei să facă, cu acea putere enormă, era total diferit.

Kiu sau Jumbo, unul ori altul dintre căpeteniile războinice l-au ucis pe Mogok şi au încercat să-i omoare pe el şi pe Ma Varada. Care dintre ei? Mun nu ştia. Numai Magicianul ar fi putut răspunse la întrebare.

Brusc, Mun râse. Îi trecu prin minte că nu conta de fapt cine încercase să-i ia viaţa. În final, Magicianul era cel care trăgea sforile.

Mun, privind în sus spre clădire, îşi dori ca Terry să fi fost acolo. Murmură o scurtă rugăciune, apoi rosti:

— E-n regulă. Să mergem.

Dar Ma Varada îl împinse de piept şi urcă scările de piatră singură. Rămase pe trepte, ca să fie văzută de camera video montată pe pervazul din piatră şi mortar, la un metru deasupra capului ei. Cu spatele la el sună la uşă. Peste o clipă, puse mâna pe clanţă şi o deschise spre interior.

— Nu vreau s-o văd, spuse Milhaud. Când va afla adevărul, mă va dispreţui şi, ştiind asta, eu nu voi mai putea continua. Acum, cel puţin, m-am izolat de ura ei: am posibilitatea să mă amăgesc singur, crezând că nu există.

Chris închise telefonul şi, neînţelegând cauza fricii lui Milhaud, rosti:

— Nu-i oferi destul credit.

Observă că Milhaud avea un aer la fel de înspăimântat ca şi vocea Soutanei, când o sunase la hotel.

— Chris, unde-ai fost? Am înnebunit de grija ta! aproape strigase ea, neliniştită.

— La Porte de Choisy, a răspuns el. În timp ce tu şi Seve aveaţi un *tete-a-tete* la restaurant, eu am făcut o descoperire uluitoare.

— Care? L-ai găsit pe Trangh?

— Da şi nu. Eşti sigură că te interesează?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, spune-mi ce se întâmplă. Pricepe că am suferit amândoi. Aseară, pentru o clipă, m-ai făcut să-mi uit suferinţa. Am rostit numele lui Terry, uitând că murise. Dar este un motiv ca să mă pedepseşti în continuare?

Chris se simţi imediat ruşinat de comportarea lui. Chiar avea nevoie să afle dacă era mai important pentru ea decât fusese Terry? Cum ar reuşi să afle vreodată? Cum ar putea ea să i-o dovedească, fie şi dacă ar fi vrut?

— Chris, ai păţit ceva?

— Vreau să vii aici imediat, împreună cu Seve.

— Lui Seve tocmai i s-a făcut rău. Resimte încă efectele atacului lui Trangh asupra lui, l-a informat Soutane. A trecut şi doctorul. Seve nu are voie să plece nicăieri.

— Atunci, vino tu. Ai ceva de scris? Notează adresa asta.

Acum privea cum frica deforma trăsăturile lui Milhaud şi spuse:

— E prea târziu. E pe drum.

— Atunci plec eu.

Se întoarse către Morphee:

— Poţi să faci ceva?

Milhaud insistase să se mute cu toţii aici, la Les Portes du Jade. Era, după părerea lui, unicul loc unde se simţea în siguranţă. Mai insistase, ca o măsură suplimentară de precauţie, să vină separat. El a luat metroul; Chris a mers pe bicicletă şi a traversat Sena pe malul stâng.

Prin ferestre, Chris avea priveliştea curţii interioare.

Fântâna gri-verzuie era iluminată şi putea să distingă capul delfinului din centrul fântânii, părul lung al sirenei, în care erau prinse alge. Mai departe, scuarul întunecat al grădinilor Luxemburg era neclintit, ca mort.

Morphee îi surâse. Chris o recunoscuse imediat ca fiind femeia care fusese cu Milhaud la Angkor Wat.

— Nu va pleca, replică ea. O visează pe fata lui. Mai mult, în mine o vede pe ea.

Se răsuci, uitându-se la Milhaud:

— Ai crezut că n-o să-mi dau seama? Poate că nu ştiu ce ai în minte, dar sunt întotdeauna sigură ce ai în inimă.

Milhaud se îndepărtă de lângă ea, se duse către fereastră, contemplând oraşul.

Ea îl urmă, dar Milhaud îi respinse mângâierea:

— Este altceva. Nu înţelegeţi? Soutane este sufletul meu; face parte din mine.

— Ai trăit atâta vreme fără ea.

— N-am trăit, departe de aşa ceva, o contrazise el, iar Chris putu remarca disperarea întipărită pe trăsăturile lui Milhaud. M-am târât ca o fiinţă care şi-a retezat propriile picioare. Trecutul a devenit atât de intens, încât abia mai percep ce se întâmplă în jurul meu. Prezentul s-a întunecat ca o noapte de iarnă; acum, pentru mine este neclar, ca amintirea.

Tresări auzind bătaia în uşa apartamentului lui Morphee.

Chris deschise uşa:

— Bună seara, Soutane.

Era îmbrăcată cu o pereche de stretchers negri şi o bluză mulată pe corp. Deasupra şoldurilor îi flutura o fustă mini de culoarea nisipului, abia atingându-i coapsele. Nu se machiase, dar Chris nu credea că acesta era motivul pentru care părea palidă.

— Chris, eşti…

— Intră.

Păşi peste prag şi Chris se îndepărtă din calea ei. Îl văzu pe Milhaud în cealaltă parte a încăperii.. El părea să fi prins rădăcini pe loc, abia mai reuşind să respire.

— Dumnezeule mare! murmură Soutane. Tata?

Chris observă că Milhaud ar fi dorit să încline capul, să

deschidă gura şi să rostească acele unice cuvinte pe care tânjea să le rostească, „fata mea”. Dar nu era în stare să facă nimic.

Ea străbătu camera şi, fără să-şi dezlipească privirile de figura tatălui său, întrebă:

— Chris, ce se petrece?

— Acum se numeşte Milhaud, nu Vosges.

Parcă ar fi lovit-o pe Soutane. Ea se clătină, dar Milhaud a fost cel care s-a cutremurat. Morphee închise ochii.

— Omul…, îngăimă Soutane, dar fu nevoită să reia. Trangh lucrează pentru tata?

— Da, confirmă Chris.

Se simţea ca un translator într-o conjunctură delicată, la tratativele dintre două superputeri militare.

— S-au întâlnit în Indochina, în 1969, adăugă el.

Milhaud îşi regăsi graiul, poate din pricina subiectului, o întoarcere pe tărâmul filosofiei care fusese viaţa sa şi care îl susţinea acum.

— Am văzut în Trangh un suflet pierdut în nebunia războiului. Era lacheul Magicianului, era la comanda lui. Nu puteam suporta modul în care era degradat, aşa cum se întâmplase cu cambodgienii şi vietnamezii timp de mai bine de un secol, de când francezii au ajuns acolo pentru prima dată. Am văzut în el o modalitate de răscumpărare în mică măsură a nedreptăţilor comise asupra lui şi a altora ca el de către poporul meu.

Aşa că l-am luat sub aripa mea, l-am îndepărtat de Virgil. L-am învăţat să-şi uite trecutul colonial, l-am învăţat să zărească un viitor al libertăţii.

— Libertate? făcu Soutane.

Ce sentiment invada trăsăturile Soutanei în timp ce vorbea? se întreba Chris. Să fi fost oroare, repulsie, sau o combinaţie prea complexă pentru a fi înţeleasă?

— Aşa numeşti tu crima? izbucni ea. Nu pot să cred că sângele tău curge prin venele mele.

Milhaud se răsuci neajutorat spre Chris:

— Am eşuat cu Trangh exact aşa cum am eşuat şi cu Pol Pot. Aşa cum ai spus, sunt bun la teorie, dar n-am reuşit să le înţeleg sufletele. Am fost învins de personalităţile lor, pe

care încă nu le pot pricepe.

— Se pare că Trangh n-a asimilat învăţăturile lui, interveni Chris. La un moment dat, l-a recontactat pe Virgil şi de-atunci.

— A lucrat într-ascuns pentru el. Ordinele de a ucide proveneau. De la Magician, nu de la tatăl tău.

— E adevărat, rosti iute Milhaud. Trangh trebuia să cumpere *La Porte a la Nuit* de la Terry Haye – atât şi nimic mai mult. Dar Terry a încercat să-mi vândă un fals. Nu credea că sesizez deosebirea şi nu greşea. Însă nu ştia că Trangh lucra pentru mine, iar eu l-am trimis pe el să cerceteze pumnalul înainte de încheierea tranzacţiei.

Trangh era unul dintre cei care chiar văzuseră Poarta către Noapte. A mirosit imediat înşelăciunea şi de-aici a început totul.

— Acum pare clar, completă Chris, că Trangh primise deja ordinul de la Magician să-l omoare pe Terry şi aceasta era scuza perfectă s-o facă fără a-i oferi tatălui tău cel mai mic indiciu despre ce se întâmplase cu adevărat.

Soutane se întoarse către monsieur Vosges:

— Aşa este?

El înclină capul trist:

— Aşa se pare. Da.

— Dar atunci, insistă Soutane, de ce ai dispărut, ţi-ai schimbat numele şi ai trăit ca şi cum eu n-aş fi existat?

Monsieur Vosges aruncă o privire scurtă în direcţia lui Morphee, înainte de a se răsuci spre fereastră.

— Tată?

Se frământă de parcă dormea cufundat în ceaţa unui vis agitat, rostind:

— Din păcate, mă tem că nu am nici un răspuns satisfăcător.

În cameră se aşternu tăcerea. Chris îşi plimbă privirile de la unul la altul, apoi se fixă pe Morphee. Stătea neclintită, fără să se uite la nimeni, ca şi cum ar fi avut viziunea unui dezastru.

Soutane făcu un singur pas către silueta de lângă fereastră: Te aştepţi chiar să mă rezum la asta? Să zbor în braţele tale, acoperindu-te cu sărutări şi spunându-ţi: „Nu-i

nimic. Te iert!”

El schiţă un zâmbet rece, dar, remarcând expresia Soutanei, zâmbetul i se şterse de pe buze, de parcă şi-ar fi pus mâna la gură pentru a-şi acoperi o tuse jenată. Era un gest inadecvat pentru a-şi ascunde groaza de ea.

Dar Soutane, extrem de agitată, păru să uite puterea pe care-o avea asupra lui. ’.

— Chris, vreau să plec de-aici.

— Am senzaţia că, deocamdată, nu este cea mai bună idee.

Şi, când Soutane se întoarse surprinsă şi mânioasă spre el, explică:

— Legătura domnului Vosges cu Trangh, oricât ar fi acum de dubioasă, poate deveni firul de care avem nevoie pentru a-l prinde pe Trangh ca să ne ducă la Magician.

Îi aruncă fetei o privire:

Indiferent de starea ta emoţională actuală, nu cred că ai vrea să ne scape aşa ceva.

Ea aprobă, ezitant, adăugând:

— Însă nu voi sta în aceeaşi încăpere cu el.

— Haide, draga mea, interveni Morphee, luând-o de braţ, îţi găsesc un loc confortabil în altă parte.

Monsieur Vosges era pe punctul de a protesta dar, observând expresia feţei lui Morphee, preferă să se stăpânească. Mâna lui, care se ridicase în semn de rugăminte sau avertisment, căzu într-o parte, cu zgomot.

Morphee şi Soutane ieşiră din apartament, iar el rosti cu mare amărăciune:

— Mi-a zdrobit inima.

Chris, fără să-şi dezlipească privirile de ele, replică:

— Monsieur Vosges, este implicată în această afacere doar ca urmare a ceea ce aţi făcut.

Mun alergă în sus pe trepte, ignorându-şi durerea şi trecu pe lângă ea spre vestibul. Se întoarse pentru a-i trânti uşa în faţă, dar ea se strecurase deja înăuntru. Dorea să o excludă acum pentru că voia să o protejeze, sau pentru că încă nu avea încredere în ea?

Îi puse un deget pe buze şi îi indică printr-un gest al

mâinii să stea în apropierea uşii. Se aflau într-un antreu slab iluminat.

O vază de cristal plină cu forsiţia şi sânger, simboluri standard ale primăverii, ocupau partea de sus a unei comode Louis XIV decorată asemeni unei prăjituri, cu bronz aurit şi fructe sculptate din lemn. Pe peretele din stânga lor era atârnată o tapiserie flamandă, cu vânători înfocaţi şi câinii care muşcau un cerb însângerat.

În fală se afla o scară din stejar lustruit care ducea la, următorul etaj. Pe holul de sus se vedea o lumină şi, cu spatele la ea, silueta zveltă a unui bărbat care năvălea pe scări.

— Ma Varada?

Glasul Magicianului aduse cu sine imagini şi incidente trecute. Mun se scutură.

— Da?

Tonul ei era oare îndrăzneţ sau resemnat?

— Vino sus.

Mun o văzu murmurând în acelaşi timp un cuvânt, *Karma.*

Porni către silueta deformată care părea să se deplaseze o dată cu el, îndepărtându-se de lumină.

Sus, văzu un bărbat pe care nu-l recunoscu. Acesta ţinea un pistol automat Beretta.

— Bună, Mun, rosti Magicianul. Te-am zărit când ai coborât din maşină.

Deasupra umărului său era portretul unui bărbat molatic, un prinţ sau un rege, cu obrajii trandafirii şi mulţumit de sine.

— Ce-ai păţit? întrebă Mun, deşi putea foarte bine să bănuiască.

Magicianul făcu un gest cu Beretta şi Mun trecu prin hol, pe lângă portretul prinţului supraalimentat, pătrunzând într-o încăpere zugrăvită în culori deschise. Un ceas din nuc ticăia sonor pe o poliţă din marmură. Două ferestre ca doi ochi supravegheau străduţa şi, în continuare, priveau statuile în stil militar din Trocadero.

Deasupra unui dulap cu sertare bogat ornamentate se afla o geantă foarte modernă din pânză de paraşută,

deschisă, având înăuntru pantaloni şi bluze împăturite. Hainele Magicianului. Unde pleca?

— Am murit, răspunse Magicianul şi am renăscut. Viaţa este extrem de simplu de creat atunci când cunoşti oamenii potriviţi, care dispun de o cantitate nelimitată de bani.

— CIA.

— Oh, Doamne Dumnezeule, râse Magicianul. Nu, nu. Compania este condusă de o mână de capete seci care nu pricep diferenţa dintre bani şi influenţă. Şi nu s-a schimbat nimic de pe vremea când am lucrat acolo. Dar asta se întâmpla, dragă Mun, cu mulţi ani în urmă.

Mun se gândea că-i confecţionaseră o figură perfectă: Virgil se putea ascunde în spatele aspectului său exterior lipsit de expresie. Când se mişca, era asemeni elasticului, răspunzând comenzilor mai degrabă decât emoţiilor.

— Am părăsit Compania în 1972. Cristoase, ce bine m-am simţit! Aveam senzaţia că fusesem închis timp de patru ani, aşa cum fusesem consemnat în ultimul cerc al Purgatoriului şi în Vietnam presupun că a fost chiar aşa.

— Unde te-ai dus? se interesă Mun, fără să se uite la Beretta, văzând jungla, piatra cioplită din Angkor, zeul Vishnu, cel care creează şi distruge.

— Ai venit până aici ca să afli aşa ceva? Doamne, sper că nu eşti chiar aşa de prost.

Nu arma era sursa morţii, ci omul. Magicianul arbora o expresie de aşteptare pe faţa sa din plastic.

— E adevărat că la început mi-a plăcut CIA. Însă a fost numai pentru că eram naiv. I-am crezut pe ei – şi, prin extensie, pe tine – drept o reîncarnare modernă a eroilor justiţiari din Texas, făuriţi din nervi şi cremene. În acele zile am crezut că CIA lupta pentru ceva unic şi important. În fond, cunoşteam povestea Biroului de Servicii Strategice şi realizările extraordinare pe care le-a înfăptuit acea organizaţie pentru America în cel de-al doilea război mondial.

Mun era nevoit să se străduiască să nu uite cât era de periculos acest om, ce-i făcuse lui Terry. Avea o figură complet nevinovată. Când zâmbea, era imposibil de crezut că ar fi putut face rău unei fiinţe vii. Era mai prudent să-şi

amintească mereu cât era de plin de acel gen de putere dorit de asiatici. Era echilibrat, controlându-şi pe deplin energia. Într-un fel, acum era mult mai oriental decât atunci când îl întâlnise pe Mun în Indochina.

— Dar m-am înşelat. După cum m-am înşelat când am crezut că ne aflam în Vietnam pentru motive întemeiate. Am aflat că acel război nu mai era manevrat de către generali şi nici chiar de către şefii de stat major. Vietnamul era jucăria preşedintelui.

Oare când au încetat Nixon şi Kissinger să mai aibă încredere în Congres, în membrii propriului Cabinet? Nu ştiu, dar de atunci nici un preşedinte al Americii nu s-a mai sinchisit de Congres ori de oamenii pe care-i reprezentau membrii săi.

Mun se gândi că avea aerul de a se fi dus undeva de unde-ar fi aflat secretul vieţii. Nu mai era preocupat, ca ceilalţi occidentali, de întrebarea de ce ne aflăm pe pământ.

— Şi nu i-aş putea învinovăţi în întregime pe ei. Ce altceva a făcut Congresul modern, decât să-şi umple propriile buzunare? A promulgat o lege de reformă a impozitelor şi i-a adăugat o anexă prin care creşteau veniturile tuturor membrilor săi. Senatorii şi reprezentanţii în Congres au protestat pentru că nu erau informaţi despre operaţiunile ultrasecrete ale CIA şi, când li s-a oferit raportul, s-au năpustit să-l divulge în mass-media. Puterea politică se măsoară mai nou în reflexia perversă a megawaţilor de la Hollywood: câte minute izbuteşti să obţii la televizor.

Pricepi toate astea, dragă Mun, sau depăşesc capacitatea de înţelegere a sărmanului tău creier de asiatic?

Mun replică:

— Te văd aşa cum eşti. Noua ta faţă nu te poate ascunde de mine.

— Eu sunt viitorul, afirmă Magicianul. Numai eu am inteligenţa necesară pentru a opri America să se autodevoreze de vie. Ani de zile japonezii ne-au cumpărat corporaţiile. Acum ne smulg adevăratele noastre proprietăţi şi companiile clădite pe acestea. America a fost tăiată în bucăţele şi guvernul nostru a intrat în transă. Preşedintele

este obsedat de putere şi operaţiuni secrete, iar Congresul de jefuirea contribuabililor.

Atunci Mun înţelese ce era schimbat în Magician. Nu se temea de moarte. Nu aşa ca în Vietnam, pentru că se credea invincibil, ci pentru că învăţase că Viaţa şi moartea sunt îngemănate, Ea moartea nu este sfârşitul, ci începutul.

— Am părăsit Compania, pentru că era în ghearele copoilor însetaţi de sânge de la mass-media de pe colinele Capitoliului, care n-ar fi priceput niciodată nimic. De când am plecat, hai să spunem ca independent, am luat propriile decizii. Mai am încă un şef, dar am propriile mele planuri. El crede ceva, eu ştiu altceva. Este ceva mai puţin prost decât ceilalţi, dar tot mă îndoiesc că bănuieşte ce fac eu. Ca toţi ceilalţi, a devenit prizonierul propriei puteri.

— Cine este?

În acelaşi timp, Mun se întrebă: „Pe cine vrei să tragi pe sfoară? Nu poţi să fii independent şi să ai şi un şef”.

Magicianul zâmbi larg:

— Sunt convins că ţi-ar plăcea să afli. Dar atunci ţi-ar plăcea să mai afli răspunsurile la prea multe întrebări, dragă Mun. Te-ai învârtit prin Shan, nu-i aşa? Nu mi-ai descoperit încă planul? Nu. Altminteri, n-ai fi fost acum, aici. Vrei să ştii cine v-a trădat pe tine şi pe Terry, amiralul Jumbo sau generalul Kiu. Ei bine, n-ai ajuns la locul potrivit. Nu ofer informaţii, mai ales cambodgienilor care şi-ar fi dorit să mă vadă imediat mort.

— L-ai ucis pe Terry, răspunse Mun. M-aş simţi bine să te omor.

— De ce? făcu Magicianul. Nu-mi spune că ai simţi că se face dreptate? N-ai fost altceva decât căţelul lui Terry, aşa cum Trangh este căţelul meu. Unica diferenţă dintre voi este că Trangh îşi cunoaşte locul.

— Eşti prost dacă crezi aşa ceva.

— Ham, ham!

— Terry a fost prietenul meu. Singurul meu prieten.

Magicianul întoarse Beretta şi o lăsă să cadă pe palma întinsă:

— E-n regulă. Dacă vorbeşti serios că vrei să te răzbuni, vino-ncoace şi omoară-mă.

Mun nu se clinti. Recunoştea o cursă de îndată ce-o vedea. Era ca şi apropierea de inamic cu mâinile goale, o tactică la care Magicianul fusese bun în vremea războiului. Ideea care se ascundea în spate era lăcomia. Lăcomia îi făcea pe oameni neglijenţi şi pe vreme de război un om neglijent era ca şi mort.

— Ai avut dreptate să te duci în Shan, rosti Magicianul. Este locul de unde izvorăsc toate: banii, puterea, viaţa şi moartea. Câtă lume a murit acolo, pe platou, dragă Mim, doar pentru că nu le-au putut distinge pe una de alta?

Râse. Beretta îi era oferită în continuare, ca otrava unui şobolan.

— Eşti isteţ, continuă Magicianul. Ai mirosit totul. Nici chiar Terry n-ar fi fost în stare.

— Ura te trădează, replică Mun. În cele din urmă, te va distruge. Eşti mistuit de pofte senzuale.

Magicianul râse din nou:

— Eşti tare când e vorba să predici precepte budiste, dragul meu ucigaş Mun.

— Războiul îşi creează propriile necesităţi.

— Spanac!

— Chiar aşa? Tu poţi să înţelegi mai bine decât majoritatea lumii ce face războiul din oameni. Moartea nu este nimic în comparaţie cu lucrurile groteşti pe care ţi le aduci aminte, diformităţile spiritului care-i macină în primul rând pe supravieţuitori.

— Tacă-ţi fleanca!

— O mai ţii minte, urmă Mun, pe fetiţa care plângea atât de sfâşietor? Era atât de neajutorată, de lipsită de speranţă! Chiar şi cu grenada nord-vietnameză armată sub braţ. Mă întreb ce-ţi mai aminteşti din ea? Sunetul plânsului ei sau zgomotul exploziei când ai tras şi ai declanşat grenada? Eu personal mi le amintesc pe amândouă atât de clar, încât mi se paie adeseori că s-a întâmplat abia ieri.

— Taci! interveni Magicianul, luându-şi Beretta din palmă şi îndreptând-o spre Mun. Acum ar trebui să trag în tine.

— Nu văd de ce n-ai face-o. Pentru tine, sunt o ameninţare la fel de mare ca şi Terry.

— Niciodată, îl contrazise Magicianul şi, pentru prima

oară, pe figura lui trecu o undă de emoţie. Terry a fost singurul om în care am avut încredere. Ştia totul.

— Şi în final asta a fost problema, nu-i aşa?

Magicianul aprobă:

— Era o fire independentă, exact ca mine. Când totul a început să scârţâie, eram ca doi berbeci care se izbesc în capete. Am suferit amândoi.

— Când totul a început să scârţâie? Când a fost asta?

— Vrei să spui că nu ţi-a povestit? Ei bine, mă miră, în orice caz. Aşa s-a sfârşit cu traficul de la amiralul Jumbo, cel pe care l-am luat de la monsieur Vosges în timpul războiului.

— Întâlnirea de la Angkor. Khmerii roşii.

— Mmm… Reţeaua a fost un fel de premiu, de consolare când ne-am despărţit.

— Când n-a mai făcut parte din grupul tău personal.

— Da. Ne-a ameninţat că ne dă de gol dacă nu-l lăsăm să plece. Ei bine, ce-am fi putut face? Ne-a oferit o copie a jurnalului său, nume, localităţi, materialul confiscat şi refăcut. A spus că originalul era bine ascuns. Şi au zis, dă-l naibii, lasă-l să plece.

— Dar nu şi tu.

— Aşa am zis şi eu, surâse Magicianul. Dar nu serios. N-am încetat niciodată să-l urmăresc. L-am avut în vedere ca pe un cerb pe care-l aştepţi să ajungă la maturitate înainte de a-l doborî.

— Ai contat pe el că va îmbunătăţi reţeaua.

— Ceea ce, cu ajutorul tău, a şi făcut.

Mun se gândi că trebuia să fi obosit de cât a ţinut arma, dar n-avea intenţia să conteze pe asta.

— Singurul lucru pe care n-am contat, întrebă Magicianul, era faptul că voi doi aveaţi propriile idei despre destinaţia heroinei. Apropo, *cui* i-aţi vândut porcăria aia?

Mun îşi spuse că generalul Kiu ştia ce făcuseră cu ea, dar, în mod evident, nu şi Magicianul. Asta să fi însemnat că generalul Kiu fusese sincer cu Mun, sau că avea secrete faţă de Magician? Replică:

— N-aţi auzit nici unul despre el.

— Dar unde se ducea totul? Era atât de multă! Prea

multă ca mie să nu-mi fi trecut pe la urechi nimic în legătură cu destinaţia.

— Ei, este într-adevăr o enigmă.

Ochii Magicianului, translucizi de concentrare, erau ca două bucăţi de ceară încălzite:

— Recunosc că eşti un pui de căţea foarte dur. Şi că eşti un soldat dat naibii.

Lui Mun cuvintele lui îi sunară ca un epitaf şi acum nu mai cerceta cu privirile figura contrafăcută a acestuia, care nu i-ar fi dezvăluit nimic, ci degetul arătător al mâinii drepte fixat pe trăgaciul armei.

Zgomotul unei împuşcături, undeva prin casa, îl făcu pe Mun să tresară.

— Stai liniştit, făcu Magicianul, ca şi cum ar fi vorbit cu un animal sperios, surâzând. Ai crezut că o să te salveze Ma Varada? Ai crezut că sunt singur în casă? Ţi-am zis doar că te-am văzut de le fereastră. Domnul Lograzie, omul meu de legătură cu organizaţia privată – în afara structurilor ştiute – a avut grijă de Ma Varada. Definitiv. Şi ea era o fire independentă. La început am luat-o ca pe un avantaj. Dar, treptat, după cum fără îndoială ţi-ai dat seama, a devenit o slăbiciune. Prea multă reflecţie duce inevitabil la întrebări asupra clauzelor înţelegerii, nu ţi se pare? Ma Varada trebuia în cele din urmă să devină nărăvaşă. Acest sfârşit este cel mai bun pentru ea.

Magicianul a urmărit în permanenţă chipul lui Mun, pentru a descoperi cel mai mic semn de viaţă, cel mai mic indiciu că înţepăturile verbale atinseseră vreun nerv sau măcar un teren fertil.

Mun se gândi la întoarcerea la Sagaing împreună cu Ma Varada. Se gândi la templele cu *stupas*-urile lor bogat colorate, la încetarea dorinţelor, necesară pentru atingerea Nirvanei. Se gândi la o viaţă de contemplare, de oferire a serviciilor pentru alţii şi la chipul lui Buddha învăluit într-un fum de tămâie şi nucşoară.

Dar, dacă toate aceste lucruri n-ar fi posibile, ar accepta. *Karma.* Dorinţa sa pentru această nouă sau veche viaţă, atâta vreme cât îi dicta acţiunile prezente, era în sine distructivă.

— N-am ştiut până în această clipă, rosti el, dacă-mi spunea adevărul sau mă minţea.

Zări şi se bucură de unda de mânie care trecu pe chipul Magicianului. După cum a spus, Magicianului îi displăcea sa divulge secrete.

— Nu contează. Peste un moment nu-ţi va mai fi de nici un folos.

Mun, simţind apropierea morţii, răspunse:

— Îmi faci un serviciu, poate singura faptă bună pe care-ai făcut-o vreodată. În viitoarea mea încarnare, când mă voi lupta să-mi răscumpăr păcatele acestei vieţi, mă voi strădui să fac doar lucruri bune.

Magicianul se încruntă. Dar nu, aşa cum îi trecu prin minte iniţial lui Mun, din cauza cuvintelor sale. Atenţia Magicianului se întorsese către uşa deschisă.

Ma Varada stătea în prag, cu o Beretta, geamănă celei din mâna Magicianului, aţintită înspre el.

— Lasă arma jos, rosti ea, sau te omor.

— Domnul Lograzie?

— Era prost şi moale, replică Ma Varada. L-am lovit. Apoi i-am luat arma, i-am deschis gura şi am tras un glonţ prin cerul gurii, în creier. Nu aşa m-ai învăţat să fac?

Magicianul aprobă. Spuse:

— Ma Varada?

— Da?

O împuşcă fără să dea impresia că ar fi mişcat poziţia armei sale. Ochii lui Ma Varada se deschiseră larg când căzu pe spate, izbindu-se de celălalt perete al holului. Sângele ţâşni din locul unde înainte îi pulsa inima.

— Şi iată şi alt mod, spuse el.

Mun pornise deja. Probabil că Magicianul îl observase cu colţul ochiului, pentru că şi el se deplasă. Dar nu era suficient de rapid. Mun, cu o grimasă de durere din pricina rănii, îl lovi cu vârful pantofului între picioare.

Magicianul căzu în genunchi şi Mun îl izbi puternic pe partea laterală a gâtului. Terminaţia nervoasă fusese blocată şi Magicianul se prăvăli într-o parte, temporar paralizat.

Mun îi smulse Beretta şi, întorcându-i trupul, îi înfipse

ţeava cât de adânc putu în gura căscată. Degetul i se încordă pe trăgaci.

Se gândise adesea la acest moment, îl visase tot timpul. În acel vis apărea întotdeauna Terry şi echilibra talgerele balanţei dintre vechile simboluri ale binelui şi răului, Hanuman. Şi Ravana. Dar acum, după scurta sa şedere în Sagaing, ştia că o asemenea decizie nu-i aparţinea lui. Zeii, nu omul, trebuiau să echilibreze balanţa.

Mai precis, era de datoria lui Mun să contemple, să facă servicii şi fapte bune. Dar nu să ucidă. Crima era un păcat pe care Mun deja nu mai putea să-l comită. Buddha avea perfectă dreptate. Nu exista ceva asemănător sufletului omenesc, deoarece prezenţa sufletului însemna un fel de permanenţă. Esenţa omului, aşa cum fusese Mun învăţat demult în *kyaung,* mânăstirea-şcoală de la Sagaing, rezidă într-un etern flux şi acum el înţelegea aceasta în modul cel mai profund.

Era noul Mun care se ridica din cenuşa celui vechi. Nu mai avea dorinţa de a ucide, chiar mai mult, nu mai avea nevoie s-o facă.

Dădu drumul armei şi se ridică. Arma zăcea în gura Magicianului ca o rană ciudată, metalică, sau ca un stigmat.

Ieşi pe hol şi, lângă pata de sânge de pe perete, se uită la Ma Varada, confirmându-şi ceea ce-i spusese instinctul, că era moartă. Vârfurile degetelor lui îi atinseră obrazul, buzele, pleoapele. Avea genele pline de lacrimi.

Gândindu-se la ea cum era atârnată cu capul în jos pe crucifixul generalului Kiu, cum o eliberase, meditä o clipă la calitatea vieţii ei, la natura renaşterii ei. Apoi se întoarse în cameră şi se îndreptă rapid spre geantă, căutând vreun indiciu în legătură cu direcţia în care pleca Magicianul. Privi biletele şi înclină capul, gândindu-se: „Era vreo îndoială?” Cercetă atent casa, în speranţa găsirii vreunui semn al Pădurii de Săbii. Nu era nimic. Întorcându-se la geantă, privi iarăşi biletele. După un moment nu mai vedea nimic în cameră.

Auzi imnul, gongul din bronz care chema credincioşii la rugăciune şi murmură şi el o rugăciune. Dar nu ştia dacă era pentru Magician sau pentru el însuşi.

Diana deschise ochii şi privi moartea. Oare aşa era, lovită, pe punctul de a părăsi pentru totdeauna viaţa? Se rugă la Dumnezeu să nu fie aşa.

Iar El îi auzi rugămintea.

Respiră o dată, tremurător, dureros şi ştiu că era vie. Încercă să se mişte şi ţipă. Durerea aproape o orbise. Îşi auzi inima bătând, plămânii umflându-se şi dezumflându-se atât de tare, de parcă ar fi pompat un ritm de rock-and-roll mai degrabă decât viaţa.

Aruncă o privire împrejur. Era atât de mult sânge, încât. Simţi că leşină din nou şi luptă împotriva senzaţiei din pricina pericolului implicit: dacă adormea iarăşi, risca să nu se mai, trezească niciodată.

Se gândi: „Cum aş putea să mă salvez singură?”

Pentru o clipă, gândurile ei rămaseră prinse în jurul problemei: „Am fost împuşcată şi rănită. Cât de grav? Voi muri?”

Diana închise ochii şi respiră adânc. Asta nu mă va ajuta. Deja simţea atingerea rece a panicii transformându-se în mintea sa într-o masă incoerentă, incapabilă de a raţiona. Nu asta este Calea, îşi spuse ea cu fermitate.

Deschise ochii şi privi în jurul său prin cameră. Observă întâi patul, cu aşternutul pătat de sânge-sângele ei. Oh, Doamne!

Mai respiră o dată, adânc, tremurător.

Lângă pat, noptiera din placaj. Pe ea, lampa metalică, o scrumieră, un telefon negru.

Telefonul!

Trebuia să ajungă la el. Încercă să se ridice şi descoperi că nu se putea mişca. Simţi o durere ascuţită în inimă, gândindu-se: „Sunt paralizată!” Plângea şi lacrimile fierbinţi i se scurgeau pe obraji, căzând pe coapsele acum nefolositoare.

Apoi furtuna trecu şi îşi spuse: „Habar n-ai de nimic. Nu te mai gândi atât şi du-te la telefonul ăla blestemat!”

Se îndepărtă de peretele plin de sânge închegat împingându-se cu podul palmei. Se prăbuşi pe covorul distrus şi începu să se târască asemeni unui şarpe.

Inima îi bătea cu putere şi aerul care-i pătrundea în plămâni părea fierbinte. Fiecare respiraţie i se părea ca un cui arzător înfipt în trup. Se împinse pe coate de-a lungul covorului. Durerea era cumplită, dar scrâşni din dinţi şi continuă. Până când o durere săgetătoare o sili să se oprească.

Rămase pe o parte, gâfâind. Prin faţa ochilor îi treceau lumini colorate şi, pentru o clipă, avu impresia că leşinase. Poate că o adiere a aerului condiţionat a întărit-o, sau poate că nu-şi pierduse conştiinţa deloc. În orice caz, ştia că trebuia să-şi urmeze drumul. Dar nu era în stare. Suferinţa era prea mare şi nu mai era capabilă să înainteze.

Apoi, odihnindu-se cu capul sprijinit pe mâna întinsă, aruncă o privire în spate şi îşi zări picioarele zăcând unul peste altul ca moarte, îndoite de la gleznă în jurul braţului lămpii de alamă. Atunci ţipă, de furie şi neputinţă şi pentru că nu ştiuse până în acel moment că era blocată.

O clipă îi slăbi voinţa. Era copleşită de durere şi de şocul de a-şi vedea sângele. Oriunde şi-ar fi îndreptat privirile, îşi zărea sângele, oriunde s-ar fi târât o făcea prin sângele ei.

Inima îi bătea cu atâta forţă încât fu convinsă că va exploda. Nu-i mai lipsea, pe deasupra, decât un atac de cord sau o hemoragie cerebrală şi *bum!* va pieri imediat.

„Dar n-am murit”, îşi spuse. „Sunt aici! Sunt în viaţă!”

Şi îşi reîncepu drumul prin cameră. Îşi întinse mâna în urmă, de-a lungul picioarelor înţepenite şi, gemând, le ridică atent de la baza lămpii. Apoi, îndoindu-şi torsul, se apăsă pe cotul stâng, apoi pe dreptul, târându-şi înainte corpul, cu lacrimi de durere izvorându-i de sub pleoape. Îşi vorbi singură, îşi murmură cântecele de leagăn pe care le auzise în copilărie, încercând să se simtă protejată, în siguranţă, se concentră asupra lui Seve, închipuindu-şi că o sărută, închipuindu-şi că o cere de nevastă, mergând la biserică, rostindu-şi jurămintele de nuntă, apoi cu pântecul umflat de o nouă viaţă, privindu-şi pentru prima oară copilul, copilul *lor,* până când lovi cu fruntea piciorul noptierei şi întinse mâna, trăgând cu forţă de cablul telefonului.

Formă 911 şi rosti:

— Sunt ofiţerul de poliţie Diana Ming. Am fost împuşcată.

Le dădu adresa hotelului şi numărul de telefon personal al căpitanului Kline.

Probabil că apoi a leşinat, deoarece următorul lucru pe care-l văzu era o brancardă pe care era întinsă şi figura îngrijorată a lui Joe Kline aplecată peste a ei.

— Diana, mă auzi?

Ea aprobă cu o mişcare a capului, tresărind.

— Cine ţi-a făcut aşa ceva? Ai zărit vreo figură?

În jurul ei, în afara câmpului său vizual, era o activitate intensă. Apoi deveni conştientă că nu-şi putea clinti capul.

— Doctorii te-au imobilizat, îi explică Kline.

Imediat, observându-i expresia de pe chipul alb, adăugă:

— Nu este decât o măsură de precauţie.

— Cât de rău sunt rănită?

Realiză că Seve spusese aproape acelaşi lucru după atacul împotriva lui, pe acoperişul din Chinatown.

— E prea devreme să se afirme ceva, răspunse Kline, Diana, ştii cine-a făcut-o.

— Da, replică ea, gândindu-se: „Trebuie să iau legătura cu Seve”.

— Cine?

— Domnule căpitan, am nevoie de un telefon.

Începuseră să o deplaseze.

— Mai târziu. Acum mergi la spital.

Cum era transportată din camera sărăcăcioasă de hotel, nu putea decât să-l implore din ochi:

— Este o problemă de viaţă şi de moarte.

Trebuia să-i povestească lui Seve ce s-a întâmplat, dar, mai presus de orice, trebuia să-i dea numele şi adresa obţinute de la compania de telefoane după numărul găsit pe telefonul mobil al lui Reed Parkes. Brad Wolff murise din pricina lui, ca şi Charlie Kamow şi Randy Brooks. La urma urmelor, ea era singura norocoasă.

Joe Kline o cercetă din priviri. Diana presupuse că se întreba de ce nu-i spunea lui nimic. Apoi aprobă:

— Îţi aduc telefonul portabil din maşină. Poţi să-l foloseşti pe drum.

O voce de deasupra capului său, unul dintre brancardieri, rosti:

— Doctorul nu…

— Să-l ia naiba pe doctor, replică Kline. Ai auzit ce-a zis. Nevoile oamenilor mei au prioritate.

Trangh îl găsi pe Magician zăcând cu arma în gură. Puse deoparte ceea ce avea cu el şi, îngenunchind, scoase cu atenţie pistolul din gura Magicianului. Apoi îşi aşeză mâna pe cealaltă parte a gâtului acestuia. Localiză mai întâi pulsul în artera carotidă şi, după ce calculă numărul de bătăi pe minut, îşi apăsă podul palmei pe nervul meridian, obţinând senzaţia unei unde care trecea din podul palmei până în vârful degetului mijlociu.

Ceasul de pe poliţă ticăia, marcând minutele în care, ghemuit peste forma neclintită, Trangh invoca partea vindecătoare a tehnicii *pentjak-silat.*

Se încordă brusc, simţind o bătaie de-a lungul nervului meridian şi în acel moment ochii Magicianului se deschiseră, îl apucă pe Trangh de cămaşă şi se uită la el cu atâta intensitate, încât capul începu să-i tremure. Apoi, ca şi cum i-ar fi trecut criza, tremură:

— N-a fost decât o altă înşelătorie, şopti şi lăsă cămaşa lui Trangh.

Trangh îşi strânse palmele, se îndreptă către geanta deschisă şi puse înăuntru pachetul lung, înfăşurat în piele de căprioară, peste haine, oblic.

Magicianul îşi trecu palmele peste ochi, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung:

— Sabia este cheia. A fost întotdeauna totul. Milhaud ne-a folosit câtă vreme avea două treimi din *Prey Dauw.* Ne-a trebuit multă vreme să ne imaginăm că a dat numai din întâmplare peste două din cele trei piese ale relicvei ascunse de Mun în Angkor. Bandiţii, care făceau comerţ cu antichităţi furate înainte să intre în traficul de droguri, le-au dezgropat. A fost norocul lui Milhaud că le-a obţinut atunci când ne-a vândut sursa lui de droguri.

Magicianul stătea în picioare, sprijinit de un scaun rotativ, îşi şterse cu antebraţul sudoarea de pe faţă şi continuă:

— De data asta, este originalul.

Trangh nu găsi ce să-i răspundă. Ştia că sabia nu mai

însemna nimic pentru el, acum. Ştia că zeii din Angkor se agitau, după secole, în limbul lor. Putea să simtă puterea care începea să se răspândească. În lume şi percepuse licărirea primordială exact în momentul în care el şi Christopher Haye au fost faţă în faţă în grajdul de la Tourrette. Acel sentiment îl zguduise.

— Ai găsit o modalitate de a trece sabia prin sistemul de securitate al aeroportului? întrebă Magicianul.

— Mai simplu nu se putea, replică Trangh. Am demontat lamele. Sunt făcute din jad, aşa că nu vor fi sesizate de maşinile cu raze X. Metalul care este încorporat nu are importanţă.

— Ce-a fost asta?

Magicianul se încorda, drept.

Trangh se răsuci pentru a-l privi.

Iar Magicianul, încovoiat şi tensionat, urmă:

— Nu auzi? Sună ca un glas care plânge.

— Nu aud nimic.

— Ba da. O fetiţă.

— Nu e nimic.

— E cineva în casă.

Trangh răspunse:

— Oricine-ar fi în Casă, este mort.

Ochii Magicianului aruncară o privire împrejur:

— Vrei să spui, Lograzie şi fata.

Străbătu camera şi ajunse în hol:

— Nu. Era vorba despre ei, prostule.

Privi îndelung, trupul lui Ma Varada. Începuse deja să devină rigid. Chipul îi era mai alb decât o văzuse vreodată. Se aplecă şi îi deschise pleoapele. Privi intens pupilele fixe.

— Tu eşti moartă, murmură. Tu nu plângi.

Dintr-o dată, deveni conştient de prezenţa lui Trangh lângă el, stânjenit parcă şi se ridică iute:

— Vreau să facem o inspecţie prin casă..

— Toţi sunt morţi, protestă Trangh, dar, pentru orice eventualitate, îl urmă dintr-un capăt în celălalt al casei. Cu excepţia cadavrului domnului Lograzie, nu mai era nimic.

Sfârşiră, revenind în camera de zi, unde geanta Magicianului era aproape plină.

— O să ai grijă de trupuri ce de obicei, făcu Magicianul.

— Dacă asta doreşti, răspunse Trangh pe un asemenea ton, încât Magicianul se întoarse să-l privească.

— Ce-i cu tine?

O clipă Trangh nu zise nimic, apoi, ca şi cum el însuşi ar fi fost un zeu din Angkor trezindu-se agitat din somn, replică:

— Christopher Haye şi Milhaud sunt împreună.

Magicianul clipi:

— E chiar interesant.

— Haye s-a aliat cu Seve Guarda.

— Dansatorul, completă Magicianul, cu o căutătură rea. Trebuia să-l fi ucis în Doyers Street, când ai avut ocazia. M-ai scos din clădire la timp.

— Dacă aş mai fi rămas, acum aş fi fost mort.

— Dar aşa ar fi fost şi Guarda, replică Magicianul.

Închise geanta şi trase fermoarul.

— Cred că ar trebui să mergem unde sunt cu toţii.

— Sunt împreună?

— Christopher Haye şi Milhaud. Împreună cu fata lui Milhaud.

Aceasta atrase atenţia Magicianului:

Este timpul să distrugem ce-a mai rămas din viaţa lui Milhaud, să îndreptăm erorile tale de raţionament şi să încheiem o dată pentru totdeauna afacerea asta.

Buzele îi schiţară acel zâmbet crud care era unica rămăşiţă din vremurile când era Arnold Toth:

— O voi omorî pe Soutane sub ochii tatălui ei. Dar... se opri, ridicând un deget. Nu vreau ca el să păţească ceva, pricepi, continuă el. Vreau să înţeleagă şi să sufere, înainte de a-l omorî Trangh privi omul care-l trădase şi nu resimţi nici mânie, nici ură. Mai degrabă se simţi cuprins de un soi de satisfacţie..

— Am suferit destul ca să pricep ce ai în minte, răspunse.

Afară, trecu la volanul BMW-ului negru, în timp ce Magicianul înconjură maşina şi se aşeză pe scaunul de alături. Porni şi se întoarseră pe străduţa strâmtă.

Trangh se concentra asupra drumului din faţă. Luminile se roteau pe suprafaţa BMW-ului ca petele de culoare pe o ţesătură neagră.

Ceea ce era, constată el cu o oarecare surprindere, exact modul cum îi apărea acum Parisul. Toate oraşele în care fusese aveau propria lor aură, o personificare a omului, a unui zeu, sau a unei fiare. Saigon era o prostituată, Angkor, un zeu adormit, Pnom Penh, îmbrăţişarea unui demon. New York era o maşină, Nisa, un copil ascultător, iar Parisul, o mare doamnă plină de voinţă, veşnic tânără, după cum era veşnică şi înţelepciunea sa.

Acum Parisul devenise o lespede albă, o *tabula rasa* peste care a avut şansa să-şi înscrie propriul început, mijloc şi sfârşit. Pentru răscumpărarea tuturor păcatelor pe care el, cu aceeaşi voinţă pe care a avut-o odată acest oraş, le-a comis.

Sena era iluminată de ambarcaţiunile strălucitoare, diamante dansând deasupra crestelor valurilor. Când Trangh trecu pe Pont d'Iena şi pe lângă Turnul Eiffel, cercetă ceea ce-i fusese oferit. Nu era libertatea, oricum, nu încă, ci începutul unui drum.

Deja nu mai era conştient de fiinţa de lângă el, de oraş, salvat pentru că avea un vas, o structură finită pe care să-şi fixeze viziunea asupra viitorului.

Când mări viteza, se înecă în fâşiile de lumină, liniile de drum şi neon care zăcuseră atâta vreme adormite sub ' acoperământul Parisului. Şi această lumină extraordinară părea să scape din constrângerea formei, să capete proprietăţi până acum necunoscute ei, încât se revărsa în ceva ce semăna cu un sunet de trompetă.

Sticla se spărgea, tăcută şi înviorătoare, într-o sută de milioane de bucăţele. Lumina nopţii se pogorî asemenea îngerilor pe fragmentele rupte până când reflexiile lor iluminară cerul ca răsăritul unui al doilea soare.

Auzi ca prin vis, pe când apăsă pe acceleraţie până la podea, un strigăt, dar era îndepărtat, ca şi cum ar fi venit din altă lume. Îl ignoră. Era prea bătrân ca să primească ordine, prea tânăr ca să le înţeleagă.

Văzu pădurea neagră ca noaptea a grădinilor Luxembourg şi în acelaşi timp simţi că îl scutură cineva, strigându-i din nou în ureche. Ţeava unei arme i se lipi de tâmpla dreaptă.

Atunci trase cu forţă de volan şi, pe când cauciucurile scârţâiau, se lovi. Frontal de gardul înalt, din fier negru şi auriu, care înconjura fântâna Medici, acolo unde unul dintre ciclopii greci, Polyphemus, privea înfometat către mortalitatea şi graţia celor doi îndrăgostiţi, Acis şi Galateea.

Imediat înaintea impactului, Trangh realiză că, exact când citise pentru prima oară romanul *Crash,* descoperise că acesta era modul în care ar fi vrut să moară. De fapt, nu *voia,* ci dorea cu intensitate. Tot ce-i lipsea era motivul acestei morţi. Nu, nu de tot, dar, mai presus de orice moartea era imposibilă fără credinţă. Şi, fireşte, toată credinţa lui Trangh fusese arsă de furia napalmului, devorată de gura nesăţioasă a războiului. Până când, ţinând *Prey Dauw* în mâini, a scos la lumină adevărul său lăuntric. Cum fusese manipulat de Virgil. Acum, distrugându-l pe Virgil, îşi satisfăcea deodată credinţa şi raţiunea.

Cromul strălucitor, sticla spartă şi fragilul trup omenesc se izbiră cu forţă de solidul gard de fier care, din secolul al XVII-lea, păzea împrejurimile palatului pe care-l clădise Maria de Medici, pentru că găsea Luvrul plicticos.

Trangh nu numai că voia să moară, dar era şi pregătit pentru moarte. Departe de a fi înspăimântat, era nerăbdător să călătorească prin *samsara,* ciclul vieţii, spre un alt punct, pentru a descoperi cum va fi următoarea încarnare şi cum putea s-o folosească pentru a curăţa murdăria acumulată de sufletul său până la refuz de aceasta.

Dar nu era să fie.

Se trezi, însângerat şi ars, contemplând o constelaţie de lumini pâlpâitoare şi, încruntat în ele, un grăunte de întuneric, apărând doar de sub picăturile de roşu întunecat aşezate la întâmplare.

Când se limpezi complet, înţelese că se uita la Magician, care fusese azvârlit pe jumătate prin parbrizul BMW-ului. Zăcând într-o mare de sticlă securizată spartă, Magicianul se legăna de parcă s-ar fi aflat deasupra unei prăpăstii imense şi nevăzute.

Marginea de crom fusese smulsă din luciul ei de impact şi, asemeni unei vipere lacome, se înfăşurase în jurul

încheieturii mâinii stângi a Magicianului. Picăturile lente de sânge marcau minutele de tăcere încremenită.

Magicianul murise, dar el, Trangh nu. De ce?

Milioane plâng într-o fântână ,
Doar când răsare soarele...

Contemplând trupul de lângă el, Trangh fu izbit de un gând atât de cutremurător, încât se simţi învăluit într-o lumină albă, celestă. Fu cuprins de un fior, când ajunse să înţeleagă.

Niciodată nu fusese sortit să moară aici, strivit într-o barieră neagră, presărată cu lumină. Era destinul Magicianului, nu al său.

Trangh pricepu, într-un alt moment de iluminare, că nu putea sfârşi înainte să se confrunte din nou cu Christopher Haye, îşi desfăcu centura de siguranţă şi, aplecându-se, despică jacheta Magicianului pe cusătura din centru. Apoi îi scoase cămaşa de dedesubt şi o folosi pentru a se şterge. Bucăţile erau aproape ude când termină.

Cercetă în jurul scaunului şi pedalelor pentru a-şi găsi *gunsen*-ul, evantaiul războinic din oţel pe care-l luase cu el dat fiind faptul că-şi amintea de arma încărcată din BMW pe care Magicianul ar fi putut-o folosi şi socotise mai prudent să se înarmeze şi el. Însă momentele preţioase petrecute în căutarea lui erau inutile. Poate alunecase afară, în timpul accidentului. Mai aruncă o ultimă privire grăbită în jurul compartimentului din faţă, însângerat, deformat. Apoi ieşi din maşină şi se îndreptă, prin piaţa Edmond Rostand, spre bulevardul Saint-Michel.

Când ajunse pe trotuar, se uită înapoi. O singură maşină, trecând pe stradă, se oprise. Şoferul ieşise precaut, apropiindu-se de BMW-ul accidentat. Privi înăuntru şi capul îi zvâcni înapoi, ca la vederea unui roi de albine. Privi în jur, iar Trangh se învălui în întunericul clădirilor. Apoi, când alte maşini încetiniră, adunându-se ca păsările de pradă în jurul unui cadavru, şoferul alergă spre o cabină telefonică.

Ard.

Trangh porni grăbit de-a lungul bulevardului. Magicianul

a avut prevederea de a-l ţine pe Milhaud sub supraveghere încă de când acesta propusese domnului Lograzie să-l înşele pe Magician. De atunci Trangh ştia şi de existenţa lui Morphee şi de locul unde se afla casa Les Portes du Jade.

Coti şi în faţă îi răsărită porţile. Acum totul era în flăcări.

Cineva cânta „Desafinado”, un cântec pop brazilian de prin anii şaizeci, când Seve ajunse la Les Portes du Jade. Ciudat, Seve era în stare să-şi amintească exact unde fusese şi ce făcuse atunci când ascultase pentru prima oară cântecul.

Atunci, ca şi acum, era cântat de Joao Gilberto, de vocea lui melodioasă de contralto care dezmierda versurile, făcând dragoste în mod inocent cu melodia.

Fusese într-o bombă duhnind a sudoare cu o vietnameză pe nume Sugar, care chicotea de câte ori îi spunea pe nume. Apoi, după ce s-a întors acasă, a văzut filmul teribil de amuzant al lui Billy Wilder, *Some Like It Hot*[6] şi s-a gândit la Sugar ori de câte ori Marilyn Monroe apărea pe ecran.

Era o fiinţă slabă, patetică, care dansa totuşi bossa nova cu o iscusinţă diabolică. Seve nu avea idee când învăţase. A întrebat-o şi ea a râs. Când făceau dragoste, ceea ce se întâmpla des, se agăţa de el ca şi cum ar fi însemnat ceva pentru ea şi apoi iezită să se îndepărteze de el.

Odată i-a spus că nu trăia decât când era împreună cu el şi Seve a înţeles-o într-un fel.

Ar fi putut să-şi petreacă timpul liber cu alte femei, mult mai frumoase şi mai apetisante, dar o alegea întotdeauna pe Sugar. Când era cu ea se gândea adesea la fratele său, Dominic. Deja, Dominic citea Biblia în timp ce ceilalţi din echipă beau, se duceau la femei şi se făceau pulbere. Admira forţa şi fermitatea fratelui său mai mic. Vedea în Dominic un ţel calm şi sigur, pe atât de liniştitor pe cât era de invidiat.

Adevărul era că Seve se simţea deja racordat la această atitudine morală… Poliţistul care, mai târziu, urma să

[6] Some Like It Hot – Unora le place jazz-ul. (n.t.).

meargă prin faţa întunecoasă a Manhattan-ului, ţinând legea înainte ca un felinar şi ca un scut, se născuse acolo, în mizeria şi nebunia unui război în care n-ar fi trebuit niciodată să lupte.

Adevărul era că Seve voia de la Sugar mai mult decât trupul sau chiar compania. Voia, chiar fără să-şi dea seama, ceva mai bun. Pe când Dominic îşi dorea să-i mântuiască pe ce chinuiţi de timpul petrecut acolo, Seve dorea, la rândul său, să o mântuiască pe Sugar de haosul în care fusese cufundată ţara ei.

Fireşte, nu era posibil.

Cum spusese Dominic, Dumnezeu îşi întorsese faţa de la acea parte a lumii şi, în timp ce o făcea, diavolul venea în grabă. Seve s-a întors într-o zi în localul lui Sugar, pregătit să-i citească o carte de buzunar zdrenţuită, culeasă din gunoiul din Ban Me Thuot, un Chaucer. Multe dintre pagini erau rupte sau lipseau, dar asta nu-l opri. Mai degrabă, o văzu ca pe o provocare pentru a crea din propria-i minte punţile care vor umple cu succes lacunele din opera marelui povestitor.

Sugar stătea pe rogojina sărăcăcioasă din paie, dar nu răspundea la salutul său, după cum nu se clintise când Seve a pătruns în bombă.

S-a îndreptat către ea şi a observat că era moartă. Nu era nici o urmă de sânge. Nu fusese ucisă ori rănită. Nu erau urme de drog, deşi era convins că fuma marijuana şi, uneori, când putea să-l obţină, fuma şi opiu.

Murise pur şi simplu, aşa cum piereau americanii când trupurile lor ajungeau la vârsta de şaptezeci şi nouă sau optzeci şi cinci de ani. Sugar avea nouăsprezece ani, vârsta medie a unui soldat din Vietnam.

Seve petrecuse noaptea stând alături de ea, citind cu glas tare Chaucer, în timp ce în fundal Joao Gilberto cânta „Desafinado” din minusculul casetofon dăruit de el.

Acum, pătrunzând în clădirea de pe malul stâng al Senei, i se păru că se scursese foarte puţină vreme de la acel moment. Versurile de la „Desafinado” se înălţau prin semiobscuritate, răsunând în vasta curte interioară. Zări în faţă fântâna patinată de vreme, delfinul şi sirena împietriţi

într-o îmbrăţişare erotică. Sunetul muzicii se contopea cu vocea lui Gilberto.

Nimeni nu răspunse la ciocănitul său în poartă. Acum, nimeni nu se afla în curte. A crezut că fusese norocul său că Soutane se aflase în camera lui când a primit telefonul de la Chris. Fireşte, înnebunită de locul unde era, îi comunicase recepţionerului de la hotel să transfere orice apel pentru ea în camera lui Seve.

La zece minute după ce plecase, când Seve se simţea nenorocit, telefonul sună iarăşi. Era Diana. O ascultase, pe de o parte înspăimântat pentru ea, pe cealaltă parte, mândru de ea. Şi încă o parte absorbea fiecare fărâmă de informaţie pe cine i-o oferea.

Când a ajuns la numele şi adresa obţinută de la compania de telefoane datorită numărului de telefon al omului pe care Reed Parkes încercase să-l contacteze înainte de a fi ucis de Diana, el a rostit:

— Un telefon de maşină neînregistrat. Deci este *acel* Jason Craig. O persoană care nu are nici o legătură cu restul.

— Da şi nu.

Vocea ei se auzea atât de departe, încât el se străduia să ţ surprindă inflexiuni pe care transmisiunea mecanică le împiedica.

— Dat fiind că este cine este, a continuat el. Preşedintele ICC.

Conglomeratul Internaţional de Comunicaţii era cel mai i mare producător şi operator al reţelei mondiale mass-media, de transmisiuni, informaţii şi legături comerciale prin satelit. Nu exista nici o ţară în lume care să nu folosească într-un fel sau altul tehnologia ICC. Era o adevărată organizaţie mondială. Jason Craig nu era doar un acţionar cu 75 la sută din voturi, ci era proprietarul, care nu răspundea nominal decât unui comitet de directori bine selectaţi, pe care-i controla.

— Este posibil ca, de fapt, un singur om să se afle în spatele întregii afaceri? întrebase Seve, ştiind dinainte replica.

— Vrei să spui, având propria sa armată care să culeagă

informaţii? Propria sa reţea mondială de droguri? Având suficientă putere pentru a dispune de DEA, CIA *şi* de preşedinte? Nu ştiu.

Brusc, Seve auzi cât era de istovită, chiar prin filtrele cablului transatlantic.

— Spune şi tu, adăugase ea.

— Acum uită totul, rostise Seve, încercând, cel puţin pentru moment, să se distanţeze, să capete un fel de perspectivă asupra unei situaţii care-i fura minţile. Concentrează-te doar asupra vindecării. Ne-am înţeles?

— Cum aş putea uita, răsunase glasul Dianei în urechea sa, până nu sunt convinsă că eşti în siguranţă?

— Mă voi descurca.

— Te văd în curând?

— Curând. Foarte curând, replicase Seve.

Apoi completase:

— Diana? Ai făcut o treabă grozavă.

— Mulţumesc, şefu'.

Urmase o pauză, apoi continuase:

— Te iubesc, Seve.

El înghiţi în sec şi răspunse:

— Şi eu te iubesc.

Iată că a reuşit să o spună. Închisese receptorul, aruncase o privire asupra adresei notate de Soutane pe o hârtie de lângă telefon. Apoi începuse să se îmbrace în grabă.

În interiorul curţii de la Les Portes du Jade, Seve se uită în jur. Chris şi Soutane. Unde-ar fi putut fi?

Spre stânga, curtea se deschidea spre o grădină luxuriantă, plină de muguri acoperiţi de roua de flori primăvăratice, azalee, iasomie, liliac. Spre dreapta, o scară. Alese acea cale.

Era gata să urce, când ochii săi observară întâmplător o uşă pe jumătate ascunsă de capătul bogat împodobit al scărilor. Coti şi se aşeză în faţa ei. Sângele îi îngheţă în vene.

Pe uşa din lemn era desenat un simbol pe care-l cunoştea prea bine: *phung hoang,* phoenix-ul vietnamez. Îşi duse vârfurile degetelor pătate cu roşu la nas şi le mirosi.

Sânge. Dumnezeule mare! Al cui?

Împinse uşa, intrând în întunericul de dincolo.

Monsieur Vosges spuse:

— Nu-mi va mai vorbi niciodată.

Chris îl privi:

— Desigur, este posibil.

Apoi arcuindu-şi o sprânceană şi râzând ironic, adăugă:

— Cauţi simpatie?

— Nu, replică monsieur Vosges. Caut iertarea.

— Atunci cred că ai nimerit greşit.

— Nu ai nici un pic de milă creştinească?

— Fireşte, răspunse Chris. Pentru cei care o merită.

— Cine eşti tu ca să stabileşti aşa ceva, când judecata este numai a lui Dumnezeu?

— Ai devenit dintr-o dată religios? Ce convenabil pentru tine.

— Fără îndoială că o să ţi se pară amuzant dacă o să-ţi spun i că Dumnezeu m-a condus spre Indochina.

— Ai perfectă dreptate. Aşa este.

— Şi totuşi, exact asta vreau să-ţi spun.

— Monsieur Vosges, dumneata poţi să-mi spui orice pofteşti, făcu Chris, întorcându-se pentru a privi pe fereastră. Nu mă deranjează că trebuie să ascult.

— Dumnezeu îţi va ierta neatenţia, dar nu şi arogarea dreptului de a-i judeca pe ceilalţi.

Abia dacă reuşea să distingă, dincolo de porţile estice ale grădinilor Luxemburg, o masă de maşini. Pe când le privea, apărură lumini albastre, intermitente. Poliţia. Evident, vreun accident. Îşi îndreptă din nou atenţia către monsieur Vosges:

— Venind de la dumneata, un ucigaş şi traficant de droguri, stilul acesta de a-ţi da singur dreptate este dezgustător.

— Serios? făcu monsieur Vosges, cu capul tremurându-i din cauza emoţiei. Nu ştiam că ne cunoaştem aşa de bine.

Chris îl cercetă pe celălalt din priviri:

— Cred că ştiu tot ce-mi trebuie despre dumneata.

— Ignoranţa este călăuza prostului, replică monsieur

Vosges. Unicul lucru de care sunt sigur este că nu eşti un prost.

Îşi încrucişă braţele deasupra pieptului, explicând:

— Când am ajuns în Indochina, Buddha şi Vishnu erau pe moarte. Concetăţenii mei au avut grijă în maniera lor eficientă, obişnuită. Apoi comuniştii i-au discreditat pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, Cristos. Rezultatul a fost, evident, haosul. Doream... avea*m nevoie să f*ac ceva în această privinţă.

— Cu acest ţel în minte, interveni Chris, ai fi ajuns un iezuit.

— Poate, în alte timpuri aş fi fost. Dar în zilele noastre, era, de altfel, valabil chiar şi cu două decenii în urmă, iezuiţii şi-au pierdut puterea. La fel şi Biserica, văzută ca întreg. America de Sud fusese câmpul de bătaie şi părea că au fost învinşi.

— America de Sud se afla la mare distanţă de Indochina.

— Într-adevăr, rosti monsieur Vosges mai calm, ca şi cum simplul fapt de a fi ascultat era cel puţin pentru moment o suficientă dovadă de caritate creştinească. Am dat peste sursa de drog, intrarea la amiralul Jumbo, pur şi simplu din întâmplare. Am judecat greşit firea omenească şi am intrat în conflict cu o bandă de ucigaşi şi hoţi. Îşi ducea viaţa traficând droguri – cantitatea pe care mi-au spus-o m-a uluit. Şi ce făceau cu toţi acei bani? Se băteau cu lăcomie între ei, pentru o parte mai mare. Atunci am zărit o cale de a scăpa de ei şi în acelaşi timp de a lua cu mine unicul lucru de valoare pe care-l aveau. Am întărâtat o clică împotriva celeilalte, apoi, în secret, i-am stârnit pe alţii împotriva primei bande. Am repetat procedura fără, să fiu descoperit. Avariţia este un combustibil puternic pentru a aprinde un conflict. Le-a trebuit puţină vreme pentru a se devora între ei şi, când s-a sfârşit, când cei victorioşi erau slăbiţi, nu am avut nici o dificultate în a-i împinge în aceleaşi morminte în care-şi îngropaseră cei mai recenţi adversari. Ştii ce-am făcut cu profiturile reţelei?

— Ai cumpărat arme pentru Saloth Sar şi Khmerii roşii.

— Oarecum, da, o parte din bani era pentru materialul revoluţionarilor. Dar înaintea Khmerilor roşii trebuiau plătite

salariile învăţătorilor, construcţia şi echiparea clădirilor, achiziţionarea proprietăţilor Bisericii. Şi chiar după ce Khmerii roşii au devenit o adunătură de luptători zdrenţăroşi, tot nu m-am atins de bugetul meu pentru educaţie. Era mult prea important. Fireşte, învăţătorii mei nu predau, aşa cum făceau profesorii francezi, ideea că ţara lor era centrul lumii şi că vietnamezii şi khmerii erau înlănţuiţi pentru eternitate de *pater noster,* Franţa.

— Ce vrei de la mine? Se interesă Chris. Nu te pot ierta de păcate. Nu sunt preot.

— Nu cer decât iertarea din partea unui om.

Chris se gândi îndelung înainte de a răspunde:

— Îmi pare rău. Nu ţi-o pot acorda.

Monsieur Vosges păru o clipă lovit. Îşi reveni rapid şi chiar îi adresă lui Chris un surâs trist:

— E-n regulă.

Chris, uitându-se pe fereastră, zări un taxi care se opri afară şi o figură familiară coborând din el:

— Doamne! Până la urmă Seve este aici.

— Poftim? Seve Guarda, poliţistul american?

Monsieur Vosges se îndreptă spre fereastră pentru a-l privi dar Seve era deja înăuntru. Îşi întoarse ochii către Chris:

— Eşti sigur? Afară este întuneric.

— Sunt sigur.

Faţa domnului Vosges se albi:

— A descoperit că n-am murit, ştie cine sunt. A venit pentru mine. Mi-a fost întotdeauna mai frică de Guarda decât de fratele tău. Guarda a avut întotdeauna un suflet de oţel, chiar şi când lucra cu DEA, în Burma.

— Chiar crezi că este motivul pentru care vine, când a spus că n-o să vină?

— Ce altă cauză ar putea fi? întrebă monsieur Vosges. Evident înspăimântat.

— Asta voi afla, îi răspunse Chris.

Se îndreptă spre hol, cu monsieur Vosges chiar în spatele lui.

Seve coborî un şir de scări din piatră, uzate, având o

forma concavă, din pricina timpului şi a folosirii. O clipă rămase neclintit. Nările prinseră mirosul şi fu pe punctul de a tuşi. Şi se întoarse înapoi cu douăzeci de ani. Aerul părea încărcat cu aceleaşi arome – ulei de lămâie, ardei iute, mentă – şi descompunere – sânge, mizerie, materii fecale – pe care le asocia cu războiul. Înaintă, ghemuit, pe jumătate defensiv, pe jumătate agresiv, aşa cum învăţase să se comporte în junglele înăbuşitoare şi în orezării.

— Dansatorule?

Seve se opri.

— Tu eşti?

Seve nu voia să-şi deconspire poziţia vorbind. Războiul plutea în aer.

— Ţi-e frică să ieşi la iveală? şopti vocea lui Trangh, ca vântul printre copaci. Ţi-e frică de mine? Nu-ţi face griji. Ştiu unde eşti.

Seve începu să transpire. Combinaţia dintre tensiune şi doctoriile administrate de medic se întorcea împotriva lui. Capul îi zvâcnea şi fu cuprins de o senzaţie neplăcută de oboseală. Îşi simţi propria adrenalină pompată în trup de spaimă şi încordare, încercând să contrabalanseze efectul. Şi în el se desfăşura un război. Începu să se deplaseze, printre conducte care şuierau, pline cu abur şi cabluri ca nişte ganglioni deschişi de o lovitură.

— Nu te teme, Dansatorule, rosti Trangh pe un ton unduitor, ca un duh din întuneric, amintindu-i lui Seve de chemările seducătoare ale vietnamezilor comunişti din junglă.

Ştiu că îl cauţi pe Magician. A murit. Eu l-am ucis în modul cel mai frumos, cu sticlă, lumini şi metal modelat încrustate în el. A fost o grămadă de sânge.

Seve, mişcându-se în tăcere prin jungla făurită de mâna omului, gândi că Trangh era nebun. Poate că a fost întotdeauna nebun.

— Tu erai cel care lucra pentru Nord, răspunse în fine.

— Eram în slujba Sudului şi Nordului. La vremea mea le-am slujit pe amândouă şi pe nici una. Pentru că, până la urmă, erau la fel. Nu există nici un fel de diferenţă când avariţia şi teama mânjesc idealurile politice. Totul se

transformă în otravă şi nimeni nu este suficient de puternic pentru a rezista acestei arme hidoase.

Fireşte, ceea ce spunea avea sens. Dar Seve realiză că nu-i păsa. Îi era indiferent ce făcuse Trangh în timpul războiului şi pentru ce motive. Nu ştia decât că Trangh îl omorâse pe Dom, că luase dezgustătorul lui evantai războinic şi tăiase cu lama crenelată gâtul lui Dom, rupând carnea, muşchii, arterele şi coloana vertebrală. Trangh trebuia pedepsit pentru asta.

— L-ai omorât pe fratele meu.

Strecurându-se înainte, aplecat printre conductele fierbinţi, deplasându-se neauzit pe lângă stâlpi de susţinere şi cabluri învelite în plastic.

— Ani venit pentru tine, adăugă el.

— Am păcătuit deja prea mult; nu vreau să te ucid, rosti Trangh din tenebre. Dar nu pot să mor. Nu încă.

Ar fi vrut să spună mai mult, să-i povestească Dansatorului despre epifania lui când ţinea Pădurea de Săbii, despre revelaţia luminii albe din BMW-ul distrus, dar totul i se părea nearticulat, de parcă nu cuvintele englezeşti, ci conceptele englezeşti l-ar fi trădat. Începu să vorbească în vietnameză. Dai: limba lui maternă, atât de puţin folosită ori auzită de el, îl făcu să plângă, să vadă fărâme din flăcările uleioase, explozia care reprezenta ultima lui ispravă. Cu un pocnet imperceptibil, închise gura.

Când Chris şi monsieur Vosges ajunseră în hol, era pustiu.

— Poate că este în grădină, sugeră monsieur Vosges.

Între timp, Chris observase semnul însângerat de pe uşa din lemn:

— Ce e asta?

Monsieur Vosges, venind lângă el, îi explică:

— Este un *phung hoang,* phoenix-ul vietnamez. O fiinţă sacră, mititică, despre care se spune că este nemuritoare.

— Trangh, rosti Chris şi deschise uşa.

Şi ei coborâră în întuneric.

Mirosul uleiului şi al ruginii viciau atmosfera. Aerul era închis şi fetid, ca într-o criptă. Ajunseră la capătul scărilor şi Chris, pe punctul de a-şi tăia gâtul într-o formă din metal

tăios care ieşea în afară la înălţimea capului, se încovoie şi-i făcu semn domnului Vosges să-i urmeze exemplul.

— Îl cunosc pe Trangh, spuse monsieur Vosges la sfârşitul scărilor din piatră. Lasă-mă să discut cu el.

— Ştim că nu mai lucrează pentru dumneata, făcu Chris. Poate că n-a lucrat niciodată. Te-a trădat deja o dată.

— Totuşi, insistă monsieur Vosges, este vietnamez. Ştiu ce îi trece prin minte şi ce este important pentru el.

— Staţi pe loc.

Chris recunoscu glasul lui Seve.

— Ce faci aici? întrebă Chris. Soutane a spus…

— Nu trebuia să întrebi, replică Seve. Ştii de ce sunt aici.

— Se pare că Guarda l-a găsit deja pe Trangh, remarcă monsieur Vosges în şoaptă.

— Seve, trebuie să-l avem pe Trangh viu, continuă Chris. Este unicul nostru indiciu care duce la Magician.

— Mă surprinde să te aud spunând aşa ceva, răspunse Seve. Trangh ţi-a ucis fratele. Aproape a omorât-o pe Alix.

Chris observă o notă sinistră în vocea lui Seve, un nedesluşit ton gutural care-l făcea să pară de-a dreptul grosolan.

— Va plăti pentru astea, Seve, replică Chris.

Transpira din belşug. Obţinuse un indiciu despre procesul de gândire al lui Seve.

— Vino, îl îndemnă el.

— Te avertizez, făcu Seve. Stai pe loc. Trangh este al meu. L-a omorât pe Dom. Acum trebuie să plătească.

Chris mai făcu o ultimă încercare:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Seve, eşti poliţist. Nu poţi…

— Nu-ţi băga nasul în afacerea asta, la naiba! Nu eşti destul de dur pentru aşa ceva.

— Vino! îi şopti grăbit Chris domnului Vosges. Acum trebuie să ne mişcăm rapid.

— Pe-aici, pe jos, nimic nu poate fi făcut rapid, remarcă monsieur Vosges. Este un labirint de conducte şi cabluri. Chiar cu luminile aprinse este greu de văzut unde sunt. Am fi avut Nevoie de un fir lung de şase metri ca să trecem pe deasupra.

În schimb, îşi folosiră urechile, lăsând sunetele să-i ghideze, deplasându-se cu palmele întinse în faţă pentru a simţi conductele şi legăturile de cabluri care atârnau jos.

— Mai repede! rosti Chris. Dacă poate, îl omoară pe Trangh.

— Sau Trangh îl ucide.

— Nu contează dacă nu-l mai iubeşti, spuse Morphee. Eu îl voi iubi suficient pentru amândouă.

Soutane, stând lângă uşa unei garsoniere aflată pe holul de unde veniseră, rosti:

— Nu cred că am învăţat vreodată să-l iubesc.

Prin petele de lumină aruncate de lămpile răspândite prin încăpere, o studia pe Morphee, ca şi cum cealaltă femeie ar fi fost un gen de fiinţă pe care-o credea demult dispărută.

— Ceea ce nu pot eu să înţeleg este cum poate să-ţi pese de el, ştiind ce ştii despre el?

Morphee îi adresă surâsul care, pentru cei care n-o cunoşteau, putea părea servil. Dimpotrivă, era plin de pacea interioară pe care şi-o menţinea.

— Spre deosebire de tine, începu ea, eu înţeleg că natura umană este în acelaşi timp imperfectă şi fragilă. Dacă viaţa m-a învăţat ceva, este că noi nu ne zbatem căutând perfecţiunea, ci pentru a ne corecta greşelile.

Fără a-şi da pe deplin seama, Soutane se îndepărtase cât i-a stat în puteri de Morphee. În acel colţ întunecos al camerei putea vedea prin uşa deschisă spre hol, dar nu se simţi decât parţial în siguranţă. Avea nevoie să bea ceva, dar nu se zărea nimic de băut şi nu voia să-şi arate această slăbiciune, rugând-o pe Morphee să-i aducă un pahar.

— Aici este o casă de toleranţă, spuse Soutane. Cum ţi se pare?

— Eu ştiu cine sunt, replică Morphee, mişcându-se la lumina lămpii ca un duh în lumina lunii prin pădure. Dar este important cum mă vezi tu.

— De ce?

În vocea ei blândă nu se simţea nici, o urmă de supărare sau incriminare.

— De ce?

Din alt punct de vedere, replicile Soutanei în acest schimb sincere.

— Am crezut că este evident, spuse Morphee. Eşti fiica lui.

— Ciudat, nu mă simt fiica lui.

— Ah, da, bine, este într-adevăr tragică întreaga situaţie.

— Este motivul pentru care m-ai adus aici? Ai avut impresia că poţi să-mi schimbi sentimentele?

— Te-am luat din locul unde nu doreai să fii, replică Morphee, deplasându-se de la lumină la întuneric. Asta-i tot.

— Nu te cred, rosti Soutane, simţindu-se încolţită, când Morphee se apropie. Ai senzaţia că poţi reuşi într-un fel oarecare să mă faci să-mi iubesc tatăl.

Îi adresă din nou acel surâs:

— Soutane, de ce nu eşti în stare să vezi ceva evident? Nu se poate învăţa ceva care este de domeniul instinctelor. Eu am impresia că, deşi spui că nu ţi-ai iubit niciodată tatăl, este exact pe dos. Cred că l-ai iubit întotdeauna. O dată cu trecerea anilor ai învăţat cum să-l urăşti.

— Nu, eu…

Când Soutane îi zări pe Chris şi tatăl ei trecând în grabă pe coridor, se puse imediat în mişcare. Evadase din camera lui Morphee.

— Îl văd!

Chris întoarse capul:

— Pe cine? Pe Seve?

Dar monsieur Vosges pornise deja. Pot s-o fac, gândi el. Pot să pun capăt acestei nebunii. Poate simt în stare să-mi ispăşesc păcatele.

— Monsieur Mabuse, şopti, mişcându-se prin întuneric, printre ţevi şi cabluri. Ascultă-mă cu atenţie. Am venit să te salvez. Crede-mă când îţi spun că îţi iert tot…

Monsieur Vosges se zbătu pe podea, încercă să strige, dar o mână îl strângea de gât. Nu era capabil să vorbească: nu era capabil nici măcar să respire. Privi figura domnului Mabuse. Era încordată şi decolorată; o venă albastră, subţire, îi traversa fruntea pulsând ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie.

— *Tu… me… pardonnes!* Tu mă ierţi pe mine?

Silabele erau articulate extrem de aspirat, din cauza, incredulităţii şi Trangh îl izbi pe monsieur Vosges cu atâta forţă de un nod de conducte ruginite, încât întregul trup al acestuia dansă ca o marionetă.

— *Mon Dieu,* a reuşit monsieur Vosges să mai gâfâie, înainte ca Trangh să-l lovească cu capul de podeaua de ciment pătată de ulei şi grăsime.

Trangh se aplecă peste el, ghemuit că un animal încolţit. Avea ochii larg deschişi, privind atent, deşi prin mintea sa treceau un râu strălucitor de metal topit şi cuvintele: *Sometimes I feel like a motherless child... a long, long way from my home.*[7]

— Nu tu trebuie *să mă ierţi.*

Ca şi mai înainte, fiecare cuvânt ieşea cu greutate din laringele lui contractat, ca un glonţ otrăvit.

— Mai degrabă, eu ar trebui să te iert. Dar iertarea presupune milă, continuă, întinzând mâna. Şi mie nu mi-a mai rămas deloc. În fine, degetele sale atinseră pieptul domnului Vosges chiar deasupra inimii, completând.

— Ai tăi mi-au ars toată mila din inimă.

Degetele se încordară pe când monsieur Vosges urmărea cu un soi de fascinaţie morbidă apropierea propriei morţi.

— Ai şters amintirea înţelesului milei din sufletul meu.

Unghiile, ascuţite ca nişte pumnale, sfâşiară cămaşa udă de transpiraţie a domnului Vosges şi i se înfipseră în came.

— Acum, după tot ce ne-aţi făcut tu şi ai tăi, în suprema ta aroganţă te aştepţi ca eu să-ţi fiu recunoscător pentru iertarea acordată?

Pârâiaşe roşii şi vâscoase curgeau peste pieptul lui osos. Picurând către scobitura din pântece.

— Nu are nici o valoare, continuă Trangh.

Monsieur Vosges fu paralizat de ceva mai presus de frică, fără îndoială ultimele rămăşiţe ale tehnicii *kebatinan.* Simţi teama ca fluieratul unui tren, încă în depărtare, dar apropiindu-se cu o asemenea viteză încât nu se poate

[7] Sometimes I feel like a motherless child… a long, long way from my home – Câteodată mă simt ca un copil orfan… departe, foarte departe de casă. (În limba engleză). (n.t.).

pricepe forţa lui de deplasare.

— Mai rău, este o parte din cancerul care ne-a mâncat de vii de când voi, francezii, aţi pus piciorul în ţara mea.

Degetele încordate ale lui Trangh, unica lui armă de care avea nevoie, pătrunse în celălalt în lovitura *jurus* cu o ferocitate care-i deformă trăsăturile, cu buzele deschise şi dinţii dezveliţi.

— Singura cale de a scăpa de un cancer este să-ţi extirpi odată pentru totdeauna.

Izbite de forţa, loviturii lui Trangh, coastele domnului Vosges se rupseră şi capetele lor sfărâmate îl zgâriau ca nişte săgeţi. Se arcui când sângele ţâşni, urmând mişcarea încheieturii lui Trangh, într-o violentă încetare a vieţii.

Fără să simtă nici satisfacţie, nici remuşcări, Trangh se ridică, percepând simultan apropierea rapidă a Dansatorului şi regretă instantaneu actul său smintit de răzbunare pentru că în acele momente preţioase, când se concentra asupra morţii domnului Vosges, pierduse urma lui Seve şi acum ştia că nu mai avea cum să evite confruntarea lor finală.

Tristeţea sa dăinui mult după ce primi lovitura Dansatorului, care-l trimisese rostogolindu-se de-a lungul zidului, trecând pe lângă grupuri de conducte metalice şi masivi stâlpi de susţinere. În curând, acel sentiment fu încolţit de cel mai apropiat tovarăş al său, disperarea. Şi doar disperarea i-a permis să se ridice şi să fugă împleticindu-se prin beznă.

— Oh, Iisuse, murmură Chris.

Sângele îl împroşcă când îngenunche lângă monsieur Vosges. Fără să ştie unde se afla Trangh şi dacă nu avea de gând să se întoarcă pe neaşteptate, ca un demon, îl trase pe monsieur Vosges, prinzându-l cu mâinile de subsuori, târându-l în dosul unei grămezi de cutii dintr-un metal respingător la aspect… Această operaţiune îi luă mult timp. Putea să audă sunetul slab al respiraţiei domnului Vosges. Apoi auzi un alt zgomot şi se încordă. Trangh!

— Chris?

Aruncă o privire, zărind-o pe Soutane care îşi întorcea capul în toate direcţiile, pentru a găsi o cale de a ajunge la

ei.

— Stai pe loc, i se adresă el încet. Trangh este prin apropiere.

— Tata este cu tine?

El privi în jos la monsieur Vosges. Era atât de mult sânge, încât era dificil de crezut că mai era încă în viaţă. Dar avea ochii deschişi, uitându-se la chipul lui Chris.

— Iartă-mă, Christopher, căci am păcătuit, oftă el.

Chris îi ridică imediat capul de pe podea.

— Nu m-am spovedit de nouăsprezece ani. Timp de nouăsprezece ani mi-am întors ochii de la Domnul. N-aş fi fost în stare să-i suport privirea din cauza a ceea ce am făcut, din pasiune, din gelozie şi mânie. Mi-am ucis nevasta, pe Celeste.

Oftatul se preschimbă într-o tuse chinuitoare.

— Aşa. Acum am spus-o. Sunt iertat, Christopher?

— Eu…

— Chris! strigă Soutane. N-ai păţit nimic?

— Nu.

— Şi tata?

— E cu mine.

O auzi venind, deschise gura pentru a-i repeta avertismentul de a sta pe loc, dar ştiu că era inutil. Într-o clipă ea trecu prin cutiile acelea şi se află lângă el. Ochii ei temători se plimbau de la el la forma inertă a tatălui ei.

— Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău a crezut că mai poate încă să-l controleze pe Trangh. A greşit.

Ea privi figura domnului Vosges.

— Tată! Poţi să fii un străin şi totuşi să-mi fii tată?

Pe cine întreba?]şi spuse Chris.

Îl văzu zâmbind pe monsieur Vosges:

— Tată, rosti el distant. Asta e tot ce-mi doream.

Fireşte, era o minciună, gândi Chris. Întreaga lui viaţă se constituia într-o dovadă în acest sens. Ori poate că, în final, nu era deloc o minciună. Toată viaţa sa, monsieur Vosges a crezut că Dumnezeu îi arăta calea. Făcând aşa, credea în fiinţele omeneşti şi a fost trădat de natura primară a acestora. Acest lucru l-a făcut să fie deziluzionat de oameni,

încât a ajuns numai să-i folosească, inclusiv pe soţia şi pe fiica sa. Dacă văzuse asta la sfârşit, în mod sigur era o formă de mântuire.

— A murit. Soutane, spuse Chris, închizând ochii domnului Vosges.

— Şi Trangh?

— Este pe undeva prin acest labirint. Numai Dumnezeu ştie unde anume.

— E-n regulă, rosti Seve, acum taci. Taci ca un nenorocit de şoarece.

Prin faţa ochilor îi trecu o imagine de-a lui Sugar, cu trupul ei subţire îngheţat pe rogojina de paie, cu măruntaiele ofilite de ravagiile războiului.

— Dar tăcerea nu te va salva şi nici cuvintele tale. Dacă simţi remuşcări pentru ce-ai făcut, sau dacă nu, pentru mine este acelaşi lucru.

Pândea, într-un amestec de ulei, apă şi transpiraţie.

— Nu poţi să scapi decât dacă treci prin mine, Trangh. Şobolanii se dădeau la o parte, chiţăind, din drumul lui.

— Ticălosule! Pui de căţea nenorocit! L-ai ucis pe Dom. Un preot. Un om al Domnului, care n-a dorit niciodată răul nimănui. N-ai decât să te rogi de iertare de acum şi până-n ziua Judecăţii de Apoi şi nu dau doi bani pe rugăminţile tale.

— Cred că da. Te-am văzut în junglă. Eşti neobosit. Magicianul se temea aproape la fel de mult de tine ca de Terry Haye.

— Asta dovedeşte numai cât de mult greşeşti, răspunse Seve, croindu-şi drumul pe lângă un racord masiv din metal. Terry a murit, iar eu sunt încă aici.

— Te rog să mai reflectezi la problema asta.

După sunetul glasului, Seve calculă cât erau de aproape: nu mai mult de două lungimi de braţ. Seve se deplasa încontinuu înspre sursa acelui glas, gândindu-se la o frază din Vietnam „necunoscut şi ostil”, care descria raidurile Viet Cong-ului în teritoriul american şi pe care echipa sa SLAM fusese antrenată pentru a le extermina. Putea vedea acum acele cuvinte aplecându-i-se într-o mai mare sau mai mică măsură.

Seve încetă să-şi mai aducă aminte de Dominic într-un alt mod decât ca un cap tăiat, zăcând într-o tufă din New Canaan. Primul moment de recunoaştere când, fiind condus în afara Bisericii Sfintei Treimi, trecu pe lângă tufa deasă, deja mirosind puternic a naştere şi reînnoire, ajunsese lângă capul fratelui său era ca o căutare zadarnică. Pielea i se încreţi. Apoi se înăbuşi şi fu aproape copleşit de dorinţa de a plânge.

Dominic, copilul bolnăvicios la naştere, care a trăit primele şase săptămâni de viaţă pe marginea morţii, a învăţat să boxeze cu tatăl lui ca o terapie fizică. Şi Seve a avut încrederea nemărturisită că Dom era în afara oricărui pericol. Seve, în New Canaan, privindu-şi fratele, a ştiut că eşuase.

Trase aer în piept şi, asemeni unui câine la pândă, îşi găsi prada. Se strecură în tăcere pe sub o conductă care picura şi năvăli asupra lui Trangh într-o izbucnire de energie de nestăvilit.

Mâinile sale bătătorite, încordate îl loveau pe ucigaşul lui Dominic, acţionând ca sub puterea unui drog. Cu cât izbea mai cu forţă, cu atât devenea mai puternic. Era de parcă s-ar fi transformat într-un înger al răzbunării. Mai mult chiar, simţea că această răzbunare putea fi ca taina lui Dumnezeu cu Abraham şi Isaac, curgându-i prin vene, mânia cea dreaptă care era, în felul său, o profeţie îndeplinindu-se de la sine.

Trupul îi cântă exaltarea eliberării proaspăt descoperite şi trecu peste opera lui de răzbunare până ce în Seve nu mai rentase decât setea de binemeritată răsplată. Pierise balanţa care-i stăpânea deciziile. Pierise sentimentul dreptăţii, nevoia sa de a fi călăuzit de preceptele stricte ale legii.

Atunci ce-i mai rămăsese, în afara unei pofte animalice de sânge care trecea dincolo de imperativele protecţiei personale şi a teritoriului? Când codurile scrise ale lui Dumnezeu şi ale omului sunt abandonate, ce mai rămâne, decât amprenta copitei diavolului?

Te rog să mai reflectezi la problema asta.

Trangh ar fi vrut să spună mai mult. Voia să-i spună Dansatorului că era în acelaşi timp mai mult şi mai puţin decât înainte când, pe acoperişul de pe Doyers Street, se întâlniseră ultima oară. Dar poate că încă nu înţelegea ce schimbare se petrecuse, pentru a o exprima în cuvinte.

În schimb, rosti, în încercarea de a-l domoli pe Seve:

— Nu am nimic cu tine.

Vorbele lui avură exact efectul contrar. Turbat, Seve sări pe el şi se prăbuşiră amândoi.

De când i-a spus lui Seve: *Nu-ţi face griji; ştiu unde eşti,* Trangh încercase să-şi cheme în ajutor starea mistică din *pentjak-silat, kebatinan,* în care lumea i se dezvăluia în stadiul său primar. Dar nu reuşise – de parcă monsieur Vosges i-ar fi sleit forţele spirituale – şi începuse să simtă pentru prima oară atingerea fricii.

În locul liniştii care foşnea pe câmpul deschis tipic pentru *kebatinan,* nu auzea decât bolboroseala din ce în ce mai puternică a morţii. Cataclismul care le distrusese trupurile acestor morţi nu le calmase sufletul. Ştiau cine este Trangh şi ce făcuse, la fel de limpede ca Luong, care s-a sinucis în loc să-l ucidă, astfel încât să nu uite niciodată acest păcat.

Acum, doborât de greutatea celuilalt bărbat, Trangh se zbătea să priceapă ce se petrece. Nu avea nici o intenţie de a-i permite Dansatorului să stea lângă el, de fapt se bizuise pe *kebatinan* pentru a-l proteja. Nu dorea să se lupte cu Dansatorul. Dimpotrivă, căutase cu disperare o cale pentru a întoarce situaţia.

Nu dorise asta. Aşteptase. Ce?

A înscris cu propriul sânge semnul pe uşă, dintr-un anume motiv. Care?

Uitase sau nu a ştiut niciodată. În care caz era pierdut şi în mod sigur, ar fi putut la fel de bine să moară în accident, o dată cu Magicianul.

Chiar se întâmplase? Firește că da! Trangh, luptându-se cu Dansatorul, era copleşit de amintirea accidentului: un BMW, zburând prin piaţa Edmond Rostand şi gardul înalt venind în întâmpinarea sa prin parbriz. Dar nu-şi mai putea aminti momentul impactului. Vedea sângele Magicianului curgând printre cioburile de sticlă, marginile de metal

îndoindu-se, prinzându-i încheietura mâinii ca într-o îmbrăţişare perversă de amant. Dar nici măcar această amintire vie nu reuşea să-l calmeze. Adevărul era că Trangh nu mai rămăsese sigur de nimic.

Folosi lovitura percutantă *jurus* din tehnica sa de luptă. Dar, fie că-şi pierduse din forţă din cauza accidentului, fie că uitase cărei părţi a trupului trebuia să-i fie aplicată.

Era inundat de lovituri puternice, date cu ambele mâini, peste cap şi piept. Simţi durerea, se concentră pentru a o linişti şi nu reuşi decât s-o resimtă în altă parte a trupului. Simţi gustul de sânge în gură şi crezu că-şi pierduse vederea cu un ochi.

Se luptă aşa cum putu, cu degetele încordate, lovind în plexul solar al lui Seve, tăişul palmelor în coaste, încheieturile degetelor îndoite în frunte şi urechi. Nimic nu părea să reuşească. Durerea era continuă şi se răspândea în tot trupul.

Şi atunci, ca ivite din masa luxuriantă a proaspăt descoperitei disperări a lui Trangh, apărură cuvintele instructorului său în *pentjak-silat. După ce aţi ajuns la capăt, trebuie să vă întoarceţi de unde aţi plecat. Antrenamentul intensiv contrazice în mod foarte natural instinctul. Sunt atâtea principii care trebuie reţinute în mintea unui singur om! În cele din urmă, lăsaţi principiile să se dizolve în răul elementar al instinctelor voastre.*

Şi aşa găsi Trangh calea de a-şi păstra viaţa: întorcându-se şi folosind primul *jurus* pe care-l învăţase – phoenix-ul în stâncă.

Torsul i se înălţă şi, asemeni unei cobre ridicându-se, podul palmei sale, având duritatea granitului, îl izbi pe Seve peste rinichi cu o viteză atât de orbitoare, încât acesta nu avu nici măcar posibilitatea să ţipe.

Seve era doar vag conştient că păţise ceva când, brusc lipsit de forţă, se prăvăli şi o lumină cenuşie, ca şi ceaţa, îi învălui mintea.

Degetele sale slăbite continuau să menţină strânsoarea ca de cleşte asupra trupului lui Trangh. Nu va renunţa la obsesia lui, chiar copleşit de o durere mai îngrozitoare

decât tot ce experimentase până atunci. Spiritul său se apropie de figura zâmbitoare a lui Dominic. O mână – a lui Dominic sau a lui Dumnezeu – veni înspre el, cu palma deschisă şi degetele uşor îndoite. Întinse mâna şi se cufundă în beznă.

— Aici, rosti Chris, arătând prin labirintul de conducte. Îl văd.

— Seve!

Soutane avea dreptate. Chris îi putu observa pe amândoi, pe Trangh şi Seve, înlănţuiţi. Atunci torsul lui Trangh se undui şi capul i se înălţă, cercetător. Îl zări pe Chris şi ochii lor rămaseră legaţi unii de alţii.

— E rănit grav, spuse Trangh, adresându-i-se numai lui Chris. S-ar putea să fi murit.

Chris fu nevoit să o tragă înapoi pe Soutane pentru a o împiedica să alerge înspre ei. Remarcase ceva în ochii lui Trangh, ceva înspăimântător, care-l îngrijora.

— Stai pe loc!

Soutane îl privi surprinsă:

— Şi Seve! Ar putea…

— Fă ce ţi-am zis! strigă Chris. Vreau să pleci de aici.

— Dar…

— Acum!

— Chris nu pot să te las, să vă las.

— Ascultă, urmă el, apucând-o strâns. Dacă te apropii acum de Trangh, te va ucide.

— Şi tu…

— Pe mine nu mă va ucide.

Chris nu ştia nimic. Bănuia ceva, dar ce? Că Trangh nu va dori să rupă legătura dintre ei? Şi dacă numai el, Chris, simţise legătura?

Soutane era foarte speriată:

— Ce vrei să spui? De unde ştii?

— Ai încredere în mine, Soutane, asta-i tot şi atunci ieşim cu bine din situaţia asta. Altminteri…

Ea aprobă:

— E-n regulă. Dar nu te părăsesc. Stau chiar aici.

Privi în jos la tatăl ei apoi, aplecându-se peste pieptul

neclintit, îl sărută cu forţă pe buze pe Chris:

— Te aştept.

— Orice s-ar întâmpla, îi atrase el atenţia, nu mă urmări.

Se ridică lent din genunchi. Îl dureau picioarele din cauza poziţiei în care stătuse. Îl fixă intens pe Trangh.

— Vin, rosti. Vreau să mă uit la Seve.

— Nu pe mine mă vrei. Îl vrei pe Magician, răspunse Trangh. A murit în accident.

— Ce accident?

— Am ciocnit BMW-ul de porţile grădinilor Luxemburg, explică Trangh, având un aer de-a dreptul ameţit. A trecut prin parbriz.

Chris avu un imens sentiment de uşurare: Gabie murise. Dar în acelaşi timp era acum conştient că Trangh ar fi putut, cu o mişcare a mâinii, să-i curme viaţa. Era atât de înspăimântat, încât, simţea că inima îi bate în gât. Luptă împotriva dorinţei de a gâfâi şi îşi adună tot curajul.

— Nu vreau să văd decât ce-a păţit Seve.

Trangh recunoscu minciuna şi se întrebă rapid ce-ar putea face. Christopher era acum capabil să ajungă la talia lui Seve. Ceea ce însemna că se afla la distanţa potrivită pentru a fi lovit. Trangh ştia că ar fi trebuit să-l oprească acum dar, pe când Christopher îşi reluă înaintarea, nu făcu altceva decât să-l urmărească din priviri. Nu putea suporta ochii celuilalt. Nici când acesta întinse mâna şi o puse pe trupul Dansatorului şi întâlni piciorul lui Trangh.

Trangh putea observa paloarea de pe chipul Dansatorului, dar îi era imposibil să-şi dea seama dacă mai respira încă. Urmărind emoţiile de pe figura lui Christopher, spuse:

— Dansatorul este prietenul tău?

— Dansatorul?

— Aşa i-a spus Magicianul când l-a recrutat pentru echipa noastră în Vietnam. Pentru că îi plăcea să danseze cu fetele. Era încântat să-şi mişte trupul pe muzică: Rolling Stones sau chiar melodii mai vechi, care aveau puţină istorie în spate, aşa zicea el. N-am priceput niciodată. Nu există o astfel de muzică vietnameză. Aud muzică vietnameză şi mă gândesc la război. Nu-mi închipui că la asta se gândea,

altminteri, de ce-ar fi dansat pe ea?

Trangh, care abia dacă schimbase vreodată o frază ori două cu un vestic, nu se mai putea opri acum să vorbească. De ce?

— Îmi aduc aminte că am vrut să înţeleg ce era cu muzica aceea care-l făcea să danseze.

— Era ritmul.

— Cum?

Chris se uită la el când încerca să prindă pulsul cu mâinile pline de sângele Dansatorului.

— Ritmul, ştii, un, doi, *trei,* un, doi, *trei.*

— Le-am văzut pe fete dansând. Dansând ca vechile *apsara,* dansatoarele celeste din Angkor. Dar n-am înţeles, încearcă, la fel ca *apsara,* să povestească ceva cu dansul lor?

— Respiră, interveni Chris, dar este inconştient.

Îşi înălţă ochii spre figura lui Trangh.

— O să-l rostogolesc de lângă tine.

— Nu.

Trangh îl putea observa pe Christopher stând ghemuit, foarte liniştit, la îndemână. Părea, ca Dansatorul, că abia respiră.

— Nu vreau decât să-l iau de aici, continuă Chris. Dacă nu ajunge la spital, moare sigur.

— Nu pot să-ţi permit, replică Trangh. Dacă îl mişti, te omor.

— Nu vrei să faci aşa ceva, Trangh, răspunse Chris, punându-şi mâinile sub trupul lui Seve. Începu să-l îndepărteze de vietnamez.

Torsul lui Trangh săltă în faţă şi cu pumnii săi de oţel îl trase pe Chris spre el, atât de aproape, încât nasurile aproape li se atingeau, atât de aproape, încât Chris trebuia să privească pe rând cu câte un ochi pentru a-l zări pe Trangh.

Trangh reluă:

— Vorbesc serios.

Pumnul luă forma unui tăiş, pe gâtul lui Chris.

— Dacă fac asta puţin mai tare, vei fi inconştient în următoarele cincisprezece secunde şi mort în treizeci. Mă

rog la Dumnezeu să mă crezi.

Chris îl credea, dar îl trase în continuare pe Seve. Presiunea pe gât crescu până ce nu mai fu în stare să tragă aer în piept. Oxigenul din plămâni se termină rapid. Începu să se asfixieze. Totuşi, încerca să-l târască pe Seve spre scară.

— De ce faci aşa ceva? se interesă Trangh.

— Pentru că am încredere în tine, rosti Chris cu o voce răguşită şi slabă, atât cât îi permitea gâtul.

— Dar *de ce?* repetă Trangh, începând să tremure.

— Pentru că…

Fu nevoit să se oprească. Simplul efort de a se face înţeles era imens.

— Pentru că nu m-ai omorât atunci când ai fi putut, articulă iei. Mi-ai dat cuvântul şi l-ai onorat.

Ameţise. Din cauza pierderii oxigenului, cuvintele căpătau ecouri.

— Nu am pe nimeni altcineva în care să mă încred, continuă el.

— Opreşte-te! strigă Trangh, dar îşi îndepărtă mâna de pe gâtul lui Chris.

Acesta fu pe punctul să leşine. Capul, aplecat peste trupul lui Seve, îi tremura, în timp ce pieptul i se zbătea, înghiţind cu nesaţ aerul.

— Tot mai sunt în stare să te omor.

— Ştiu, şopti Chris. Nu m-am îndoit niciodată. Dar când îşi câştigă suficientă forţă pentru a-şi înălţa capul, văzu lacrimile care curgeau pe obrajii lui Trangh.

— Lasă-mă să-l duc pe Seve de cealaltă parte, pentru ca oamenii să-l poată transporta la un spital.

Trangh întinse mâna şi-l apucă pe Chris de mână. Chris aşteptă, nemişcat. Ştia instinctiv că, chiar dacă îşi încorda încheietura, Trangh ar zdrobi-o ca pe o ramură uscată.

— Ascultă-mă. Ascultă ce am de spus, de ce sunt aici. În zilele războiului, când i-am cunoscut pe fratele tău şi pe Dansator, eram în slujba regimurilor din Nord şi din Sud. Am spionat şi i-am spionat pe spioni până când n-am mai ştiut cine-mi erau adevăraţii stăpâni. În acest timp, am raportat totul, iar mintea refuza să caute consecinţele, fie pentru

Nord, fie pentru Sud. Mă risipeam ca o săgeată menită de arcaş să călătorească la o mare distanţă, care însă nu întâlnea în calea sa nici o ţintă, în afara pământului.

Echipa noastră SLAM, cea comandată de Magician, avea misiuni de anihilare pe teritoriul inamic. Mergeam adesea pe jos. Dar la fel de des eram duşi cu elicopterul. Se întâmpla în cazul ţintelor mai mari – sate întregi unde nord-vietnamezii erau ascunşi într-o aşa-zisă siguranţă. Pricepi, asta era misiunea noastră, nu numai să-i ucidem, ci şi să le distrugem sentimentul siguranţei.

În călătoriile pe calea aerului aveam datoria de a-i călăuzi pe piloţii care nu ştiau, până ajungeam la ţintă, încotro ne îndreptam. Găseam satele şi elicopterele îşi făceau treaba, zburând jos, trăgând, distrugând.

În acea misiune am făcut acelaşi lucru. Totul era la fel. Ne-am îndreptat către nord, am zburat peste graniţă, până ce, urcând, dincolo de linia copacilor, mi-am văzut propriul sat. Fusesem atât de prins de război încât nu mi-am dat seama… n-am ştiut până nu a fost prea târziu. Îi dădusem deja pilotului toate informaţiile de care avea nevoie.

Am zburat jos şi, ca de obicei, ne-am agăţat de elicopter şi am tras cu armele AK-47 de fabricaţie sovietică, cu bazooka, cu tot ce aveam la îndemână.

Am zărit figurile pe care le cunoşteam, înfricoşate, tremurând, doborâte fără cruţare, împuşcate pe rând sau acoperite, ţipând, de focul lichid.

N-am încetat niciodată să aud ţipetele. Peste ei se aşternuse acea tăcere specială care sosea după un incendiu sau un bombardament.

Chris simţi un rest de energie şi, intervenind în tăcere prea repede şi prea tare, rupse acea clipă, iar rezultatul îi sparse urechile:

— Trangh, există o cale de scăpare, de mântuire pentru tine.

— Eşti ca toţi ceilalţi! strigă Trangh, retrăgându-şi mâna de parcă s-ar fi atins de o flacără, nu de came omenească. Ca monsieur Vosges şi, în felul lui, ca Magicianul. Încercaţi să-mi aduceţi mântuirea unui Dumnezeu de care nu-mi pasă. Nu vreau să fiu mântuit. Vreau să fiu liber!

Şi se ridică, retrăgându-se în bezna subsolului. Chris îl urmă, chemând-o pe Soutane să-l ia pe Seve. Înaintă, ajungând în colţul subsolului fără a fi zărit vreun indiciu al prezenţei lui Trangh. Pentru o clipă intră în panică, având impresia că Trangh reuşise să se întoarcă şi acum era în drum spre locul unde se afla Soutane.

Apoi văzu un contur mai întunecat în beznă şi, deschizând uşa, constată că era o uşă de serviciu, abandonată de multă vreme. Era acoperită cu o bucată rotundă şi grea din metal, Aruncă o privire, citind cu oarecare dificultate ce era scris pe ea. Apoi îşi întinse capul, privind în gaură. Dedesubt se aflau canalele Parisului.

Tocmai se pregătea să coboare când fu oprit de glasul Soutanei.

— Chris! Ai înnebunit? Lasă-l acolo. Se va îneca sau se va asfixia, cui îi pasă? Atâta vreme cât nu cobori acolo. Nu a făcut deja destul rău?

— Nu înţelegi, Soutane, replică el blând. Poate că nici eu nu înţeleg. Dar între mine şi Trangh există o legătură.

Puse un picior pe prima treaptă a scării metalice verticale, care ducea spre nivelul cel mai înalt al canalelor.

— Am simţit-o din momentul în care ne-am confruntat în grajdul de la Tourrette, continuă el. Această legătură misterioasă este motivul pentru care ţi-a dat drumul, când a respectat târgul pe care l-am făcut cu el, viaţa ta în schimbul Porţii către Noapte.

— Oh, Chris, cum te poţi încrede în ceva ce nu înţelegi?

— Nu asta ne face întotdeauna să ne temem în viaţă? întrebă el, privind-o. Trebuie să mă duc.

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, întoarce-te!

Încerca să-i vorbească, să-l convingă, împietrită de frică pentru el.

— Acolo jos nu poţi da decât peste alte necazuri.

— Greşeşti, Soutane, răspunse el, coborând încă o treaptă. Dar, dacă te face să te simţi mai bine, roagă-te pentru mine.

— Nu pricepi că este prea târziu pentru rugăciuni? întrebă ea cu amărăciune.

Chris îşi urmă coborârea. Stinghiile scării erau alunecoase din pricina condensului şi a noroiului. La un moment dat i-a alunecat un pantof şi s-a agăţat în mâini, cu celălalt picior răsucit dureros, până ce a reuşit să-şi găsească punctul de sprijin.

La jumătatea drumului, îi auzi vocea lui Trangh:

— Christopher, întoarce-te. Dacă cobori acum, vei muri. „E prea târziu pentru rugăciuni”. Chris îşi continuă coborârea.

Fu asaltat de toate tipurile de mirosuri, miasme sărate, acre, vâscoase şi sufocante. Când ajunse jos, putu observa ici şi colo lumini aprinse, becuri atârnate de tavan. De undeva din apropiere îşi făcea simţită prezenţa monotonă un picurat persistent. Mai departe, se auzeau sunete cvasi muzicale, ca ale unui pârâu sau fluviu.

Chris, uitându-se în toate direcţiile, se învârti. Trangh îl lovi în maxilar, iar Chris se prăvăli într-o parte.

— Te-am avertizat să nu cobori aici, rosti Trangh, ridicându-se deasupra lui.

Chris îşi ridică privirile spre el. Nu se ridică, nici măcar nu-şi frecă maxilarul. Nu dorea să facă nici o mişcare:

— Tu nu eşti răspunzător pentru mine, Trangh, răspunse cu o voce bizară, pentru că avea jumătate de gură amorţită. Dimpotrivă, eu sunt răspunzător pentru tine.

Trangh se lăsă pe vine lângă el. Ochii păreau să-i ardă în cap.

— De ce spui aşa ceva?

— Atunci când l-ai ucis pe Terry, replică Chris, înţelegând el însuşi pentru prima oară, ai ucis o parte din mine.

Trangh simţise neliniştea vechilor zei din Angkor. Era convins că ei îi dăruiseră momentele de revelaţii cu *Prey Dauw* şi pe cele dinaintea accidentului. Acum îi ofereau înţelegerea pe care o căutase mereu, de când Luong îl blestemase, luându-şi viaţa.

Zări, într-o străfulgerare, calea spre ispăşire şi eliberare:

— Ceea ce spui e adevărat. Dar este la fel de adevărat ca şi faptul că Terry trăieşte în tine.

— N-ai dreptate, spuse Chris. Nu sunt fratele meu. N-am fost niciodată.

— L-am cunoscut pe Terry mai bine decât oricine altcineva, poate în afară de Mun. Ceea ce am văzut în ochii tăi este ceea ce am văzut şi în ai lui. Diferit, dar la fel. Diferit, pentru că n-am înţeles niciodată ce era în Terry. Mă îndoiesc foarte mult că Terry însuşi era conştient.

— Nu ştiu ce vrei să zici.

— Ba cred că da.

Trangh se mişcă şi zări strălucirea unui obiect care zăcea între ei. Se apropie de Chris şi-l ridică:

— E posibil? Este cuţitul lui Terry?

În vocea lui se ghicea o undă de îndoială şi, de când fusese orbit de ultima revelaţie, încetaseră ţipetele de groază şi suferinţă care-l torturase neîncetat, timp de peste două decenii.

Chris luă de la el briceagul din corn de cerb şi-i deschise lama:

— E cuţitul meu. Terry mi l-a oferit ca dar de Crăciun. I l-am aruncat înapoi. Pe atunci nu eram decât doi puşti şi n-am priceput. Din cauza lui, am împuşcat un cerb în pădure. Terry îşi dorea atât de mult să fie vânător, să revină acasă cu un trofeu. N-am uitat niciodată acea moarte violentă:

Atinse cu vârful unui deget mânerul.

— Este făcut din coarnele cerbului, reluă el. Era modul lui Terry de a-şi cere scuze, de a ispăşi, bănuiesc, ceea ce mi-a făcut.

Şi Trangh, acum convins că vechii zei din Angkor erau treji şi îşi recăpătaseră toată puterea lor vrednică de veneraţie, apucă deodată libertatea şi mâinile lui Chris.

Cu degetele lui puternice, dominându-l pe Chris cu voinţa sa împinse cuţitul puternic, direct înspre el însuşi, încât lama de zece centimetri se îngropă până la mâner în pieptul său.

— Nu!

Strigătul lui Chris răsună, purtându-şi ecoul la infinit prin coridoarele subterane. Trase cuţitul de îndată ce Trangh i-a dat drumul.

Trangh surâse la vederea expresiei de oroare întipărite pe chipul lui Chris.

— Nu dispera, făcu el. Mai bine, bucură-te. Ajutat, ai

omorât de două ori. De fiecare dată au fost acte inocente, prin urmare, sfinte. I-ai dăruit fratelui tău ce-şi dorea mai mult în acea după-amiază de Crăciun, unicul dar pe care puteai să i-l dai. Fratele tău era ca mine: un primitiv. Şi-a trăit viaţa după un cod interior strict al onoarei, pe care l-a respectat toată viaţa. Prin acest cadou, încerca să-ţi explice asta. Ţi-a dat cuţitul nu ca ispăşire, ci în semn de prietenie.

Acum mi-ai dăruit libertatea şi este tot ce-ţi puteam cere.

Sângera abundent, dar Trangh mai avea încă suficientă forţă pentru a se feri de încercările lui Chris de a stăvili potopul.

— Sunt în fine eliberat de dorinţă. Este răspunsul pe care-l căutăm în viaţă, singurul la care ne putem aştepta din partea ei. Să ne elibereze de dorinţă.

Alunecă puţin în noroi, puterile îl părăsiseră. Chris îl prinse în braţe. Era uluit de ce se întâmplase.

— Dacă înţelegi asta, rosti Trangh, atunci posezi singurul lucru valoros.

Capul îi căzu pe umărul lui Chris şi se simţi foarte aproape de o linişte pe care o crezuse mai presus de el. Nu-şi acordase încrederea cui nu trebuia şi îi mulţumea lui Buddha pentru această binecuvântare.

— Ascultă, Christopher, rosti el, cu un glas slab, ca lumina lunii. Ascultă-mă. Am atâtea să-ţi spun şi mai am atât de puţin timp.

Când, în fine, ochii lui Trangh se închiseră, Chris se ridică şi, aplecându-se, luă trupul pe umăr. Nu avea intenţia de a-l lăsa pe Trangh să putrezească în canale.

Începu cu mare greutate să se caţere pe scara alunecoasă. Nu greutatea, ci prudenţa îl făceau să progreseze lent. Era oarecum fericit de sarcina pe care-o purta, ca şi cum cu fiecare pas se apropia mai mult de Terry.

Urcând, plângea. Dar abia mult mai târziu a priceput de ce.

Când ieşi din canal, prima figură pe care-o zări fu cea a Soutanei. La apariţia lui, chipul îi fu invadat de o expresie copleşitoare de uşurare:

— Slavă Domnului!

Îl îmbrăţişă.

— Ce s-a întâmplat acolo jos?

Chris simţi cum cineva tremura cu o emoţie profundă, dar nu ştia dacă era el ori Buddha. Poliţiştii nu erau departe. Scotoceau prin subsol ca nişte muşte. Blitzurile fulgerau lângă trupul întins al domnului Vosges. Brancardierii îl cărau pe Seve pe o targă, atenţi la drumul dificil de pe scări.

Chris contemplă figura inexpresivă însângerată, căutând în van să discearnă efemera adiere a vieţii pe sub paloarea chipului. Pe când trupul lui Seve era urcat pe scări, doi detectivi parizieni aroganţi începură să le pună întrebări. Au făcut tot ceea ce le-a stat în putinţă ca să răspundă, ceea ce nu era deloc uşor. Cine le-ar putea crede povestea?

Interogatoriul se prelungi la infinit. Detectivii nu manifestau nici o intenţie să le dea drumul, până la sosirea unui tânăr îmbrăcat într-un costum de marină care, arătând nişte acte pe care Chris nu le putea vedea, îi trase la o parte. Un moment mai târziu, Chris şi Soutane au fost informaţi că erau liberi să plece.

— *Qui etes-vous?* îl întrebă Chris pe bărbatul în costum de marină. Cine sunteţi?

— Mişcă-te de-aici, neisprăvitule, rosti bărbatul în engleză. Vorbeşte numai când ţi se adresează cuvântul. Care este legătura dumitale cu Marcus Gabie?

Privirea lui atotcuprinzătoare lăsa să se înţeleagă clar că le vorbea deopotrivă lui Chris şi Soutanei.

Chris îi spuse tot ceea ce ştia, în afară de revelaţiile lui Trangh. Necunoscutul înregistra declaraţia lui Chris cu un reportofon. N-a spus nimic în plus, a pus doar întrebări pe un ton neutru, care nu dădea nici o indicaţie asupra punctului său de vedere. După ce sfârşi, le spuse că sunt liberi să plece.

Afară, zorile se întindeau deasupra acoperişurilor Parisului, lumina soarelui urma să-şi găsească în curând calea către străzi şi bulevarde. Pe străduţele strâmte rămăşiţele nopţii persistau prin colţurile întunecoase.

Chris o împinse pe Soutane departe de clădire. Când ieşiră din perimetrul acesteia, chemă un taxi. Trangh îi

mărturisise lui Chris unde a pus Pădurea de Săbii. I-a mai spus tot ce ştia din secretele Magicianului, ceea ce era considerabil mai mult decât bănuia Chris. Dar, din nefericire, nu şi pentru cine lucra.

Magicianul. Totuşi, Trangh i-a zis lui Chris că acel om, indiferent cine era, deţinea o putere imensă, controlând o reţea de spionaj independentă şi clandestină. Rupând-o o dată cu el, Magicianul s-a jurat să nu se mai întoarcă în veci. Dar omul aflase circumstanţele morţii Lindei Gabie şi, folosind acest mijloc, încercase să-l silească pe Magician să se întoarcă la matcă. Când Magicianul a refuzat, omul şi-a pus în practică ameninţarea, manipulând poliţia pentru a-l aresta pe Gabie şi aranjând la tribunal un proces rapid. În acel moment Marcus Gabie a venit la Chris. În miezul procesului, când mai multe dovezi împotriva lui erau pe cale să fie aduse de agenţii procuraturii districtuale, Gabie a capitulat, întorcându-se de unde venise.

Chris nu i-a povestit nimic Soutanei. Considera că Trangh îl investise cu o încredere sacră. Prin moartea luă Terry şi a lui Trangh, devenise responsabilitatea sa. A o expune pe Soutane.

— Sau pe oricine altcineva, de fapt – la secretele Magicianului ar fi însemnat o nedreaptă implicare a acestora în ceea ce nu-i privea neapărat.

Au sosit în casa domnului Lograzie din scuarul Petrarca şi au descoperit, aşa cum a spus Trangh, uşa descuiată. Ţinând-o pe Soutane în spate, Chris a lovit uşa cu piciorul, încât să se deschidă înăuntru. Scrută interiorul întunecos, dar nu putu discerne nimic. În mod sigur, nu mişca nimic.

Pătrunseră precauţi înăuntru. Holul era plin de un miros dulceag şi greţos, ca un vast covor de vegetaţie putrezită. Lui Soutane i se făcu rău şi duse o mână la nas.

— Respiră pe gură, o sfătui Chris.

— Oh, Doamne, ce este?

Chris nu voia să-i spună şi continuă să meargă hotărât pe culoarul întunecat. Lumina soarelui era filtrată din loc în loc între draperiile groase de catifea şi storurile nedesfăcute. Razele subţiri şi bine definite erau ca tulpinile unui lan de grâu, iluminat de soarele unei zi strălucitoare de vară.

Soutane gemu şi Chris privi în locul unde se uita ea. Pe pereţii şi podeaua din holul primului etaj era sânge proaspăt care începea să se usuce, însă nu şi cadavre. Soutane se întrebă al cui sânge ar fi putut fi. Deşi ştia, Chris nu-i spuse. O conduse jos, la parter, apoi o aşeză pe un scaun şi-i făcu semn să rămână acolo. Ea deschise gura să protesteze, iar Chris îşi puse degetul arătător peste buzele ei. Scuturã din cap şi porni să urce. Dar aproape imediat simţi o prezenţă în spatele său. Se răsuci, pentru a observa că Soutane îl urma. Era deja la jumătatea drumului şi Chris înţelese că nu avea cum să o facă să aştepte jos. Neliniştea îi crescu. Voia să ia *Prey Dauw* şi să plece cât mai repede posibil din acest imens cavou. Îi îngădui Soutanei să vină cu el.

Geanta era acolo unde a spus Trangh că va fi, zăcând deschisă în cea de-a doua uşă de pe holul primului etaj.

— Iată-l! rosti Chris şi se îndreptă către el, când lumina deveni mai puternică.

Respiră adânc şi scurt. Lângă el, Soutane şopti un singur cuvânt:

— *Merde!*

La capătul scărilor se afla Marcus Gabie, Magicianul. Era plin de sânge şi gol de la talie în sus. Din pantaloni picura sângele pe parchet, creând o pată întunecată şi respingătoare la picioarele lui. Magicianul era în viaţă? Cum era posibil? Se întrebă Chris. Trangh îi spusese că Gabie a murit în accidentul de maşină de la grădinile Luxembourg.

Cu o groază care se accentua pe măsură ce trecea timpul, Chris începu să înţeleagă că Gabie urma să ajungă la ei în câteva momente; ar fi avut nevoie de o armă. Dar nu era nimic în apropiere şi nici nu mai avea timp.

Putea să observe că Gabie stătea cu un şold arcuit în afară. Umărul stâng era mai jos decât dreptul, iar mâna stângă îi atârna într-o parte, ca şi cum ar fi fost din plumb. Se sprijinea pe şoldul drept de balustrada scării pentru a înlătura greutatea de pe piciorul stâng.

Avea figura brăzdată de linii subţiri, însângerate, de parcă ar fi fost zgâriat de un tigru. O mulţime de cioburi micuţe de sticlă erau înfipte în obrajii, maxilarul, nasul, fruntea şi gâtul lui astfel încât atunci când se deplasa, pe

figură i se reflecta lumina. Numai ochii îi fuseseră cruţaţi de cataclismul care-l mutilase. Acei ochi aveau acelaşi albastru intens pe care Chris şi-l amintea prea bine de la întâlnirile dinaintea procesului din biroul său, din închisoare şi de la cina de după proces. Îşi aducea aminte cât dispreţ şi infatuare putea să treacă prin aceşti ochi şi se întreba ce resimţea acum, în afara furiei.

— Avocăţel nenorocit, spuse Marcus Gabie, Magicianul şi ridică ţeava pistolului. Chris se aplecă exact în momentul în care Soutane îl izbi cu vârful cizmei. Îl lovi pe Gabie în plină figură, aruncându-l lângă perete. Impactul slăbi strânsoarea exercitată asupra armei, încât aceasta îi zbură din mână şi se rostogoli pe scări până la parter.

Chris rămase cu privirile aţintite asupra lui. Aparent, cioburile de sticlă securizată ale parbrizului înfipte în faţa Magicianului ţineau carnea laolaltă, ca nişte suturi bizare, iar acum lovitura Soutanei a avut cel mai extraordinar efect asupra lui. Chipul reconstituit cu grijă al lui Marcus Gabie era acum o masă de carne însângerată, de nerecunoscut, ca şi cum n-ar fi fost niciodată modelată de mâna chirurgului estetician.

— Chris! strigă Soutane. Uite!

În locul indicat, din spatele lui Marcus Gabie, sprijinit de perete, era talismanul *Prey Dauw.* Era motivul pentru care s-a întors aici, gândi Chris, în loc să-l urmărească pe Trangh la Les Portes du Jade.

Soutane făcu o mişcare înspre el, dar Magicianul deja îşi revenise şi o lovi cu dosul palmei sale grele. Soutane ţipă şi se împletici de balustrada pe unde, cu câteva momente înainte, căzuse arma în adâncurile întunericului.

Mâna lui Gabie apucă ceva ce era înfipt în cingătoare. Scoase obiectul şi, cu o mişcare din încheietură, desfăcu nervurile metalice, care erau mai degrabă nişte lame, ale *gunsen*-ului lui Trangh. Erau opt palete, fiecare dintre ele sfârşindu-se cu un vârf ascuţit ca o lamă de ras. În poziţia lor prezentă, orizontală, semănau foarte mult cu ghearele desfăcute ale unui vultur plecat după pradă.

Acum, Magicianul făcu o mişcare de arc de cerc cu *gunsen*-ul, iar Soutane fu nevoită să se aplece pe spate,

pentru a nu fi tăiată. Râzând ca un maniac, Gabie înaintă şi, cu un strigăt, Soutane căzu pe spate în casa scărilor.

Se răsuci către Chris.

— Mai bine ţi-ai scăpa pielea, nenorocitule.

Chris scoase un ţipăt nearticulat şi sări peste trupul masiv şi contrafăcut al lui Gabie. Magicianul urlă de furie. Din ochii lui albaştri păreau să curgă lacrimi roşii. Era ca şi cum ar fi cuprins cu braţele un mormânt deschis. Duhoarea morţii începuse deja să-l atingă, aducând un praf în aer, ca nişte nori de polen greţos.

Gura i se deschise larg ca la un tigru sau urs şi îşi împinse capul înainte pe gâtul masiv. Chris îşi înfipse cotul în gura lui i Gabie, forţând cât de mult era în stare.

Gabie încercă să-şi închidă fălcile, dar din cauza cotului lui Chris era imposibil. În schimb, îl muşcă prin haine, piele şi came cu un soi de energie frenetică.

Chris tresări de durere şi-l lovi pe Gabie în stomac cu piciorul. Gabie îşi pierdu echilibrul şi fu nevoit să-şi folosească mâna în care ţinea evantaiul războinic pentru a se sprijini de peretele pătat cu sânge.

Chris îl mai lovi o dată, iar Gabie mârâi şi muşcă mai tare, făcând să izbucnească lacrimi de durere din ochii lui Chris. În acelaşi timp, *gunsen*-ul zbură până deasupra capului lui Chris. Materialul crenelat dintre palete scotea un soi de sunet acut, asemănător celui scos de o mie de lilieci dintr-o dată.

Folosindu-şi mâna liberă, Chris apucă organele genitale ale Magicianului cu atâta forţă, încât lui Gabie îi ieşiră în afară venele din fiecare parte a gâtului său de taur. Chris realiză că aude un vaiet sinistru, care părea să-i reverbereze până-n măduva oaselor. Din genele şi părul Magicianului ţâşni sângele când îşi trase capul înainte şi înapoi pentru a încerca în van să scape de groaznica suferinţă.

Între timp, Chris îşi folosea partea de sus a torsului pentru a da pe spate capul lui Gabie. Se rostogoliră, încleştaţi, îndureraţi şi încordaţi, până ce ajunseră lângă balustrada peste care căzuse Soutane. Chris, pentru moment aflat deasupra, se străduia să împingă capul lui

Gabie printre două proptele de lemn sculptat.

Magicianul încercă să-l atingă la umăr cu *gunsen*-ul. Îl rată, dar lamele metalice nimeriseră în lemn tăind două dintre proptele de parcă ar fi fost tulpini de plante.

Cum fusese nevoit să se îndepărteze de lame, Chris îşi slăbise strânsoarea asupra Magicianului şi acesta îşi folosi şoldurile ca pe nişte pârghii pentru a-l răsturna pe Chris, ghemuindu-se pe podea şi în acelaşi timp izbind cu genunchiul în rinichiul lui Chris.

Chris lăsă să-i scape un geamăt. Gabie îşi forţă capul pe spate, într-un efort de a-şi elibera fălcile de asaltul muşchilor şi oaselor. Făcând aşa, îl trase în sus pe Chris, deasupra locului său în partea avariată a balustradei.

O parte a spatelui lui Chris se izbi de vârful balustradei şi forţa, combinată cu greutatea şi cu faptul că proptelele erau crăpate făcură ca întreaga structură să cedeze în acel punct.

Chris se trezi căzând în casa scărilor. Îşi simţi spatele ca şi cum ar fi fost rupt şi nu-i mai rămăsese aer în plămâni. Se zbătu ca un peşte din apă. Cotul făcut fărâme ieşi din strânsoarea gurii lui Gabie atât de iute, încât era convins că-i fusese smuls din articulaţie.

Gabie, clătinându-se şi sângerând, se aplecă deasupra lui, nu era o figură omenească, ci o siluetă animalică elementară, cocoşat şi diform, un precursor malefic al omului, înainte ca fiinţele omeneşti să fie în stare să stea drepte şi să cugete.

Gabie se uită la inamicul său cu o expresie sigură de sine, întoarse *gunsen*-ul în mână, îl desfăcu şi se pregăti cu un efort titanic să-l înfigă în pieptul lui Chris.

— Opreşte-te!

Cuvântul îl îngheţă şi, ridicându-şi privirile, cu lacrimi de sânge în ochi, o zări pe Soutane apărând sus, pe scări. Ţinea cu ambele mâini arma lui, cu braţele încordate rigid în faţă. Ţeava armei era îndreptată către el.

— Lasă-l jos! ordonă ea. Lasă-l jos acum sau te omor!

Gabie îşi reveni din uimirea că Soutane mai exista încă – deoarece în lupta cu Chris o uitase cu desăvârşire – şi începu să râdă. Ştia că nu putea trage din acel unghi şi că ei

îi era frică să. Nu-l împuşte şi pe Chris în cap.

— Vorbesc serios, rosti Soutane, avansând pe scări şi îmbunătăţindu-şi unghiul.

— N-ai curajul, răspunse Gabie, privind fără să clipească cum apăsa pe trăgaci.

Sau, mai degrabă, cum încercă. Arma nu porni. Loviturile pe care le încasase arma când căzuse pe trepte o defectaseră, probabil.

— Lua-te-ar naiba! strigă Gabie şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Chris, începând să-i despice vertical pieptul.

— Iisuse!

Soutane înjură şi făcu unicul lucru pe care-l putea face. Aruncă în Gabie cu arma.

Nu a avut timpul să ţintească în mod conştient. Mai degrabă şi-a lăsat instinctele să-i ghideze mâna şi arma, sărind în spaţiul dintre ea şi Magician, lovi locul cel mai central şi mai aproape de ea: *gunsen-ul.*

Gabie înjură când oţelul albăstrui îi muşcă încheieturile degetelor de la mâna sănătoasă. Pielea îi fu îndepărtată, ca şi cum ar fi fost un cuţit şi sângele ţâşni.

Chris încercase să-şi adune forţele. Lupta lui avea şanse foarte mici de reuşită. Durerea de la lovitura din spate şi de la cotul sfâşiat îl chinuia. În plus, avea mari dificultăţi de respiraţie, ceea ce însemna că nu avea foiţă. Şi nu era încă tot. Trebuia să se lupte împotriva propriei firi. Indiferent de sentimentele personale, nu voia să-l omoare pe Marcus Gabie. Ar fi fost împotriva unei naturi care a prins rădăcini în el încă de la naştere. El era omul care, mai presus de orice, credea în eficacitatea legilor omeneşti. Văzuse tristul rezultat al eludării legii, cu Seve şi, poate, deşi nu dorea să creadă, cu fratele său. Terry şi nu avea de gând să apuce pe acea cale. Totuşi, nu voia să moară.

Cu colţul ochiului observă că Soutane, alergând din răsputeri, ajunsese la primul etaj. Coti exact în momentul în care Gabie îi înconjură gâtul cu mâinile şi începu să strângă.

Aşa cum făcuse Gabie câteva momente mai devreme, Chris începu să se zbată dintr-o parte într-alta, sperând ca mişcările sale violente să slăbească strânsoarea mortală. Deja începuse să gâfâie şi nu mai primi aer. Câmpul vizual îi

fu înconjurat de o margine amorfă, întunecată, încât nu mai putea s-o vadă pe Soutane şi ce făcea ea.

Până când, brusc, mâinile lui Gabie se îndepărtară şi, cu un urlet, îşi răsuci torsul, lovind-o pe Soutane când aceasta încerca să ia *gunsen-ul* pe care Magicianul îl lăsase să-i scape din mâna amorţită.

O lovi puternic în cap, lateral, iar ea gemu, căzând grămadă pe jos. Gabie, rânjind ca o hârcă, o lovi încontinuu peste spinare şi cutia toracică. Chris, blocat de masa lui însângerată, putea auzi gemetele de animal pe care le scotea la fiecare efort.

Era prea mult. Cu sau fără lege, era mai mult decât putea suporta. Simţi năvălirea adrenalinei în sânge şi cum aceasta începe să fie pompată din plin. Ştia din experienţa sa de la curse că nu va dura mult, că nu avea decât o şansă, un unic moment disperat, pentru a câştiga controlul asupra situaţiei, înainte ca Marcus Gabie să o ucidă pe Soutane şi să-şi îndrepte iarăşi atenţia spre Chris.

Nu se gândi: se mişcă. Reacţia sa era primară, baza oricărei arte marţiale. Diferenţa dintre a face un lucru cu intenţie sau instinctiv nu putea fi ştearsă, după cum nu putea fi nici stăpânită.

Chris îşi folosi cea mai puternică parte a trupului, coapsele, pe care le îndoi, apoi le aruncă înainte, simultan cu rotirea şoldurilor, locul unde se află *hara,* energia, cu o forţă! Intrinsecă monstruoasă, care-l trânti pe Gabie pe spate cu un i zgomot asemănător tunetului.

Totuşi, Gabie reuşi să-şi scoată mâna sănătoasă şi să-l apuce pe Chris de partea din faţă a cămăşii. Chris era ridicat în sus de talie cu o forţă care-l făcea să scrâşnească din dinţi. Aproape leşinase şi aspira aerai în plămânii fierbinţi în rafale.

Apoi remarcă faptul că Magicianul obţinuse ceea ce voise Soutane să folosească împotriva lui, *gunsen*-ul lui Trangh şi gândi, cercetând figura malefică a lui Gabie: „Asta e. S-a sfârşit. Nu mai am nimic.

Apoi, gâfâind ca un peşte pe uscat, ochii săi ieşiţi din orbite se opriră asupra talismanului *Prey Dauw.* În tumultul bătăliei lor corp la corp, talismanul căzuse pe jos, unde

zăcea cu mânerul în faţă, la distanţă de un pas. Încă o şansă, un ultim moment disperat...

Şi în acel moment, lui Gabie îi alunecă mâna în părul transpirat al lui Chris, iar acesta se întinse. Mâna lui cuprinse mânerul Pădurii de Săbii. O ridică, iar lama triplă trecu succesiv de la lumină la întuneric. O ţinea în faţă, îndreptată spre Gabie. Şi, deşi era convins că ultima sa rezervă de adrenalină pierise, simţi o reîmprospătare a forţelor. Nu era ca scuturătura curentului electric. Mai degrabă era o formă subtilă de galvanizare, un râu de argint întunecat din care fusese hrănit, suferinţele îi încetară şi oboseala se retrase. Erau susţinute simultan curajul şi frica.

Se auzi din nou acel râs teribil, care dădea fiori:

— Idiotule! strigă Magicianul. Acele lame sunt din jad. Nu au muchii adevărate. Ca armă, acest lucru este nefolositor.

Aplecat, sigur de sine, se îndreptă spre Chris cu evantaiul războinic deschis, iar paletele mortale ale acestuia străluciră trecând printr-o rază de lumină. Avea nările umflate, ca şi cum ar fi fost în stare să miroasă deja crima, iar privirile îi erau lipite de figura lui Chris asemeni unui vampir lacom care este pe cale să se hrănească din crepusculul vieţii pe care o ia.

Din această cauză, nu văzu piciorul lui Chris decât prea târziu. Tocul pantofului îl izbi în genunchiul stâng, răsucindu-l. Chiar şi aşa, avu senzaţia că se redresase, ajutat încă de reflexele căpătate în junglele însângerate din Vietnam şi Cambodgia. Făcând un pas, pentru a-şi păstra echilibrul, alunecă pe o pată din propriul sânge şi căzu în faţă.

Direct în lamele desfăcute din jad ale talismanului *Prey Dauw.*

Gabie a avut dreptate. Jadul nu era făcut să omoare, dar omora, dacă victimele veneau drept asupra lui, lucru cunoscut de Trangh atunci când a folosit replica Porţii către Noapte, o parte din *Prey Dauw*, pentru a-l imobiliza pe Terry.

Chris făcu un pas înainte: muşchii braţelor erau rigizi ca şi cum ar fi căutat să anticipeze fie încasarea unei lovituri,

fie eliberarea uneia, aproape de parcă sabia însăşi l-ar fi ghidat ca un magnet. Gabie căzuse peste Chris atât de iute şi cu o asemenea forţă, încât cele trei lame i-au străpuns complet trupul masiv.

Chris gemu din cauza surprinderii şi a efortului. Pentru o clipă se aplecă în mod periculos pe spate. Apoi, ca şi cum mânerul talismanului *Prey Dauw* ar fi devenit brusc prea fierbinte, îl lăsă din mână şi Marcus Gabie căzu pe podea.

Chris se afla deja lângă Soutane, răsucind-o blând, înlăturându-i, cu o mişcare duioasă, părul de pe figură. Observă că mai respira încă şi rosti în minte o rugăciune. Pe cât putu de blând, o palpă, pentru a vedea dacă nu i-a rupt vreun os. O dată sau de două ori gemu de durere, iar apoi i se ridicară pleoapele.

— Chris! spuse ea cu o voce alarmată.

— E-n regulă, o linişti el. Gabie a murit.

— Am încercat, Chris, am încercat.

— Şşş, făcu el, mângâindu-i obrazul pentru a o calma. Ştiu. Cum te simţi? surâse el către Soutane.

Ea încercă să se ridice, nu reuşi, mai încercă o dată:

— Vreau să mă ridic.

— Soutane…

— Sus!

Chris se înălţă şi o luă în braţe. Imediat ea se rezemă le, el, de parei i s-ar fi topit oasele de la picioare. Fruntea îi căzu pe pieptul lui şi Chris putu să-i audă respiraţia greoaie. Apoi, cu o forţă considerabilă, îl împinse la o parte. Rămase aşa câteva clipe, legănându-se uşor. Apoi făcu primii paşi către locul unde zăcea Marcus Gabie. Se ţinea cu o mână de locurile lovite, dar culoarea îi revenea în obraji şi, în rest, părea nevătămată.

— Puiul ăsta de căţea, rosti ea, atingându-l cu vârful pantofului, a fost într-adevăr un fel de magician.

Chris văzu figura lui Marcus Gabie. Ochii săi, în clipa morţii, nu s-au întors peste cap, ci în jos, spre pământ. Sau poate că s-au răsucit înăuntru, pentru a arunca o ultimă privire asupra acestui fantastic suflet care a evoluat ca un păianjen răbdător, cu mulţi ochi, în centrul plasei sale.

Soutane, scrutându-i faţa însângerată, se cutremură. Era

atât de cufundată în contemplarea acelui chip încât până ce Chris, punând piciorul pe umărul voinic al lui Gabie, a tras Pădurea de Săbii din trupul lui, nu a rostit nimic.

— *Prey Dauw,* şopti ea.

Apucându-l iarăşi, Chris simţi din nou acea senzaţie subtilă, legătura cu un râu negru, strălucitor, care nu trecea peste munţi şi câmpii, ci peste secole şi ere. Era oare doar imaginaţia sa, sau ceva mai mult? Ar fi fost el, un pacifist, în stare să-l înfrângă pe Marcus Gabie, fiara de pradă, fără *Prey Dauw?* Oare, în cele din urmă, acest talisman a distrus gaura neagră pe care-o întruchipase Marcus Gabie?

Clipi şi se uită împrejur. O văzu pe Soutane stând lângă cadavrul lui Marcus Gabie. Văzu pereţii stropiţi cu sânge şi podeaua alunecoasă, lipicioasă. Avea mirosul dulceag şi greţos al unui mormânt. Erau lucruri pe care le mai experimentase şi înainte: îi erau perfect familiare. Totuşi, avea impresia netă că acum? Le experimenta într-o formă diferită, în mod subtil.

Privi săbiile din jad, având impresia că a văzut mişcare acolo, aşa cum se întâmplă când cineva, aruncând undiţa cu momeala proaspătă în apă, devine conştient că există o formă care se mişcă pe sub suprafaţa întunecată şi tremurătoare a lacului.

Înainte de a pleca, Chris mai trecu o dată prin toată casa, aşa cum îl sfătuise Trangh şi îi află secretele bine ascunse.

Mai târziu, întorşi la hotel, după ce au făcut o baie şi, folosind trusa de prim ajutor cumpărată de la cea mai apropiată farmacie şi-au curăţat rănile, Chris i-a spus Soutanei ce trebuia să facă. I se părea, în mod bizar, că o ştiuse dintotdeauna.

— De ce trebuie să te duci în Shan? întrebă ea.

— Pentru că este locul de care aparţine Pădurea de Săbii.

Ea clătină din cap:

— Nu pricep. Distruge-o. Îngroap-o unde n-o va mai găsi nimeni. Arunc-o în Sena. Nu poţi să-i dai drumul, pur şi simplu? Ai devenit într-adevăr atât de asemănător cu fratele tău, încât şi tu eşti obsedat de *Prey Dauw*?

— Cu multă vreme în urmă, când te-am întâlnit, eram obsedat să găsesc războiul, replică el. M-am convins atunci

că eram vinovat pentru că am fugit de el şi Terry, nu. Cu mulţi ani mai târziu am realizat că de fapt fugeam de Terry şi m-am simţit încă şi mai vinovat.

Acum, în fine, îmi dau seama că Terry s-a dus unde l-a îndemnat inima şi eu m-am dus unde m-a îndemnat inima mea. Am venit aici, te-am întâlnit, m-am îndrăgostit şi aproape am câştigat Tour de France. Timp de mai mulţi ani am crezut că aceste evenimente mi-au marcat viaţa. Acum ştiu cât de mult mă înşelăm. Nu sunt obsedat de *Prey Dauw.* De fapt, pentru prima oară în viaţă, mintea îmi este perfect limpede. Dar trebuie să-l găsesc acum pe Mun şi să discut cu el. La el se află ultima parte a enigmei care a fost Terry. Ştii, Soutane, nu m-am întors aici pentru a-mi îngropa fratele, ci pentru a-l găsi şi, găsindu-l, pentru a mă găsi pe mine. Am trăit atât de mult într-un vis, încât mi-am pierdut capacitatea de a mă bucura. De atunci, am aflat multe despre Terry şi voi fi pe veci recunoscător pentru asta. Dar ştiu că într-un fel nu este suficient. Încă nu s-a sfârşit şi nu mă pot întoarce acasă până nu ajung la capăt.

Observă că Soutane devenise mai rigidă.

— Acasă, rosti ea încet. Ştii unde-ţi este casa, Chris? Aici, în Franţa, sau la New York?

„La New York cu Alix”, voia ea să spună. Chris ştiu pe deplin ce înseamnă.

Ea se întoarse, nedorind sau neputând să răspundă. Peste câteva momente spuse:

— Te rog numai să nu-mi ceri să vin cu tine. Am mers cât am putut de departe. Sunt istovită. Sunt terminată…

— Ştiu.

— Atunci nu pleca. Stai aici cu mine. Am nevoie de tine.

— N-aş face decât să mă amestec în restul de lucruri de care ai tu nevoie.

Ochii ei îl priviră neîncrezători:

— Dumnezeule, după toate câte s-au întâmplat, ar fi crud să mă părăseşti acum.

— Ţi-am spus odată, replică el, că tatăl meu era velş, dintr-un neam războinic. Obişnuia să dea un citat în vechea galeză la care ţinea foarte mult: „Să laşi sângele să-ţi fie în faţă”. Dacă nu m-aş duce în Shan, Soutane, ar fi sânge în

spatele meu.

Ea se uită cu ochii măriţi la el.

— Am avut dreptate în privinţa ta. Eşti de-a dreptul nebun.

El puse un braţ peste umerii ei zvelţi, gândindu-se la tristeţea pe care-o simţea ieşind la suprafaţă din el.

O oră mai târziu, după ce el şi Soutane s-au întors de la spitalul unde Seve îşi revenea, discută cu Alix la telefon. Până atunci citise telexul trimis de Max Steiner. Neavând încredere în operatorul hotelului care poate n-ar fi fost atent la un mesaj lung şi plicticos, Steiner i-a explicat cu cuvintele sale natura operaţiei lui Alix, rezultatul şi prognozele optimiste.

— Christopher, rosti Alix, eşti chiar tu?

— Chiar eu, răspunse cuprins de o emoţie necunoscută până atunci. Regret că nu sunt acolo.

— Max are grijă de mine. L-a gonit pe fostul meu soţ, care începuse să bântuie pe-aici. Are o sentinţă judecătorească să-l ţină departe de Danny.

— Cum te simţi?

— Sunt bine.

Şi, spre marea lui uşurare, chiar aşa suna glasul ei.

— Ai fost foarte curajoasă.

— Eu? Am fost distrusă. Reapariţia lui Dick mi-a provocat un adevărat şoc. Slavă Domnului că l-am avut pe Max!

— Este un prieten de nădejde.

— Da. Aşa este.

Se aşternu tăcerea care se lasă între persoane care s-au cunoscut bine şi au fost multă vreme despărţite. Amândoi se gândeau la distanţa care-i separa, întrebându-se temători ce efect a avut asupra relaţiei lor?

— Şi tu? rosti în cele din urmă Alix. Îţi este greu acolo? Ştiu că ţi-ai iubit fratele.

— De unde ştii aşa ceva?

Ea râse puţin şi sunetul era atât de plăcut, încât Chris închise ochii.

— Era evident, prostuţule, răspunse ea.

În pauză se auzi pârâitul cablului transoceanic. Când reluă, vocea ei era mai puţin hotărâtă:

— Sper că ai găsit ce căutai.

Chris se îndoia.

— Aproape s-a terminat, spuse el, fără să înţeleagă el însuşi ce voia să zică.

— Ai… începu ea impulsiv, apoi se opri abrupt.

Reîncepu:

— Christopher, ştiu că n-am nici un drept să te întreb, dar când vii acasă? Mi se pare că a trecut foarte multă vreme de când nu te-am văzut. Îmi lipseşti îngrozitor.

— În curând, replică el, incapabil să răspundă altceva. Simţea atracţia acelui râu întunecat de argint se întreba ce-i promitea.

— Mă voi întoarce acasă în curând, repetă el.

PRIMĂVARA. ÎN PREZENT.

STATUL SHAN.

Mun s-a întâlnit cu Chris la aeroportul din Mingaladon, la optsprezece kilometri în direcţia nord-vest de oraşul Rangoon. Mun a aşteptat acolo o zi şi jumătate dat fiind că, pentru un motiv sau altul, zborul BAC al lui Chris de la Bangkok a fost amânat. Pentru Burma nu era ceva neobişnuit. Chris avea o viză de şapte zile, dar i s-a spus să nu-şi facă probleme.

Fără nici o vorbă, Mun a aruncat valiza lui Chris în spatele unui jeep plin de praf şi noroi. Motorul făcea un zgomot îngrozitor, ca şi cum nu ar fi fost îngrijit sau ar fi avut un animal ascuns înăuntru.

Peste trei zile au abandonat totul în afara unor rucsaci grei din pânză pe care i-a scos Mun din spatele jeepului şi se aflau deja la jumătatea drumului spre Shan. Mergeau într-un ritm lent şi erau nevoiţi să se oprească adesea din cauza rănii lui Mun sau a junghiurilor lui Chris. O dată pe zi, din pricina extremei călduri şi umidităţi, Chris îşi dezinfecta şi schimba bandajele de ia cot.

La un moment dat, în acea primă zi, Chris a spus:

— Trangh, Magicianul, monsieur Vosges. Toţi au murit.

Îi istorisise deja lui Mun că Milhaud era de fapt monsieur Vosges.

— Şi Dansatorul?

Chris încă nu se obişnuise cu acest nume al lui Seve.

— O zi a fost suspendat între viaţă şi moarte. Respira, îi bătea inima, dar atât încă nu se ştia ce i-a făcut Trangh, dar acum nu contează. Şi-a revenit. Am discutat îndelung înainte să plec.

— Şi verişoara mea?

— Soutane este cu el, la spital.

Îşi privi ceasul, verificând data. De fapt era convins că până acum Seve ieşise din spital.

— Nu este singură acolo. S-a împrietenit cu amanta domnului Vosges, Morphee.

— Pentru Soutane nu-i greu să fie la Paris şi nu aici, cu tine?

Chris reflectă multă vreme înainte de a răspunde:

— Nu sunt sigur că voia să vină.

— Atunci înseamnă că este mulţumită să aibă grijă de Dansator.

— Nu, este departe de a fi mulţumită. Nu vrea să o părăsesc şi poate nici nu vrea să vină cu mine.

— Tu vezi vreo necesitate?

— De a veni aici? Nu ştiu. Mă întreb dacă ea a înţeles vreodată ceva din toate astea. Refuzul său de a ajunge la înţelegerea cu omul care este ea de fapt, a mutilat-o.

— Eu am creat ceea ce a devenit, Christopher, replicase Mun. Mi-am trăit fiecare zi din viaţă cu suferinţa ei lăuntrică. Am sperat, când te-ai întors, că suferinţa ei va lua sfârşit.

Urcând prin jungla imposibil de densă a Shanului, Chris se întrebă dacă se va mai întoarce vreodată acasă. Se întreba unde-i era căminul. La Nisa, cu Soutane? Sau la New York, cu Alix?

— Shanul.

Se întindea în faţa lui, înălţându-se către cer.

În cea de-a doua noapte au fost surprinşi de o furtună de o forţă impresionantă. Vârfurile munţilor erau brăzdate de fulgere fluorescente, în timp ce tunetele, având o prezenţă de-a dreptul fizică, bubuiau în cer. Păsările, cu aripile strânse, tremurând, se retrăgeau în adăpostul inadecvat al junglei în timp ce copacii erau aproape frânţi în două.

Dimineaţa cerul era senin şi strălucitor, limpezit de furtună.

— Şi Magicianul şi Trangh? a întrebat Chris. N-ai crezut că te vor urmări?

— Nu i-am luat în calcul, răspunsese Mun, vrând să spună că ştiuse că erau deja morţi sau pe moarte.

În cele cinci zile petrecute împreună, Chris a ajuns să-l cunoască suficient de bine pe Mun pentru a-i accepta, chiar dacă nu pricepea, cunoştinţele despre aurele fizice.

În atmosfera rece a zorilor când au strâns tabăra, Chris s-a gândit la Terry. De ce urmăreau un drum pe care o luase Terry în urmă cu luni de zile sau săptămâni? Îşi imagina chipul aspru, brăzdat, încrezător şi puternic al fratelui său trecând pe acolo. Poate că Terry se simţea bine aici, în această sălbăticie, dar în mod sigur nu şi Chris. Era înspăimântat de cât de străin era terenul dificil, era neliniştit de evidenta lipsă a legilor din Burma.

Inconştient, atinse briceagul din corn de cerb pe care i l-a dat Terry de parca era o amuletă care-l proteja de primejdii nevăzute. Şi în mintea sa se strecură vocea lui Alix. „Te iubesc la nebunie”, a spus chiar înainte să închidă telefonul. Şi el ce-a răspuns? Nimic. Şi-a frământat creierii toată ziua, iar noaptea a fost atât de istovit, încât a căzut într-un somn fără vise, ca şi în celelalte nopţi ale călătoriei.

În cea de-a patra zi, Mun l-a trezit cu două ore înaintea zorilor.

— Acum trebuie să fim mai prudenţi, rosti el cu o voce coborâtă în timp ce strângeau prin beznă. Tocmai am intrat pe teritoriul generalului Kiu. Vor fi multe patrule; pe aici sunt multe primejdii.

Până când au ajuns la limita nord-estică a teritoriului generalului Kiu, a văzut într-adevăr patru patrule. Mun i-a evitat cu dibăcie de fiecare dată. Vremea se schimbase considerabil. Aerul era îngheţat. Se aflau la aproximativ o sută cincizeci de kilometri de Mandalay, la peste şapte sute de metri deasupra nivelului mării.

Chiar în momentul în care soarele, ca un disc roşu, maiestuos, se înălţa, Mun l-a condus pe un mic promontoriu de piatră. Peste marginea lui se zărea un lung drum de coborâre spre junglă.

— Ai venit să descoperi adevărul despre fratele tău, spuse Mun. Iată-l, Terry a fost silit să intre în organizaţia Magicianului, dar cel puţin a reuşit s-o facă aşa cum voia el. A insistat să aibă un control complet şi autonom asupra reţelei de opiu pe care o luaseră de la monsieur Vosges.

La început au fost de acord, dar când Magicianul a descoperit că Terry scotea mai mult informaţii decât profit din reţea, l-a ameninţat că-i ia înapoi reţeaua.

Terry i-a oferit Magicianului copii după jurnalul pe care l-a ţinut cât a lucrat în organizaţie, iar originalele mi le-a încredinţat mie, pentru a le răspândi în eventualitatea morţii sale.

— Şi atunci, de ce nu le-ai scos la lumină când Terry a fost ucis? se interesă Chris.

— Pentru că nu le mai aveam. Trangh le-a furat.

Vântul se înteţea, iar Mun se sprijini de trunchiul unui copac pipernicit.

— Când Terry a părăsit organizaţia, a venit la mine, reluă Mun. Era hotărât să continue cu reţeaua, iar eu m-am decis să-l ajut.

— De ce?

— Pentru că, explică Mun, am crezut în ceea ce făcea.

Chris se uită incredul la el:

— Că-i hrănea pe puşti cu otravă?

Mun clătină capul:

— Ţi-am zis că voiam să mă conving că vii aici, pentru că ceea ce ţi-aş fi spus nu ar fi fost de-ajuns. Nu m-ai fi crezut sau; te-ai fi îndoit, în cel mai bun caz, de vorbele mele.

Întinse mâinile.

— Acum adevărul se află sub ochii tăi.

Chris aruncă o privire împrejur, la pământul ars. Peste tot era cenuşă:

— Nu pricep.

Mun se aplecă, luă o mână de cenuşă şi o lăsă să i se scurgă printre degete ca nisipul într-o clepsidră:

— Iată ce s-a întâmplat cu opiul de la amiralul Jumbo. Aici este capătul reţelei.

Chris era şocat:

— L-aţi *ars*?

— Da. Am luat fonduri de la CIA, am cumpărat opiul şi l-am distrus.

Chris se uită la el ironic.

— Cealaltă parte a planului era de-a dreptul genială. Terry făcuse o înţelegere cu comuniştii chinezi. În schimbul

distrugerii unei cantităţi fixe de opiu pe an, aceştia îi furnizau informaţii strategice şi militare referitoare la Rusia, pe care ei. Le strângeau din sursele lor din nord, de la frontieră şi din Hong Kong.

Când Terry a fost la CIA, le-a dat informaţiile. Mai târziu, când am devenit independenţi, am continuat aranjamentul, dar în termenii noştri. I-am făcut să plătească.

Chris digeră ceea ce aflase. Aşadar, acesta era secretul, sfârşitul căutării sale. Poate. Desfăcu atent *Prey Dauw,* pregătindu-se, pentru ce? Se întrebă.

— Dar s-a întâmplat ceva, rosti Chris.

Mun confirmă:

— Multă vreme am dispus de o mare putere. Presupun că în cele din urmă asta l-a distrus pe Terry. Dintr-o dată, ceea ce făcea nu-i mai era suficient. Voia Pădurea de Săbii. Voia s-o folosească pentru a-i domina pe toţi războinicii din Shan, pentru a-i uni în jurul unui singur om: el. Şi, cu timpul, a părut hotărât să-l distrugă pe Magician.

— De ce, după atâta vreme? Trăiau într-un armistiţiu de ani de zile.

— Acum vreo doi ani Magicianul a aflat de existenţa ta, cine erai. În tine a văzut o cale de a-şi lua înapoi reţeaua pe, care simţea că i-o furase Terry. L-a ameninţat pe Terry şi a pus astfel tot mecanismul în mişcare.

— Nu pot să cred că într-adevăr Terry avea de gând să vândă Poarta către Noapte domnului Vosges.

— Nu, se declară Mun de acord. N-a vrut. Iată de ce făcuse un duplicat. Nu am ştiut nimic despre asta şi l-aş fi împiedicat dacă aş fi aflat. Terry ştia, aşa că a făcut-o în secret. Aveam nevoie de bani. CIA a amânat ultimele plăţi. Probleme bugetare, ne-au explicat. Terry nu i-a crezut. Oricum, avea nevoie de bani gheaţă.

Chris se întoarse. Privi hăul suspendat dincolo de promontoriu. Totul se petrecuse pentru că Terry a vrut să-l protejeze de Marcus Gabie. Dumnezeule, au aranjat între ei să întoarcă lumea cu susul în jos!

Pentru prima oară a văzut o licărire, o sugestie a puterii de aici. Nu ştia dacă să se înspăimânte sau să se bucure. Şi atunci, cutremurându-se, a realizat că Terry trebuie să fi

simţit exact acelaşi amestec de emoţii.

Se ridică şi se apropie de Mun:

— Înainte de a muri, Trangh mi-a povestit tot ce ştia despre Magician. Ştia totul, în afara unui singur lucru: pentru cine lucra Magicianul. Dar oamenii lui Seve au aflat: Jason Craig, preşedintele consiliului de conducere al Conglomeratului Internaţional pentru Comunicaţii. Trangh compila înregistrări, înregistra conversaţii. Cu ceea ce le-am oferit, au suficiente dovezi pentru a-l acuza.

Mun îl privi:

— De la acuzare la condamnare este o cale lungă, rosti el. Oamenii de felul lui Craig angajează armate de avocaţi care sunt pregătiţi pentru orice.

Chris clătină din cap:

— Cine ştie asta mai bine decât mine? Am fost unul dintre acei avocaţi, surâse el larg. Dar acum sunt de partea celor buni, Mun. Mă voi asigura că acest Craig nu scapă.

Se întoarse cu faţa la soare. Cu vârful cizmei răscolea cenuşa ca un nisip negru pe ţărmurile uitării. În fine, aici, în jungla din Burma, Chris putea să-l simtă pe Terry mai aproape de el, ca o prezenţă statornică.

— Ştii, rosti el lent, înainte de toate astea, am crezut că o voi termina cu profesia de avocat. Acum îmi dau seama că de fapt nu puteam suporta genul de avocat care devenisem. Era ego-ul meu, Mun, care abia aştepta să preia cazuri imposibile, de care ceilalţi avocaţi nu se atingeau, de teama unui eşec. M-am hrănit cu gloria ca un toxicoman. Ştii cum îmi spunea Terry? „*Le monstre sacre*”. Supervedeta. Şi exact asta eram. Am ars cu o strălucire imposibilă. Am ars de ambiţie şi am refuzat să văd ce gen de oameni erau clienţii mei, spunându-mi că toată lumea avea dreptul la sfatul unui avocat şi la o apărare adecvată. Dar de fapt era un joc, un joc în care înşelam acuzarea. Acest joc nu avea nimic de-a face cu clienţii mei şi iată de ce mă amăgeam atât de uşor în legătură cu ei. Jocul avea legătură cu mine.

Atunci văzu teribila iluzie a libertăţii. Când majoritatea lumii vorbea despre libertate, o făcea cu conştiinţa insulară a lui, „Eu”. Libertatea, gândi Chris, ca un copil care tocmai

aflase, era un ego pur, care mărea egoismul. Nu era ceea ce-şi dorea pentru sine.

Era o problemă de alegere. Şi-a adus aminte că citise pe undeva că alegerea lui Adam şi a Evei fusese a propriei fiinţe peste Dumnezeu, a aroganţei deasupra credinţei Alegerea lor nu era aşa cum se presupune în mod normal, cea a ascultării orbeşti şi a pietăţii juste. Alegerea lui era foarte asemănătoare, pentru că aruncase o privire asupra adevărului şi orice alegere era creată din aceeaşi sursă.

În cele din urmă, Trangh a vorbit despre credinţă, acea credinţă care era sinonimă cu absenţa dorinţei – un spirit pus, aşa cum îşi dorea Mun să ajungă. Chris ştia că nu va fi niciodată un spirit pur; era prea uman pentru asemenea vise aurite. Dar putea fi o fiinţă umană mai bună.

Fratele tău era ca mine: un primitiv, a spus Trangh. *Trăia viaţa conform unui cod strict al onoarei, pe care l-a respectat toată viaţa.* Acum Chris înţelese că a fost un cod al onoarei mai strict decât ar fi fost în stare să conceapă el, fratele cel drept. Era o experienţă în acelaşi timp exultantă şi umilitoare pentru că în acest moment al recunoaştem, Chris şi-a găsit în fine fratele şi totodată pe sine. Cercul era complet şi începu să simtă primii fiori ai mulţumirii, copleşindu-l ca lumina răsăritului.

— Mun, puterea talismanului *Prey Dauw* este adevărată?

Mun zâmbi. Figura lui, eliberată de îngrijorare, era înflăcărată ca jadul în lumina primelor raze de soare.

— Cred că depinde cui îi vorbeşti. Credinţele sunt un domeniu bizar şi complex, care nu a fost încă pe deplin explorat.

Chris şi-a aplecat într-o parte capul:

— Da sau nu?

Mun îl privi:

— Mă surprinde faptul că întrebi. Amândouă, fireşte. Puterea talismanului *Prey Dauw* este în minte.

Chris contemplă talismanul, simţind, sau presupunând că simte puterea lui nelimitată.

— Acum ce se va alege de el?

— Depinde în întregime de tine. Îţi aparţine. Dacă alegi, ai puterea să conduci cu el.

Chris clătina deja din cap:

— Nu. Nu eu. Aparţine unei persoane cu spiritul mai pur. Eu nu sunt demn.

Se uită la figura deschisă a lui Mun, continuând:

— Ce să fac? Nu pot să-l îngrop pur şi simplu undeva, ar fi un act iresponsabil. Nu poţi să mă ajuţi?

Mun surâse:

— Chris, trebuie să ştii că nu eşti singur. Îl ai cu tine pe Terry.

Îs; apăsă palma de pieptul lui Chris.

— Aici. În inimă. Poate că îţi vorbeşte. Pot să-mi dau seama că ai corespuns spiritului din Shan.

Pieptul i se încălzi acolo unde l-a atins Mun şi îşi simţi distinct bătăile inimii. În el nu era numai Terry, ci şi Alix. A înţeles că sosise momentul să ajungă pe o culme scăldată într-o nouă lumină.

Şi Soutane? Mun a spus: *Am sperat, când te-ai întors în viaţa ei, că suferinţa ei va lua sfârşit.* Dar acum Chris a realizat că nu stătea în puterile lui să pună capăt chinului Soutanei. Şi nici în puterile lui Mun. Vindecarea nu putea veni decât din partea Soutanei însăşi.

Soutane făcea parte din trecutul său. Esenţa ei era închisă lângă imaginea sa din tinereţe, ca două fotografii virate în sepia. Albe era cea care aparţinea prezentului său, care-i lipsea şi pe care o dorea alături de acest Christopher Haye al zilelor noastre.

— Acesta a fost cel de-al doilea motiv pentru care m-ai adus aici, nu-i aşa? rosti el. Ca să am şansa să simt lumea la fel ca Terry.

— Am îndeplinit ceea ce mi-am propus, răspunse Mun. Ai căpătat răspunsurile, ai văzut adevărul. Acum trebuie să mă întorc la Sagaing. Mă cheamă Buddha.

Chris îi întinse Pădurea de Săbii:

— În cele din urmă, cred că ştia că tu vei avea grijă de ea.

— Cine ştia? se interesă Mun, deşi era clar că nu mai avea nevoie de răspuns.

— Trangh.

Chris avu senzaţia unei mari greutăţi, gândindu-se la

puterea pe care-o ţinea în mâini.

— Să te eliberezi de dorinţă, spunea el. Dacă ştii asta, ştii totul.

Mun îşi dezlipise privirile de cele ale lui Chris:

— *Prey Dauw* poate transmite o mare putere. Pe aici, oamenii ţi-ar spune Dumnezeu, sau Stăpâne, cu talismanul în mână. Generalii opiului s-ar închina în faţa ta. Ai putea avea totul. Eşti convins că vrei să renunţi?

Chris zâmbi larg, punând talismanul în mâinile lui Mun, iar curgerea hipnotică a râului întunecat şi strălucitor se şterse.

— Nu l-am avut niciodată, replică el.

Peste o clipă amândoi se întoarseră şi, călcând prin cenuşă, coborâră de pe creasta golaşă.

Acolo, sus, ca şi oriunde în altă parte a lumii, pericolul nu stătea în câştigarea puterii. Chris era convins. Stătea în faptul că-i îngăduiai puterii să te distrugă.

Ştia că, începând cu acea zi, nu. Va mai uita niciodată această lecţie. Vechiul Christopher nici n-ar fi visat această idee, sau nici nu s-ar fi apărat împotriva ei.

Dar persoana care mergea cu atâta siguranţă prin Shan era altcineva, nou. Chris abia aştepta să-l cunoască.

SFÂRŞIT.

Într-un mic orășel din sudul Franței un american este ucis cu brutalitate. Într-o biserică din *Connecticut* un preot cade victimă aceluiași ucigaș.

În junglele din Indochina seniorii opiumului din platoul Shan sunt în căutarea *Pădurii de săbii*, *Prey Dauw*, un prețios talisman, oferind celui care-l deține puterea absolută.

Dar cine va intra în posesia talismanului? *Chris Haye*? *Seve Guarda*? *Min*? Generalul *Kiu*? sau misteriosul „Magician"?...

Adresa:
Editura COLOSSEUM București
București, Sector 2, Calea Moșilor 113C, Ap.7
Telefon: 01/3236803; 01/3236804

Vol. I + vol. II Lei 10 500